

ЕРИК Л'ОМ ПОВЕЛИТЕЛЯТ ША

Част 2 от „Книгата на звездите“

Превод от френски: Венелина Станева, 2005

chitanka.info

На...

*(тя ще се познае), без нея „Книгата на звездите“
нямаше да е това, което е.*

На двете Лисичета поради много причини.

*На Реми, Клер и Рафаел, които първи се приближиха
до масата за автографи, където свенливо чаках...*

СТРАНАТА ИС

ПРЕДГОВОР...

Гиймо Трой е момче от страната Ис, откъснато парче земя между Сигурния свят и Несигурния свят — страна, в която сред компютри и кинозали могат да се срещнат рицари в доспехи или магьосници с необикновена мощ.

В деня, в който учителят Кадахар, най-прославеният магьосник на Гилдията, открива в Гиймо магьоснически заложби, съдбата на юношата коренно се променя.

Продължавайки да ходи на училище, Гиймо става и чирак магьосник, който под ръководството на своя нов учител открива изкуството на графемите. Тези графемии са в основата на магьосничеството и са разкрити на Гилдията от *Книгата на звездите*.

Ценното произведение за жалост е било откраднато преди много време и днес никой не знае къде се намира.

Точно тогава, изникнали от ужасния Несигурен свят по заповед на Сянката — демонично и зловредно същество, чудовищни гомони отвличат пред очите на Гиймо Агата Балангрю, побойницата на училището. Когато научава, че той е истинската цел на Сянката, Гиймо се измъква от зоркия поглед на магьосниците, които за по-голяма сигурност са го скрили в манастира Гифду, и решава да отиде в Несигурния свят, за да освободи несправедливо отвлечената Агата. За да ѝ помогне, на Гиймо ще му трябва целият арсенал от магически заклинания, които едва е започнал да изучава.

В това опасно начинание чиракът магьосник взема със себе си верните си приятели Амбър, Гонтран, Ромарик и Корали. Но поради грешка при формулирането на заклинанието петимата приятели се оказват разделени и всеки от тях е въввлечен в невероятни приключения, в един свят, обитаван от странни създания.

Докато Амбър среща една магьосница със зелени очи, която я омагьосва, но заличава спомена за това от паметта ѝ, Гиймо се запознава с Кайл — момче на неговата възраст, живеещо в опасната Хищна пустиня.

Когато най-после пристига в град Ядигар — мястото на тяхната среща, Гиймо е пленен. За негова голяма изненада в килията открива приятелите си, както и Агата Балангрю. Всички те са пленници на командира Тунку, който управлява града.

Благодарение на намесата на учителя Кадехар — и на едно погрешно магическо заклинание на Гиймо! — седмината младежи успяват да избягат.

Макар че в края на краищата се връщат живи и здрави в страната Ис, множество въпроси все още остават без отговор.

Кой се крие зад Сянката? Защо тя толкова яростно иска да отвлече Гиймо? Кой е тайнственият повелител Ша, за когото Агата е чула да се говори в Ядигар и който търсел своя изчезнал син? Каква тайна обгръща чирака магьосник и към каква съдба ще го тласне тази тайна?

1.

ЗАМЪКЪТ БРОМОТУЛ

Гиймо бързаше по пътеката, по която минаваха много пъти на ден мощните коне на Рицарите на вятъра. Беше началото на есента и изтравничетата в Кориганските ланди^[1] бяха придобили вече меланхолични краски. Зимата предвещаваше да бъде тежка.

Момчето вървеше с големи крачки към замъка Бромотул, крепостта-училище на Братството. Бързаше не защото се страхуваше от подлите действия на кориганите, понеже те рядко се осмеляваха да се доближат до пътеката, а защото носеше една изключителна новина. И беше нетърпелив да я сподели с Ромарик!

Беше потънал в мисли и едва в последния момент забеляза двамата конници с тюркоазени доспехи, които препускаха в бесен галоп зад него. Хвърли се встрани на пътя, за да избегне тежките копита на бойните им коне, които замалко да го стъпчат. Рицарите на вятъра едва се сдържаха да не изругаят и спряха веднага конете си сред облак прах.

— Хей, малкия! Наред ли е всичко?

— Да, да... господа рицари — отговори смутено Гиймо, като се измъкваше от храстите, които бяха смекчили удара при падането му.

Конете пръхтяха нетърпеливо, но за щастие бяха държани здраво от рицарите. Гиймо отметна кестенявия кичур, който закриваше челото му, и измина, накуцвайки, няколкото метра, които го делиха от конниците. Погледна ги със зелените си грейнали очи.

— Аз съм виновен — извини се той, като направи усилие да се усмихне. — Бях се замечтал и не чух, че идвате!

— Най-важното е, че ти няма нищо — измърмори единият от рицарите.

— Обзалагам се, че отиваш в замъка Бромотул и че си бил избран за кандидат-рицар! — каза другият рицар — рус и висок, докато неговият спътник беше мургав и набит.

— Ами... не — отговори Гиймо и се изчерви.

Той си спомни, че шест месеца по-рано неговото най-неудържимо и най-съкровено желание бе да влезе в Братството на Рицарите на вятъра.

— Хайде, Амбор! — каза първият рицар. — Не виждаш ли, че това момче носи торбичка на чирак магьосник?

— Ами да, разбира се! — призна Амбор. — Но тогава, Бертолен...

Бертолен и Амбор се спогледаха, след това се възряха любопитно в Гиймо.

— Кажни ни, моето момче, ти да не би случайно да си Гиймо Трой? Този, който ходи в Несигурния свят и се би срещу войските на Сянката?

Гиймо се поколеба, след това кимна утвърдително. Все още не беше свикнал с известността, която съпътстваше името му след неговото приключение през миналото лято!

Рицарите засияха от радост.

— За нас е чест да те срещнем, Гиймо! — възкликна Бертолен.

— Не, не, за мен е чест да ви срещна — измърмори засрамено Гиймо, смутен от толкова ентузиазъм и възхищение.

— И какво те води в ландите, Гиймо? — попита го Амбор.

— Братовчед ми! Той е кандидат-рицар в замъка Бромотул. Днес е ден за свиждане...

— Наистина — потвърди Бертолен. — Но слънцето е вече високо в небето, а ти остават два часа път пеша. Няма да видиш братовчед си твърде дълго.

— Зная — въздъхна Гиймо. — Но тази сутрин имах контролна по математика и не можех да пропусна урока. А от Даштиказар успях да се кача на една кола, която ме повози само няколко мили.

— Знаем какво е — отвърна Бертолен, като намигна на Амбор. — Математиката, разбира се, е важна! Но не толкова, че да изпуснеш деня за свиждане в Бромотул. Хайде, качвай се!

На Гиймо му бяха необходими няколко секунди, за да разбере, че му предлагаха да го откарат. Той не чака втора покана и като се усмихна широко, се метна на коня зад Бертолен.

— Страхотно! — възкликна той.

— Преди всичко се дръж здраво! — предупреди го рицарят. — Не ми се иска отново да се търколиш в храстите!

— Нито пък на мен! — отвърна Гиймо.

Амбор и Бертолен избухнаха в смях и отпуснаха юздите на конете, които препуснаха в галоп. Гиймо се хвана здраво за колана, който държеше сабята на Бертолен, и се остави на опиянението от бясната скорост, с която препускаха. Малко след това той забеляза могъщия силует на замъка Бромотул.

* * *

Именно тук, в замъка Бромотул, се бе родило няколко века по-рано Братството на рицарите — боен орден, който посвещаваше цялата си енергия да защитава страната Ис и да помага на нейните жители. Днес Братството разполагаше с един по-нов и удобен замък в центъра на град Даштиказар, притежаваше и многобройни фортове, разположени из цялата Ис, в които бяха настанени малки гарнизони. Така замъкът Бромотул се беше превърнал в училище, където кандидат-рицарите — млади, изпълнени с воля хора, избрани благодарение на техния талант и мотивация — получаваха суровото рицарско обучение.

Училището се състоеше от голяма квадратна постройка, изградена от дялан камък, която гледаше към двор с отгъпкана земя, ограден с високи стени, в който се провеждаха упражненията по езда.

В приземния етаж бяха конюшните. В избата имаше кладенец и склад за храни. На първия етаж бяха разположени бойните зали, спортната зала, библиотеката и класните стаи. На втория етаж бяха кухнята, трапезарията, банята и спалните помещения. Докато на последния етаж бяха разположени складът за оръжие и оборудването. Целият ансамбъл създаваше една особена спартанска атмосфера.

От единия край дебелите сиви стени на крепостта се издигаха върху скалите, надвиснали над морето, докато от другата страна гледаха към безкрайните, обрасли с ниска трева ланди. Защо замъкът бе издигнат на това място? Никой не би могъл да каже. Може би защото Братството носеше името на вятъра, който духаше непрекъснато в този пуст, строг и суров край на Ис, който напомняше характера на рицарите, които се обучаваха тук.

* * *

Ромарик дишаше тежко и пъшкеше, докато нанасяше удари под внимателния и строг поглед на един сержант инструктор ту с върха, ту с острието на меча по здравия дъбов стълб, побит в единия ъгъл на двора. Мечът, който държеше с две ръце, беше тежък и раменете вече го боляха. Пот се стичаше по голото му до кръста тяло и русите му коси, които трябваше да се подстрижат късо, когато станеше рицар, бяха целите мокри.

— Можеш да спреш и да отидеш да си починеш, кандидат-рицарю — каза сержантът инструктор.

— Не съм изморен, рицарю — запротестира Ромарик.

— Може би, но има други, които чакат своя ред. Не забравяй да почистиш и смажеш сабята си, преди да се преоблечеш.

Ромарик отстъпи мястото си на един як младеж, който веднага започна да нанася удари със сабята си върху дъбовия стълб, така че отскачаха трески. Ромарик се отправи към една пейка, където беше оставил нещата си, и седна, като изкриви лице в гримаса. Добре че рицарят инструктор му беше заповядал да спре: още пет минути и наистина щеше да рухне на земята! Постави сабята на коленете си и въздъхна.

Беше се пукнал от радост, когато лично командирът на Братството бе дошъл при родителите му и им беше предложил да го вземе ученик в Бромотул, шест месеца преди да навърши необходимата за това възраст. Баща му се беше почувствал много горд, а чичо му Уриен му беше изпратил писмо, в което го поздравяваше. Ромарик виждаше мечтата му да се сбъдва! Но тогава не си представяше, че това ще бъде толкова трудно...

Понасяше тежко не толкова самото обучение, а поведението на другите кандидат-рицари към него. Те смятаха, че беше приет в училището само заради подвизите си по време на експедицията в Несигурния свят, а не заради личните си качества и морал. Понякога дори и самият Ромарик да бе склонен да мисли така, той правеше всичко възможно, за да се покаже на висота, като се опитваше да бъде добър другар и да се упражнява много повече, за да докаже, че дължи мястото си в крепостта само на личните си достойнства. Но това го

уморяваше прекалено много и освен това се чувстваше самотен. На всичко отгоре градчето Буник, където живееха родителите му, се намираше на другия край на страната и посещенията при него бяха рядкост. Чичо Уриен, разбира се, бе идвал вече три пъти, но той прекарваше повече време в бърборене със старите инструктори, бивши рицари като него, отколкото да разговаря с племенника си! Кандидат-рицарите, за които Бромотул заместваше училището, бяха свободни само през ваканцията, докато чиракът магьосник се освобождаваше, щом се разделеше със своя наставник или учител! Това беше неудобството на обучението на рицаря в сравнение с чиракуването...

Ромарик си помисли за Гиймо, който несъмнено в този момент събираше треви или разговаряше за графемите с магьосника Кадехар, след това си спомни за своите приятели Гонтран, Амбър и Корали. Корали... Никога не си беше представял, че един ден това момиче ще спаси живота му! Пред очите му изникна картината как плуваше трескаво, за да избегне гомоните канибали и Изгарящите. Спомни си как, изтощен, си бе помислил, че е настъпил последният му час. И тогава изневиделица се появи Корали и му помогна да стигне до саловете на Морския народ.

Ромарик потръпна и стисна с ръце меча, твърде голям за него. Никога повече нямаше да бяга. Скоро щеше да бъде рицар и щеше да може да се изправи срещу всяка опасност. Погледна доверчиво синкавото стоманено острие. Този меч, който му бяха дали по време на тържественото откриване на рицарското обучение и щеше да му принадлежи цял живот, въплътяваше най-съкровената му мечта: да посече в двубой орките и гомоните. Но след едномесечно обучение беше малко обезкуражен и се питаше как щеше да успее да направи всичко това.

Той взе едно плъстено^[2] парче и започна да почиства съвестно оръжието си.

Шум от нечии ботуши го изтръгна от мислите му. Рицарят, натоварен да пази замъка, се приближаваше към него.

— Кандидат-рицарю! — извика той със силния си глас. — Имаш посещение.

Ромарик свъси вежди. Кой ли можеше да бъде? Със сигурност не и чичо му Уриен: той никога не чакаше да съобщят за него, а влизаше направо и се разхождаше в Бромотул като в собствения си замък Трой?

Заинтригуван, Ромарик постави сабята в ножницата си, взе една риза от чантата си и като я обличаше, се отправи към солидната врата, която гледаше към ландите.

[1] Степи. — Б.р. ↑

[2] Подобна на тъкан дебела материя, направена от сбити къси косми. — Б.р. ↑

2. МЕЖДУ БРАТОВЧЕДИ

До портала Ромарик веднага зърна един много познат силует, застанал между двама облечени в доспехи рицари. Като подскочи от радост, той изпревари пазача и се втурна да го посрещне.

— Гиймо! Не може да бъде!

— Ромарик!

Братовчедите се прегърнаха под радостните погледи на Амбор и Бертолен.

— Трябваше да направя връзката — каза Бертолен на своя спътник. — Този кандидат-рицар се казва също Трой: нямаше как да не е роднина на Гиймо!

— А старият Уриен Трой — дядото, който говори високо и раздава наляво и надясно силни потупвания по раменете — той също ли ви е роднина? — попита Амбор.

— Той е наш чичо — отвърнаха в един глас Ромарик и Гиймо, като се намръщиха.

— Той е достоен рицар — намеси се пазачът. — Истина е, че днес е малко, как да кажа...

— Малко досаден — подсети го Ромарик.

Пазачът се намуси, докато Амбор и Бертолен избухнаха в смях.

— Извинете, господа рицари — прекъсна ги учтиво Гиймо. — Нямам много време, а Ромарик и аз имаме толкова неща да си кажем.

— Ние се връщаме тази вечер в Даштиказар — каза Бертолен. — Ще тръгнем след два часа. Ако искаш да пътуваш с нас...

— Благодаря ви, съгласен съм! Ще ви чакам на изхода след два часа.

— Ела, Гиймо — каза нетърпеливо Ромарик. — Ще ти покажа новото ми училище!

Той хвана за ръка братовчед си и го поведе към пейката, където беше оставил нещата си.

— Уау! — възкликна Гиймо, като забеляза меч в ножницата, която Ромарик наместваше на гърба си до торбата. — За него ли ми говореше в писмата? Да, много по-впечатляващ е от торбичката на чирак магьосник!

— Да, но изобщо не е ефикасен, когато не можеш да си служиш с него — въздъхна кандидат-рицарят.

— Хайде, едва от един месец се обучаваш! — успокои го Гиймо. — Аз след един месец обучение не можех да запомня и десет имена на тревы и мислех, че телуричният поток е болест.

— Да, прав си — съгласи се Ромарик. — Но кажи ми как убеди двамата най-добри рицари на Братството да ти станат бавачки?

— О! — отговори Гиймо, като повдигна рамене. — Това е цената на славата. Имам чувството, че им беше приятно да се погрижат за мен.

— А, разбирам... обаче към мен, макар също славата да ме доведе тук, никой не се отнася с подобен род внимание — промърмори Ромарик.

— Какво да се прави, това е предимство само за хора, които изглеждат крехки — пошегува се Гиймо. — Като ме видят, им се приисква да ме защитават! Като видят здравеняк като тебе, им идва да го подложат на изпитание, да го нападнат...

— Е, добре, нека заповядат кандидатите за борба — отвърна твърдо Ромарик, като удари с юмрук няколко пъти във въздуха. — Чакам ги непоколебимо!

Те станаха и се отправиха към конюшните. Ромарик му показва конете, които кандидат-рицарите имаха право да яздят по време на упражненията, след това го поведе към боксовете, където се намираха едни от най-мощните бойни коне, принадлежащи на рицарите.

— В началото на обучението получаваш меч, а в края — кон — обясни той, — ако междувременно не се откажеш! В този случай губиш всичко.

— Вярвам в теб — каза Гиймо, като погали муцуната на една кобила, която се казваше Торнада. — Зная, че ще станеш изключителен рицар.

Лицето на Ромарик се озари.

— Ти... ти да не си гадал по графемите? — попита той. — Дадох ли ти някакъв знак за моето бъдеще?

— Не, но достатъчно бой съм изял от теб, за да знам, че ще играеш отлично ролята на грубиян в доспехи!

— Глупак! — възкликна Ромарик, като се престори, че ще го удари.

— Виждаш ли, какво ти казах?

Ромарик едва удържа желанието си да блъсне братовчед си в сламата. Дватама избухнаха в смях и напуснаха конюшната. После отидоха в спалнята на кандидат-рицарите. Всеки ученик разполагаше с легло и голям сандък, в който можеше да си оставя личните вещи. Ромарик сложи вътре сабята си.

След това отидоха до библиотеката, която беше празна. Гиймо заразглежда внимателно рафтовете.

— Повечето от книгите тук са учебници за водене на война и бойна философия — каза извинително Ромарик.

— А ти да не си представяше, че очаквах да видя в рицарското училище издания за цветя? — попита подигравателно Гиймо. — Остави, Ромарик: ти си кандидат-рицар и се учиш да воюваш, аз съм чирак магьосник и се уча да правя магии. Добре знаеш, че страната Ис има еднаква нужда от рицари и магьосници, така както се нуждае от електротехници или търговци на бонбони. Никой не ни задължава да бъдем едното или другото. Ние избираме. И след като сме избрали, поемаме отговорността на своя избор.

Ромарик погледна с учудване братовчед си — колко се беше променил за няколко месеца! Преди Гиймо беше този, който се обръщаше към него, когато имаше нужда да бъде окуражен, а днес именно Гиймо му даваше подкрепа... Те седнаха в захабените от поколения кандидат-рицари кожени фотьойли край една ниска маса, където бяха наредени списания за фехтовка и езда.

— Имаш ли новини от другите? — попита Ромарик.

— Получавам писма от Амбър...

— Гледай ти! — прекъсна го братовчед му, като му намигна. — Май си й по-симпатичен след пътуването в Несигурния свят. Не е ли така?

— Колко си заядлив! — отвърна Гиймо. — Не те ли интересува по-скоро какво пише и... за кого говори? Като за Корали например...

— Улучи! — призна Ромарик чистосърдечно. — Е, за какво пише?

— Първо, тя се сети за рождения ми ден, точно тя!

— Добре, добре — понечи да се защити Ромарик. — Обещано, догодина няма да те забравя. Не е за вярване все пак, навърши тринадесет години през есенното равноденствие, а вече се засягаш като чичо Уриен! Каж ми по-скоро какво друго ти разказва Амбър в писмата си?

— Че двете с Корали са тръгнали на училище в Кракал, но всъщност там няма нищо ново. Чакат с нетърпение ваканцията за празника Самен, впрочем — спомни си той изведнъж — имам новина...

— Остава ли уговорката за Самен? — прекъсна го Ромарик, тъй като перспективата за празника го преизпълваше с радост.

— Да, бащата на Амбър и Корали е съгласен да ни отстъпи апартамента в Даштиказар. Ще бъдем настанени на централно място.

— Страхотно! Амбър пише ли нещо друго?

— Казва, че има странни сънища след завръщането си от Несигурния свят.

— Странни сънища ли?

— Сънува жена със зелени очи, която не познава, гора, в която никога не е стъпвала, и животни, които не съществуват!

— Разбирам — каза Ромарик с нотка на съмнение. — Нямах ли впечатлението, че се опитва да се прави на интересна?

— Не зная. Това не е в неин стил... И освен това е болна, на легло е от три дни! Би трябвало да й пишеш, сигурен съм, че това ще я зарадва.

— Три дни, без да става от леглото? Бедната! Сигурно е в много лошо настроение! Имаш право, ще й пиша.

— Стига сме говорили за момичетата! — отсеке изведнъж Гиймо. — Сега чуй: имам една невероятна новина!

— Да, да, знам...

— Знаеш ли? — заекна Гиймо, смутен.

— Да, получих писмо от Гонтран. Приет е в Музикалната академия! Дори тези дни трябва да постъпва.

— На мен също ми писа — потвърди Гиймо, като въздъхна облекчено.

Братовчед му не знаеше нищо и щеше страшно да го изненада!

— Това е чудесно — поде той, — но не това е невероятната новина...

— А, така ли? Какво тогава?

В същия миг една група кандидат-рицари влезе шумно в библиотеката и прекъсна разговора им. По техния недружелюбен вид Гиймо отгатна, че не бяха дошли да учат.

3.

КРЪСТОСВАНЕ НА ОРЪЖИЯ

Един от кандидат-рицарите самоуверено се приближи към Ромарик.

— Ей, връзкаря! — извика той. — Жофроа те очаква в бойната зала. В твой интерес е да отидеш, ако не си страхливец. И бързо!

Другите ученици около него се засмяха. Бяха скръстили ръце и стояха до вратата като охрана. Всички се държаха малко превзето и Гиймо погледна с учудване братовчед си. Той въздъхна и стана от фотъойла:

— Казах ли ти, че тук не се отнасят към мен със същото уважение, както към теб.

Ромарик изгледа съучениците си и като посочи Гиймо, добави със същия надут тон, с който се бяха обърнали към него:

— Този тук ще бъде мой секундант.

Момчето, което беше предало предизвикателството, прие с едно кимване. След това, като обгради Ромарик и Гиймо, групата се отправи към бойната зала. Гиймо попита шепнешком братовчед си:

— Някой те предизвиква на дуел ли?

— Да — прошепна Ромарик, — и този някой е най-големият грубиян, който може да съществува на този свят.

— Не преувеличаваш ли малко?

— Да кажем, че е най-големият грубиян, на когото някога замъкът Бромотул е дал подслон!

Те влязоха в залата, която служеше за физкултурен салон и бойна зала на учениците от Бромотул. Едно момче — доста високо, русокосо като Ромарик, но по-възрастно от него — стоеше в средата на залата. Лицето му беше със сурово изражение и по него преминаваха тикове. Под разкопчаната му риза личаха впечатляващи мускули. В ръцете си държеше две големи тояги.

— Ще ни докажеш, че си тук, защото го заслужаваш — засмя се то, когато видя Ромарик. — И му хвърли една от тоягите.

Ромарик хвана във въздуха оръжието и зае подобно на своя съперник бойна стойка.

— Не трябваше да ме безпокоиш, Жофроа! — изрева в отговор той.

Гиймо и четиримата ученици се отдръпнаха предпазливо. Дуелистите започнаха борбата, като се наблюдаваха и се въртяха в кръг. После Жофроа атакува първи. Ромарик парира удара и отвърна, противникът му направи същото. Ромарик отстъпи. Капчици пот избиха по челото му.

Гиймо забеляза това и разбра, че битката на братовчеда му нямаше да бъде лесна. Той го окуражи мислено.

Неочаквано Жофроа финтира и удари Ромарик в корема. Последният, останал без дъх, се сви надве и отстъпи няколко крачки. Противникът му, сигурен в победата си, се приближи спокойно, като размахваше тоягата над главата на Ромарик, готов да го довърши. Тогава, вместо да се изправи, Ромарик се хвърли на пода и нанесе на Жофроа един удар с крак, след това стовари с все сила оръжието си върху нападателя си. Жофроа изпъшка, изпусна тоягата си и се търколи на земята.

Ромарик се изправи и със задоволство констатира, че неговият противник не бе в състояние да продължи борбата. Но в същото време видя другите ученици, които се бяха въоръжили с тояги и настъпваха заплашително към него. Положението ставаше критично.

Тогава Гиймо реши да се намеси. Имаше опасност тази история да свърши много зле за братовчед му. Освен това учениците бяха показали една невероятна подлост: Гиймо не виждаше защо трябва да има скрупули, ако се намеси в една борба, която явно се очертаваше да бъде нечестна! Само че трябваше да действа много дискретно. Тъй като бе строго забранено да се използва магия сред Братството! Неговият учител Кадехар му го повтаряше често: магьосници и рицари работят заедно, но по съвсем различен начин. Всеки запазва характерните си умения за себе си.

Започна да мисли трескаво. Какво можеше да направи? Ромарик вече бе парирал една атака и отстъпваше пред новите настъпления.

Внезапно лицето на чирака магьосник се озари от усмивка: имаше решението! Затвори очи и потърси сред всички графемии, които се подредиха в редица в ума му, графемата Ингваз. Повика я, отвори

отново очи и прошепна към всеки един от учениците, които бяха наобиколили Ромарик:

— *Ингваз... Ингваз... Ингваз... Ингваз...*

Графемата за приковаване трябваше да бъде извикана толкова пъти, колкото беше броят на хората, които трябваше да обездвижи. Миналото лято при атаката на орките край Трой той бе пропуснал тази особеност и това замалко щеше да му струва много скъпо. Но днес Гиймо владееше отлично графемите.

Ингваз не беше извикана на висок глас, а само прошепната много тихо, така че краката на учениците натежаха едва забележимо. Те започнаха да се движат тромаво, без да си дават сметка какво им се е случило. Ромарик забеляза веднага, че противниците му не бяха толкова подвижни и че нещо сковаваше движенията им. Той скочи срещу единия, отмести тоягата му и го удари странично. Кандидат-рицарят извика и се строполи на земята. Ромарик парира лесно бавната атака на втория и го хвърли през рамо. От третия се отърва с един юмрук в корема и довърши последния с обратен ритник, който попадна в гърдите му. След това се доближи до братовчед си с насмешлив поглед.

— Кажи ми какво им направи, та изведнъж станаха толкова бавни?

— Какво съм им направил? — повтори шеговито Гиймо. — Абсолютно нищо! Да кажем, че ти им дръпна един здрав бой.

— Не е лъжа. Макар че и ти ми помогна доста!

— Толкова малко... Но виж какво, братовчедо, тази славна схватка ще допринесе за репутацията ти! Честно казано, ще бъда много учуден, ако пак дойдат да те предизвикват!

— Освен ако тази победа не ме превърне в човека, който трябва да се провали — въздъхна Ромарик, като поведе Гиймо извън залата. — Да не оставаме повече тук: не защото ме е страх от тези глупаци, но ако някой рицар се появи и открие използването на магия в пределите на замъка Бромотул, хубаво ще си изпатя.

— Нищо не може да се открие — успокои го чиракът магьосник. — Ефектът от моята графема ще се разсее след няколко минути. И освен това е време да се срещна с Амбор и Бертолен.

Те се спуснаха стремглаво по широкото каменно стълбище, което водеше към входната врата.

— Всъщност, Гиймо — каза изведнъж Ромарик, когато стигнаха до двора, — каква беше невероятната новина, за която ми говореше преди малко?

— Новина ли? Каква новина? — попита Гиймо. — О, да! — поде той с престорено безразличие. — Исках просто да те предупредя, че магьосниците от Гилдията са изучили щателно всички сведения, които ние им донесохме от Несигурния свят, и сега подготвят атака срещу Сянката. Но не казвай на никого! — извика той, като се втурна да стигне до Амбор и Бертолен, които го чакаха пред вратата. — Не е редно това да се разтръбява!

Гиймо се качи на коня зад Бертолен, махна с ръка за сбогом на Ромарик, който стоеше в средата на двора, смаян от тази изключителна новина, след това се изгуби сред облак прах.

4.

ПТИЧИ ПЕСНИ

Цели два часа Гонтран чакаше в коридора на Музикалната академия да дойдат да го повикат. Той беше поставил цитрата си върху една пейка и чакаше търпеливо, като крачеше напред-назад с ръце отзад на кръста по покрития с плочи под на главното антре. Липсата на точност у учителите, които трябваше да му преподават — ако успееше да издържи последния изпит — спазването на такта и времето, малко го изненадваше!

Все пак, когато пристигна, беше мигновено очарован от дългите сгради на Академията, които се простираха до края на гората Тантривал. Птиците със своите песни като че ли се състезаваха със свиренето на учениците, които, били те на пълен пансион или на полупансион, получаваха три дни седмично най-доброто обучение, което страната Ис можеше да предложи на многообещаващи младежи.

В действителност музиката бе дълбоко залегнала в битата на цялото население. Всяко село имаше свой собствен оркестър и всеки ден някъде се правеше бал. Жителите на Ис обожаваша танците и надсвирванията на виртуозни флейтисти и музиканти на цитра по време на музикалните състезания. Точно така родителите на Гонтран бяха си спечелили слава, която днес ги нареждаше сред най-престижните музиканти в страната.

Гонтран беше голям приятел на Ромарик и един от членовете на групата. Възвисок и възслаб, с черни, грижливо сресани коси и блестящи кафяви очи, той беше флегматичен по природа, което го правеше ценен приятел в трудни моменти. Беше извършил геройска постъпка, като успя да избяга от омагьосаната кула в Несигурния свят и да спечели приятелството на един варварски боец благодарение на изкусната си музика. Но всъщност неговото изпълнение на цитра в замъка Трой на рождения ден на Уриен му позволи да бъде избран и да се яви на приемни изпити в Академията.

— Гонтран Грюм!

Гонтран се обърна: една скромно облечена възрастна жена го покани да я последва. Той взе инструмента си и тръгна след нея. Тя го въведе в стая с варосани стени, осветена от огромни прозорци. Зад масата двама мъже и една жена го гледаха внимателно. Възрастната жена затвори вратата след него.

— Остави си цитрата и изпъни ръце напред с отворени длани! — каза му тя.

Малко изненадан, Гонтран се подчини. Жената огледа пръстите му и поклати глава със задоволство.

— Не трепери — констатира тя. — Не страда от сценична треска.

Изведнъж Гонтран разбра причината, заради която го бяха накарали да чака в коридора! Но нямаше време да мисли за хитрините, които използваше комисията за прием в Академията, за да избере учениците си, тъй като един от членовете на журито заговори:

— Вземи цитрата си и ни изсвири *Балада за отминалите дни*.

Гонтран започна, като се стремеше да вложи цялото си чувство в изпълнението на тази старинна мелодия. Когато свърши, изпитващата седна на пианото и изпълни една много сложна мелодия.

— Сега изпей това, което току-що чу.

Гонтран я изпя, без да пропусне нито една нота. След това пианистката му даде лист и молив и му каза:

— Нотирай това, което ще изсвирия.

Изплезил език, младият музикант нахвърляше постепенно нотите и такта на музикалната диктовка. Главата му започна да бучи.

— Вземи си инструмента и композирай една мелодия по твой избор на основата на тази тема — продължи изпитващата.

Тя му подаде една флейта и изсвири кратка музикална фраза на пиано. Гонтран опря флейтата до устните си и затвори очи.

В голямата зала цареше абсолютна тишина. Момчето усети капки пот да избиват по гърба му. Празнота! Пълна празнота! Нищо не му хрумваше... Това беше прекалено глупаво, а бе толкова близо до целта!

Щеше да се откаже, когато неочаквано чу две птички, които сякаш се караха, излитайки от един прозорец. Тяхното чуруликане веднага го вдъхнови и му дойде наум да започне с едно въведение от трели. След това продължи изпълнението, като се постара да вмъкне музикалната тема, която изпитващата му беше изсвирила, като я смеси

с чутата песен на ядосаните птици. Когато отвори очи, видя, че четиримата учители не го гледаха вече толкова строго и му се усмихваха.

— Ела в понеделник сутринта в администрацията. И не забравяй да вземеш цитрата си. Уроците започват следобед.

— Това значи, че... — задави се Гонтран, който не беше си представял, че толкова бързо ще предопределят съдбата му. — Това означава, че съм приет в Академията ли?

— Ние приемаме всяка година двадесет нови ученици — потвърди жената, която го беше изпитвала. — Ти си един от тях.

Гонтран се сбогува и напусна залата, замаян. Седна на една пейка в коридора, докато се опомни. Вече си представяше триумфалното посрещане, което го очакваше вкъщи. Но преди това, разбира се, щеше да изпрати на Ромарик едно писмо по гълъб. Друго на Гиймо и две други на Амбър и Корали, за да им съобщи добрата новина!

5. МАЛКИ ТАЙНИ

Амбър хвърли ракетата за тенис на леглото си, събу обувките си и ги запрати в единия ъгъл на стаята. После, изтривайки лице с опакото на фланелката си, тя се отправи към банята. Днес учителят по спорт доста ги беше изпотил и откакто бе напуснала корта с пръстена настилка, само една мисъл се въртеше в главата ѝ: да вземе един хубав душ! Напразно се опита да отвори вратата: някой беше вътре и беше заключил.

— Корали! — извика тя. — Не ми казвай, че още се къпеш!

— Скоро ще свърша — отговори един глас, приглушен от шума на плискаща се вода.

Амбър въздъхна. Сестра ѝ беше вече в банята, когато тя замина да играе тенис.

Амбър и Корали бяха близначки. Първата, със своята черна, късо подстригана коса, спортен дух, упоритост и прямота, приличаше повече на момче. Другата, с дългите си коси, с кокетното си държане и сини като океана очи, изглеждаше като излязла от модно женско списание. Макар че невинаги трябва да се съди по външния вид...

— Мамо! — извика Амбър. — Корали не иска да ми отстъпи банята. Вътре е от три часа!

— Не е вярно! — възкликна Корали от другата страна на вратата. — И освен това ми трябва само още няколко минути! Колкото да си изсуша косата...

— Да си изсушиш косата ли? — възкликна Амбър отчаяно. — Но това ще отнеме час! Мамо... Направи нещо!

— Хайде, момичета, успокойте се — отговори госпожа Кракал от хола, където пиеше чай с две приятелки.

— Винаги става така — каза недоволно Амбър и се запъти към стаята си, след като удари с юмрук вратата на банята. — Госпожицата се къпе, а на другите не им остава нищо друго, освен да почакаат тя да благоволи да излезе!

Минавайки пред стаята на сестра си, Амбър се поколеба, после спря. Корали може би бе забравила да заключи стаята си? Натисна дръжката: вратата се отвори.

Амбър се шмугна вътре. Сега или никога беше моментът да се опита да разбере какво пишеше Корали по цели часове в бележника си, който бе кръстила „Моят дневник“. Беше го прочела върху корицата един ден, когато Корали не бе успяла да го скрие толкова бързо. „Моят дневник“... каква гротеска!

Леглото с розова завивка беше разхвърляно. Бюрото, което служеше най-вече за тоалетка за гримиране, беше празно. За сметка на това едно от чекмеджетата беше полуотворено.

Амбър се приближи и забеляза прословутия бележник. Тя го взе, заразгръща го, прочете наслуки едно изречение, после друго, после още едно. Навсякъде се говореше за Ромарик. Това силно възбуди любопитството на Амбър. Сигурно щеше да научи много неща! Тя се готвеше да продължи четенето, когато чу щракването на ключалката на вратата на банята.

— Наистина нямам късмет — измърмори недоволно. — Обикновено ѝ трябва страшно много време, за да си оправи косата!

Амбър напусна бързо стаята на сестра си и влетя в своята. Изтегна се на леглото си, взе едно списание и се престори, че чете. Няколко мига по-късно се почука на вратата ѝ.

— Кой е?

— Корали.

— Влез.

Корали си показа главата на вратата.

— Свърших колкото се може по-бързо. Ето, свободно е. Не мислех, че ще се върнеш толкова рано от тенис.

— Няма нищо, благодаря.

Амбър чу сестра ѝ да се запътва към стаята си и да влиза. Тя остана известно време замислена за малките тайни на Корали, които я караха да изгаря от болезнено любопитство. Защо понасяше толкова лошо, че сестра ѝ има тайни? Корали бе започнала да води този дневник след завръщането им от Несигурния свят и оттогава се доверяваше много по-малко на своята сестра близначка. Амбър страдаше от това. Тя се обърна в леглото и разтри слепоочията си.

В продължение на три дни беше болна и главоболието ѝ не беше преминало. Лекарят беше поставил диагноза тежка хрема, беше я натъпкал с хапчета и я бе оставил сама в крайно изтощение. Без да може да си го обясни, тя беше убедена, че това главоболие имаше връзка със смущаващите сънища, които сънуваше от известно време. Никога преди това не беше се разболявала. Впрочем никога преди какво? Преди нейния престой в Несигурния свят.

Изведнъж я обзе тъга. Трябваше с нещо да се ободри. Отвори чекмеджето на нощното си шкафче и оттам извади три листа, понамачкани от много четене и прелистване. Тя прочете началото на първия лист:

Скъпа Амбър,

Вчера видях Гиймо. Дойде ми на посещение в замъка Бромотул. Каза ми, че си била болна. Стори ми се странно, защото ми е трудно да си представя, че можеш да бъдеш болна. Все пак се надявам, че ще оздравееш бързо и няма да пропуснеш празника Самен! Очаквам с нетърпение този момент, когато ще се видим всички! Кажи ми, разказвал ли съм ти за моето обучение на кандидат-рицар?...

Девојката се усмихна. Много добре виждаше и себе си като кандидат-рицар, ако Братството не беше толкова консервативно и беше по-отворено за днешното време!

Тя си помисли за дневника на сестра си и съжали, че не бе успяла да научи повече за гугуканията ѝ с Ромарик. Остави писмото на Ромарик, взе друг лист и набързо зачете писмото на Гонтран:

... Истински триумф! Накратко, приет съм в Музикалната академия в Тантревал! Не ми завиждай, скъпа. Един ден и ти ще откриеш твоя път (макар че не притежаваш певчески данни!). Иначе Гиймо ми съобщи, че си била на легло с адски висока температура. Без шегички, ей! Всички живеем в очакване на празниците Самен! И така, оздравявай бързо...

Какво си мислеха всички? Че не изгаряше и тя от нетърпение да се видят на празниците Самен в Даштиказар следващия месец? Във всеки случай получаването на тези писма я беше подкрепило, докато лежеше болна в стаята си. Тя взе последния лист — писмото на Гиймо, което беше също толкова измачкано.

... в Даштиказар за празника Самен.
Целувам те!

Гиймо

„Целувам те!“ Тя беше чела и препрочитала сто пъти това изречение. Знаеше добре, че това не означаваше кой знае какво: човек целува сестра си, майка си! Но все пак беше казано така.

Чу стъпки в коридора. Целуна набързо писмото на Гиймо, след това подреди трите писма в чекмеджето, скочи на крака и побърза да заеме банята, преди някой да е влязъл вътре.

6. ЕДИН НЕОБИКНОВЕН УРОК ПО ГЕОГРАФИЯ

— Гиймо!

Гиймо отдели очи от тетрадката си и погледна мъжа с голо теме и големи очила, под чиято риза се очертаваше слабо тяло. Това беше техният учител по история и география от близо две години, или по-точно — две години и един месец и половина.

— Да, господине.

— Би ли описал на твоите съученици Несигурния свят такъв, какъвто го видя?

Гиймо въздъхна.

След необикновените събития от миналото лято животът му коренно се беше променил. Първо, беше станал в осми клас и трябваше да свиква с куп нови предмети, като институциите на страната Ис, геометрия, атлетика. Освен това неговата новопридобита известност го правеше обект на многобройни прояви на приятелски чувства от страна на момчетата и момичетата от гимназията. Най-после същата тази известност караше учителите му, и най-вече този по география, да се отнасят към него с цялото си внимание... Ако не беше всичкото това внимание, почти щеше да му бъде приятно да идва на училище!

Гиймо почувства върху себе си настойчивия поглед на учителя и изпълнените с надежда погледи на учениците от целия клас, твърде щастливи да се отърват от изпитване и да прекарат края на часа в слушане. Най-после се реши:

— Несигурният свят — започна той сред всеобщо шушукане на облекчение — е един от трите свята.

— Кои са другите два свята, Камий? — попита учителят изненадващо една ученичка, която бе започнала да бърбори в дъното на класната стая.

— Ами... Сигурният свят и страната Ис — отговори тя.

— Точно така, но спри да бърбориш, ако обичаш! Продължавай, Гиймо.

— До него се стига чрез една от двете Врати, разположени на един хълм недалеч от Даштиказар...

— Седрик, всеки човек ли може да мине през тези Врати? — попита още веднъж учителят един ученик, който се беше замечтал и гледаше през прозореца.

— Моля? Не чух въпроса, господине...

— Ама че работа! — ядоса се учителят. — Защо не слушате? Гиймо е преживял едно уникално приключение! Би трябвало да осъзнаете това и да се възползвате!

— И така — продължи търпеливо Гиймо, — единствено магьосниците могат да използват тези Врати. Вратата за Несигурния свят води към огромни девствени територии. Хората, които ги населяват, са доста сурови. Но трябва да кажем, че те нямат избор: живеят заедно с чудовища, като орките или гомоните, а така също и с жестоки хора, като командира Тунку, който управлява град Ядигар. Този грубиян притежава армия от истински подлещи, които мислят само за грабеж и война. Освен почти нормалните хора, които живеят там, има също и странни племена: Пясъчните хора например, които живеят сред Хищната пустиня — жива пустиня, която поглъща всичко, което не е от камък. Морският народ пък живее на салове в Изгарящото море, което е пълно с огромни медузи...

Постепенно, докато разказваше спомените си от Несигурния свят, Гиймо почувства да го обхваща някаква възбуда. Сега целият клас беше запленил и учителят победоносно се усмихваше.

— ... Дребните хора от Вирду са високи колкото деца и експлоатират мини със скъпоценни камъни; те са bankerите на Несигурния свят. Обличат се с много удобни палта! Там има търговци, както и при нас. Но те са принудени да ползват услугите на наемници, за да защитават керваните си от крадци. Най-големият град се казва Фергана. Това е град близък на Ядигар. Един каменен път свързва двата града. Сред тези територии има един град, който се нарича Йенибохор. Той е населен с жреци, които изобщо нямат любезен вид! Всички се страхуват от тях.

Учителят, изправен до черната дъска, рисуваше с тебешир картата на Несигурния свят според указанията на Гиймо.

— Морето, което обгражда град Фергана, се нарича Морето на силните ветрове, а най-горе, над Срединните острови — уточни момчето, като отправи жест към учителя, — се намират степите в северната част на Несигурния свят. Там живеят скитащи воители. На изток има една гора, обширна като море, чието име е Виолетовият Иртиш. Мисля, че никой не знае какво има зад нея.

— А на юг? — попита учителят.

— Пустиня, докъдето ти стига погледът — неуверено отвърна Гиймо, — но по-нататък също не се знае какво има... А на запад е Безкрайният океан. Изглежда, се пази от морски чудовища.

Последните думи бяха посрещнати при пълно мълчание. Всеки си представяше по свой начин света, който току-що бе описал Гиймо, и му се струваше, че страната Ис, въпреки своите загадъчни ланди и гъсти гори, своите магьосници и коригани, в края на краищата не беше толкова интересна!

— Някой иска ли да зададе въпрос на Гиймо? — попита учителят.

В същия момент се чу училищният звънец, който отбеляза края на урока. Учителят спря веднага вълнението, което бе обзело класа, като каза:

— Няма да си тръгнете, преди да сте начертали картата на Несигурния свят във вашите тетрадки и утре ще се изпитваме върху това!

Надигнаха се викове на недоволство, но всеки седна и побърза да нарисова картата.

— Очевидно ти ще бъдеш освободен от това задължение — уточни той към Гиймо. — Благодаря ти за приноса към този малко... специален урок по география! Може да си тръгваш.

Гиймо не чака да го канят втори път. Поздрави любезно учителя и излезе от класната стая.

Прекося с бързи крачки училищния двор. Големите букови дървета започваха да се кичат с красиви кафяви и златисти цветове, но той едва ги погледна. Тъкмо щеше да мине през главния вход на училището, когато чу шум от гласове зад себе си. Обърна се и забеляза

Агата Балангрю и Тома Кандаризар. Дватама ученици, които всяваха ужас в цялото училище, идваха насреща му.

— Гиймо! Ти си тук! — възкликна Тома — яко и набито момче с рижа коса.

— Търсим те навсякъде от сутринта — обясни Агата. — Организирам празник у дома този следобед. Би било страхотно, ако можеш да дойдеш и ти!

Гиймо погледна високото и малко слабо момиче, което му се усмихваше с прекадено широката си уста. Като си помислеше само, че преди да я изтръгне от ноктите на командира Тунку в Несигурния свят, тя беше неговият най-голям неприятел, неговият най-ужасен кошмар. Днес Агата Балангрю правеше всичко възможно, за да се покаже по-мила.

Нещо трепна в сърцето на Гиймо. Като я гледаше по-дълго човек, в края на краищата не му се струваше толкова грозна. Характерът, който издаваха нейните черти, съчетан с излъчването, което имаше, заместваше красотата, която ѝ липсваше.

Но строгото лице на Амбър изведнъж изплува в съзнанието му и той се упрекна за тези си мисли.

Колкото до Тома — грубияна, когото бе спасил от ножа на един гомон на плажа в Ис, той бе заел отново мястото си до Агата. Но и той гледаше със замаян поглед и възхищение чирака магьосник!

— Съжалявам, Агата — отговори Гиймо с искрена въздишка, — щеше да ми достави удоволствие, но... трябва да отивам при учителя Кадехар. Той ме чака в степта.

В действителност обучението, което водеше Кадехар, неговият учител магьосник, след започването на учебната година бе белязано с неприятната тенденция да става все по-интензивно. И то до такава степен, че му отнемаше единствения през седмицата свободен следобед в сряда.

— Жалко — каза Агата с разочарован вид. — Някой друг път.

— Да... забавлявайте се добре!

Гиймо направи един жест, с който едновременно се извиняваше и в същото време казваше довиждане, после тръгна бързо. Беше закъснял. А учителят Кадехар не обичаше да чака.

7. РАЗХОДКА В СТЕПТА

— Още пет минути и щях да тръгна да те търся! — възкликна магьосникът Кадехар.

Задъхан, Гиймо току-що се бе появил в подножието на долмена^[1], където учителят обикновено му определяше среща, за да работят по хълмовете, които се издигаха над Даштиказар.

— Все още ли се страхувате, че някой орк може да ме отвлече? — попита чиракът, който още не можеше да си поеме дъх.

— Страхувам се най-вече от това, че се разсейваш и забравяш часа на твоя урок! — Кадехар слезе пъргаво от огромната гранитна плоча, където се беше настанил в очакване на Гиймо.

Той имаше телосложение на атлет, квадратно лице и къси коси. Очите му бяха стоманеносини. Имаше топъл глас и добронамерена усмивка, която се появяваше често на устните му и придаваше по-голяма мекота на суровото му изражение. Трудно беше да се определи възрастта му, беше на около тридесет и пет или четиридесет години. Тъмната мантия и платнената чанта, която носеше винаги със себе си, издаваха неговата принадлежност към света на магията. Учителят Кадехар, заклет враг на Сянката, беше най-прочутият магьосник на Гилдията.

— Какво ще правим днес, учителю? — попита Гиймо.

— Ще повървим из степта, времето е приятно, така че да се пораздвижим! Разбира се, ще се възползваме от това и да поработим малко.

Гиймо посрещна тази програма с доволен вид. Разходките с неговия учител често даваха възможност да засегнат теми, които излизаха от стриктната рамка на обучението! Дватама тръгнаха сред изтравничетата и жълтурчетата. След няколко метра Кадехар започна да изпитва своя чирак.

— Имаш ли чувството, Гиймо, че вече си научил окончателно двайсет и четирите графеми?

— Да, учителю. Достатъчно е да затворя очи и те се появяват, целите блестящи.

— Правиш ли усилие всеки ден да поддържаш връзка с тях?

— Да, учителю. Аз ги извиквам в паметта си, като назовавам имената им, и те леко жужат.

— Знаеш ли как да използваш графемите?

— Зная да ги насочвам, като ги извиквам силно или ги произнеса шепнешком. Мога да ги усилвам, като ги съчетавам със *стадха*. Зная да ги свързвам помежду им, да ги вплитам и да съставям *галдри*, магически заклинания.

— Какво е *галдра*?

— Това, учителю, е магия, в която графемите се използват както думите в изречението.

— Какво е графема, Гиймо?

— Това е буква от магическа азбука, изписана чрез звездите, която позволява да достигнем до *Уирд*.

— А *Уирд* какво е?

— Това е нещо подобно на гигантска паяжина, чиито нишки са свързани с всичко, което съществува. Графемите, които ни дават достъп до *Уирд*, могат да въздействат върху всички неща.

— Кои са двете най-добри оръжия на магьосника в *Уирд*?

— Предпазливостта и смирението.

— Сега как се казва графемата на пътуването?

— *Редху*, колесницата на Нертус, петата поред.

— Съществуват ли добри и лоши графемии?

— Не. Има само добри и лоши магьосници. Графемите са неутрални енергии, чийто ефект зависи само от потребителя... Все пак съм научил нещо, учителю!

Кадехар се усмихна и поклати глава.

— Имаш отговор за всичко, моето момче. Това е необходимо качество за човек, който иска да стане търговец или учител! Но когато човек има амбицията да стане магьосник, знаеш ли, трябва малко повече от това.

Едва произнесъл тези думи, той отстъпи бързо няколко крачки назад. Зае *стадха* на *Ингваз* и насочи към чирака си силата на графемата:

— *Ингваз!*

Гиймо реагира веднага. Той бе видял своя учител да заема позата на символа на неподвижността и го изпревари, като зае положение на *Наутхиз*, която неутрализира магическите атаки. Имаше време само да извика в съзнанието си графемата за защита. Светна една златиста мълния. Атаката на Кадехар не бе успяла.

— Не е зле, не е зле! — призна магьосникът. — Виждам, че не само умееш да говориш!

— *От дума на дума, думата ще ме води; от действие на действие, действието ще ме води*, учителю! — отговори чиракът с известна дързост.

Това бе едно от изреченията, които магьосниците се бяха погрижили да извлекат от *Книгата на звездите* преди много време.

— Виж ти! — забеляза иронично Кадехар. — Сега пък се интересуваш от съветите на мъдростта?

Магьосникът беше възвърнал обичайната си стойка и стоеше на няколко метра от своя чирак. Изведнъж направи жест с ръка в посока към Гиймо.

Този път чиракът се оказа недостатъчно бърз и докато нададе вик на учудване, се намери прикован към земята.

— Как постигнахте това, учителю? Не направихте *стадха* и не ви чух да казвате *Ингваз*!

— Напротив, Гиймо — обясни Кадехар, като освободи своя ученик от магията, която му направи, — но ти не забеляза това. Чисто и просто съществува друг начин, освен *стадха*, за усилване или мълчаливо използване на графемите!

Гиймо беше седнал на земята и беше извадил от платнената си чанта големия бележник с черна кожена подвързия, в който записваше всичко, което му се струваше важно.

— Ти ми каза преди малко — продължи Кадехар, — че знаеш да използваш графемите, като ги извикваш силно или ги нашепваш, като заемаш съответната *стадха* и като ги свързваш помежду им в *галдри*, заклинания. Днес ще те науча да си служиш с тях по друг начин — по-деликатен, не толкова мощен може би, но по-бърз и по-дискретен.

— Слушам ви, учителю! — окуражи го Гиймо, който обожаваше моментите, в които учителят му оставяше настрана обясненията с отегчителните имена на растения или сложната динамика на ветровете и му преподаваше техники от истинската магия.

С помощта на ръцете си Кадехар очерта формата на всяка една от двайсет и четирите графемите. Жестовете му бяха бързи и пъргави. В същото време той обясни на смаяния си ученик:

— Това са *мудра* — жестове с ръка във въздуха, които възпроизвеждат формите на графемите. Подобно на *стадха*, *мудра* ти позволяват да призовеш мълчаливо тяхната мощ или да ги усилиш. В последния случай е достатъчно да прошепнеш името на графемата и в същото време да опишеш с жест нейната форма.

— И кои са предимствата и недостатъците на *мудра* по отношение на *стадха*? — попита Гиймо, като свъси вежди.

— Аз ти го казах: *стадха* усилват мощта на магията. Но те са по-бавни за употреба и не толкова дискретни като *мудра*. *Стадха* и *мудра* ти позволяват също така да подсилиш твоите *галдри*. Например *галдрата* на пустинята, която изисква много голяма енергия, не би могла да функционира с *мудра*.

— Разбрах, учителю. Ако много бързам и не искам да бъда забелязан, използвам *мудра*. Ако имам нужда от мощ, използвам *стадха*!

— Разбрал си основното — кимна одобрително Кадехар. — Останалото ще дойде с практиката! Владееш ли достатъчно добре *стадха*?

— Да, учителю, така мисля.

— Отлично. Да се заемем тогава с *мудра*. Дай ми ръцете си...

Магьосникът прекара останалата част от следобеда, седнал на земята сред степта, преподавайки на своя ученик магическите жестове. Когато се увери, че Гиймо ги владее добре всичките, той се изправи.

— Добре. Да продължим разходката си, момчето ми. Имаме още време. И освен това имам да ти казвам нещо.

* * *

Магьосникът вървеше, без да каже нищо. До него Гиймо очакваше с нетърпение да проговори. И това не закъсня.

— Скоро, Гиймо — започна Кадехар, — ти ще разполагаш с всичко, което е необходимо, за да започнеш наистина да изучаваш магьосничеството.

— Кога ще стане това, учителю? — запита ентузиазирано чиракът.

— Казах ти го — скоро — отговори Кадехар, който сякаш изведнъж се замисли за нещо друго.

Отговорът на неговия учител го разочарова, но Гиймо не настоя повече и на свой ред замълча. Тръгнаха отново мълчаливо по пътеката, която пресичаше Кориганските ланди. После Кадехар поде с уморен глас:

— Съзнавам, моето момче, че вървя прекалено бързо с теб. Откривам ти тайни и те уча на практики, които един чирак обикновено открива след две или три години. Но аз действам така, Гиймо, защото смятам, че това е възможно! И най-вече, че това е необходимо.

— Какво искате да кажете, учителю? — попита разтревожено Гиймо, който рядко бе чувал Кадехар да му се доверява така.

— Ти си умно момче, Гиймо. Магията в теб е мощна и ти го знаеш. Та нали повали един гомон и обездвижи един орк? Нали отвори Вратата на Несигурния свят и разруши двореца на командира Тунку, когато беше преминал едва три месеца обучение?

— Да, но... каква връзка има това с моето обучение?

— Спомняш ли си проблемите, които имаше с графемите в Несигурния свят, защото не беше ги променил в съответствие със звездите в небето на онзи свят?

— Разбира се, учителю, спомням си. Вместо да ми помогне да се концентрирам, *Изас* замрази двама крадци! Докато *Турсаз*, която трябваше да ми помогне срещу пазачите на Тунку, предизвика земетресение.

— В това е проблемът, Гиймо — въздъхна учителят Кадехар. — Ти притежаваш *Йонд* — огромна вътрешна сила. А все още не умееш да я контролираш. Въвеждайки те в магията, аз събудих тази сила у теб, но за да не предизвиква тя други катастрофи, трябва да се научиш да я владееш.

— И ще трябва много да работя, нали, учителю?

Гиймо беше казал това толкова сериозно, че магьосникът не се сдържа и се усмихна.

— Да, момчето ми. Зная, че не е лесно за теб, че предпочиташ да прекарваш известно време с приятелите си и да се забавляваш. Но ние двамата носим отговорност пред магическите сили. И ти, и аз сме

свързани чрез един обет, произнесен и скрепен с клетва: аз да ти преподавам магии, а ти да ги учиш.

Гиймо се видя, като че ли бе вчера, да стиска ръката на магьосника, смесвайки знака за вярност със знака за подчинение, изписани с тисов въглен върху дланта на всеки от тях. Никога не беше подлагал на съмнение този обет! Като стана чирак магьосник, най-после бе намерил мястото си. За своите приятели, за своите съученици и всички други, които го познаваха и които не го познаваха, той беше Гиймо чиракът магьосник, този, който бе изтръгнал Тома от ноктите на един гомон и бе върнал Агата от ужасния Несигурен свят. Той бе поел нови отговорности и да учи с усърдие бе неговото най-важно задължение. Знаеше това и го приемаше. Фактът, че неговият учител се връщаше към клетвата, го изненада.

— Зная всичко това, учителю. Защо ми го повтаряте?

— Една експедиция, включваща най-добрите магьосници на Гилдията — поясни Кадехар след известно колебание, — ще се отправи към Несигурния свят и ще щурмува леговището на Сянката...

— И това зная, учителю — каза учудено Гиймо. — Това, което не ми казахте — продължи той с надежда, — е къде в Несигурния свят се крие Сянката.

— Това е без значение, във всеки случай за теб — отговори магьосникът, като махна уклончиво с ръка. — За сметка на това... това, което не ти казах, Гиймо, е, че по време на нападението ти ще бъдеш скрит на сигурно място в манастира Гифду. Не, не протестирай, безполезно е! Разбирам, че имаш лоши спомени от това място, но така реши нашият Велик маг Шарфалак. Впрочем превото^[2] и дори майка ти са съгласни и казват, че това е една разумна предпазна мярка. Кой знае как ще реагира Сянката на нашата атака.

Гиймо отвори уста, за да изрази протеста си, но властният тон на Кадехар го разубеди. Скоро щеше да бъде затворен в Гифду, откъдето се бе наложило да избяга, за да се срещне с приятелите си! Макар да предполагаше, че някой ден ще се върне отново там, не бе смятал, че ще бъде толкова скоро и по този начин. Той прокле мислено Шарфалак — този прегърбен старец, при вида, на който настръхваше и който му налагаше днес да се върне в манастира.

Гиймо пресметна колко дни оставаха до празника Самен: уф, имаше още време... Щеше да се върне навреме в Даштиказар, за да се

възползва от ваканцията заедно с Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали. А пък ако не станеше така, му оставаше само отново да избяга!

Перспективата да се срещне пак с Жералд — добросърдечния магьосник компютърен специалист, и стария учител от гимнастическия салон Кадуан направиха мисълта за завръщането в Гифду малко по-приятна. Гиймо се обърна към Кадехар:

— Кога трябва да замина?

— Ще заминем още тази вечер. Ще имаш възможност да си вземеш нещата и да кажеш довиждане на майка ти, през това време аз ще осигуря кон от вуйчо ти.

— Толкова бързо?! — възкликна Гиймо. — Но защо? Какво става?

— След като разгледа разположението на небесните тела, нашият Велик маг реши да избърза с нападението срещу Сянката. То бе планирано за следващия месец, но ще се състои след няколко дни.

[1] Праисторически гробници от два или повече вертикално поставени камъка и масивна покривна плоча върху тях. — Б.р. ↑

[2] Управител на феодално владение във Франция. — Б.р. ↑

8. БЕРТРАМ

Гиймо се озова с неудоволствие в една от малките, предназначени за посетители стаи на горните етажи на манастира, която и този път поделяше със своя учител. Тя приличаше на стаята, в която бе живял по време на предходното си пребиваване в Гифду: обикновено и чисто помещение с две легла, маса, два стола и баня в съседство. Разликата бе, че новата стая не се намираше на третия етаж в южното крило, откъдето имаше изглед далече над дефилетата. След бягството му с въже миналото лято този път бяха се погрижили да го държат настрана от външните фасади.

Прозорецът на стаята, разположена на втория етаж, гледаше към вътрешния двор, ограден от галерия с аркади, където обичаха да се разхождат и да си приказват магьосниците, а отсреща бе масивната входна врата на манастира.

Както и първия път, Гиймо бързо се почувства самотен. Неговият учител, с когото поделяше стаята, бе търсен непрекъснато от всички. Всъщност тридесет от най-могъщите магьосници на Гилдията бяха избрани, за да проведат атаката срещу Сянката и Кадехар бе определен за техен предводител.

Манастирът Гифду — свещеното място за Гилдията — беше в пълен кипеж. Гиймо забеляза това веднага: множество магьосници сновяха по коридорите със забързан вид и дори Жералд — специалистът по компютрите, с когото се разбираше толкова добре, се бе задоволил само да му махне с ръка за поздрав. Що се отнася до Кадуан, стария магьосник, отговорен за гимнастическия салон, и той не му отделяше повече време от другите. Единственият човек, който, изглежда, ценеше неговото присъствие, беше Йожен — магьосникът, натоварен с пощата на манастира, който тези дни, за разлика от друг път беше засипан с тонове писма.

За да убие скуката и разочарованието, че е изключен от подготовката на експедицията, Гиймо посвещаваше един-два часа в

сортиране на писма, преди да се отпрати към библиотеките. Той поемаше по коридорите, където единствено Бъбривите камъни — гравирани камъни, указващи посоката, която трябваше да се следва — позволяваха да се различават едни от други. Манастирът беше огромен както на повърхността, така и под земята и коридорите му, които си приличаха напълно, образуваха истински лабиринт. Чираците, които идваха за първи път, постоянно се губеха, докато открият тайната на Бъбривите камъни...

* * *

Тази сутрин Гиймо остана дълго в библиотеката с материали за Несигурния свят. Тук бе прекарал много време миналото лято в подготовка на своето бягство, като нито една книга по металните рафтове на малката стая не бе убегнала от любопитството му!

Той прочете една глава за историята на Гифду в просторната, облицована с ламперия зала на историческата библиотека и така научи, че манастирът бе построен петстотин години преди столицата на страната Ис — Даштиказар, датираща отпреди хиляда години.

След това се запъти към библиотеката на природните науки, пълна с препарирани животни, където изгледа един документален филм за чайките. На излизане от залата едва не събори някакъв забързан магьосник.

— Ох! Съжалявам!

— Няма нищо. Но следващия път бъди по-внимателен!

Гиймо огледа с любопитство човека, който оправяше яката на ризата си. По мантията му нямаше нито едно петънце и изглеждаше чисто нова. Беше около шестнадесетгодишен младеж с доста дълга, сресана назад коса, среден на ръст, но с яко телосложение. Тъмните му очи гледаха присмехулно, а устните му сякаш бяха застинали във вечна иронична усмивка. Говореше с дързък тон. И като завършек — имаше козя брадичка и редки мустаци — нещо, малко обичайно за Ис.

— Вие сте нов? Никога не съм ви виждал — заяви Гиймо, след като го разгледа.

— Нито пък аз някога съм те виждал — отговори младият магьосник с глас, в който личеше сарказъм. — И нищо чудно —

добави, — какъвто си дребничък.

— Опасно е да се съди само по външността — отвърна Гиймо, като не обърна внимание на високомерния вид на младежа. — Вижте нашия Велик маг: той безспорно е могъщ магьосник, нали? И все пак си е един вдетинен старец!

Младият магьосник остана известно време смаян, после прихна. Той потупа приятелски Гиймо по рамото:

— Дръзко хлапе и надарено с чувство за хумор. Ти да не би да си Гиймо, за когото всички говорят?

— Надявам се, че не сте повярвали на всичко, което се разправя.

— Досега — да. Но тъй като разказват, че си голям като мечка, а от очите ти излизат светкавици, отсега нататък ще бъда по-критичен!

— Внимавайте все пак — подхвърли Гиймо, — голям като мечка, сигурно не. Но що се отнася до светкавиците...

— Хайде де, остави, няма да ме впечатлиш. И престани да ми говориш на „вие“! Иначе се чувствам като стар глупак! Казвам се Бертрам — заяви младежът, като подаде ръка на Гиймо, който я стисна искрено.

— Приятно ми е, ако мога да си позволя да го кажа — отговори Гиймо, като имитираше гласа на Жералд, който го бе посрещнал с това изречение при първото му пристигане в манастира.

— Зарежи и това! За твое сведение, Жералд е... впрочем беше в продължение на пет години мой учител магьосник!

— В продължение на пет години? Мислех, че три години са достатъчни, за да облечеш мантията на Гилдията!

— Уважението изчезва — каза с ирония Бертрам. — Всъщност Жералд е садист, един учител много по-взискателен от другите. Няма нищо общо с Кадехар например, който е една истинска бавачка.

— Не вярвам на нито една твоя дума — заяви Гиймо със сериозност, която смути за момент наскоро провъзгласения магьосник. — Кажи ми по-скоро истината.

— Истината е, млади и горделиви чирако, че имам всички качества да стана велик магьосник; това е всичко. Само че Жералд смяташе, че бях, как да се изразя... прекалено буен. Едно младо бясно куче! Това казваше за мен в продължение на пет години.

— И какво го накара да промени мнението си?

— Страхът, че накрая ще го ухапя!

— Не се опитвай да се измъкваш всеки път с шеги — каза Гиймо, като го гледаше право в очите. — При мен това не минава.

Бертрам погледна момчето, което стоеше пред него, и за миг му се стори, че той беше чиракът, а Гиймо — магьосникът. Разтърси рамене, за да прогони това неприятно впечатление.

— И защо трябва да давам подробни обяснения пред някакво хлапе?

— Не зная — каза Гиймо, като свъси вежди. — Може би защото аз и Жералд сме единствените, които не отстъпваме пред високомерното ти и пренебрежително държане!

— И таз добра! — възкликна Бертрам. — Какво неприятно хлапе!

За първи път от много време насам Бертрам си беше намерил майстора. Най-лошото бе, че не се чувстваше засегнат.

— Добре — отстъпи той. — Съгласен съм, но услуга за услуга: след като трябва да се доверяваме един на друг, по-добре да сключим договор за приятелство. Дай ми ръката си.

Гиймо я протегна, без да се колебае. Бертрам извади от торбичката си парче тисов въглен и нарисова върху дланта му знака на приятелството. После нарисова същия знак на собствената си длан. След това си стиснаха здраво ръцете, като смесиха следите от въглен.

Гиймо настоя:

— Сега, след като официално сме приятели, кажи защо Жералд е променил мнението си и ти е позволил да положиш клетва на магьосник?

— Защото му обещах да бъда разумен — отговори Бертрам, като намигна.

Гиймо се почувства излъган, но не можа да отговори. Всъщност те бяха прекъснати от Йожен, който беше отрупан с още по-голямо количество писма и имаше нужда от него. Гиймо остави Бертрам, като му определи среща в столовата в часа за вечеря. Като тръгна след Йожен по посока на гълъбарника, където се намираше манастирската поща, си каза, че благодарение на този млад магьосник пребиваването му в Гифду обещавахе да бъде по-малко отегчително, отколкото очакваше.

9. ДЪРЗОСТ

В часа за вечеря гостите на манастира, които не бяха предпочели да се нахранят спокойно в стаите, се настаниха, групирани по симпатии, край дървените маси на столовата. Магьосници и чираци отиваха и си сервираха, каквото си искат и колкото пъти пожелаеха, от един тезгях, на който главният готвач бе наредил разнообразни както по количество, така и по качество ястия.

Бертрам и Гиймо бяха седнали на една маса в компанията на някакъв магьосник, родом от другия край на страната Ис. Той бе дошъл в манастира Гифду да го покаже на своя чирак, който разглеждаше всичко с широко отворени очи.

След като погълна цяла една порция пиле с грах, Бертрам се наведе към Гиймо:

— Ще има какво да видиш сега.

Той извика дискретно чрез *мудра Луказ*, графемата във форма на кукичка, която се използваше във всички процеси на растеж, и я отпрати към стола на главния интендант на Гифду — висок мъж с брада и строг вид. Веднага столът се издължи с един метър нагоре, като издигна магьосника над масата.

— Кой направи това? Кой направи това? — изрева интендантът, докато неговите сътрапезници му помагаха да слезе, като едва се сдържаха да не избухнат в смях.

Бертрам само наведе глава с иронична усмивка. Срещу него магьосникът от провинцията и неговият чирак не откъсваха поглед от брадатия разярен човек.

„Не е за вярване — помисли си Гиймо, смаян. — Има зрелостта на чирак в началото на цикъла на обучение! Как Жералд му е позволил да стане магьосник?“

— Това е отмъщение за всички обиди, които този стар бухал ме накара да изтърпя — поясни Бертрам в ухото на Гиймо. — Хайде, идвай, ще мухлясаме тук.

Гиймо се поколеба за миг, но като видя страшния поглед, с който го гледаше главният интендант, побърза да последва младия магьосник. След случая с фалшивия Бъбрив камък, който бе измайсторил от папиемаше^[1] и така бе предизвикал объркването на цяла колона чираци в пералните на подземие, той бе станал черната овца за главния интендант!

— Мислех, че нямаме право да използваме магия срещу други магьосници — каза учудено Гиймо веднага щом се отдалечиха.

— Да се подчиняваш безропотно на всеки жест и поглед не е много забавно — отвърна намусено Бертрам, като отметна косите си назад с едно движение на главата. — Впрочем ако е вярно това, което се разказва, не си ти човекът, който ще ми чете морал!

Гиймо се поколеба, преди да отговори. Той самият беше само чирак, докато Бертрам, поне официално, беше истински магьосник. Млад магьосник, който, разбира се, продължаваше обучението си, но това бе достатъчно, за да ги отличи! Гиймо остави тези размисли за себе си и прие аргументите на Бертрам.

— Имаш право. Но все пак бедният интендант...

— Е, няма да умре от това! А и беше си го заслужил. Стига сме говорили за него: ще те заведе да видиш нещо наистина вълнуващо!

— А, така ли? И какво?

— Много си любопитен. Сега ще видиш.

Те вървяха известно време из коридорите — Бертрам с изпъчени напред гърди, а Гиймо, както обикновено, потънал в размисли. Имаше нещо в Бертрам, което го интригуваше. Това беше акцентът му, който бе твърде необичаен за страната Ис. Чиракът се реши да го попита направо:

— Кажете ми, Бертрам, от кой край на Ис си?

Младият магьосник се поколеба за миг и отговори:

— От една загубена дупка като теб. В Ис има само загубени дупки. Май се наричат села...

— Опитваш се да се измъкнеш. Казах ти вече, че с мен това не върви.

— Идвам от махалата Жагар в Златистите планини. Сега доволен ли си?

Бертрам ускори ход, леко раздразнен. Гиймо прехапа устни. Жителите на махалата Жагар бяха избити няколко години преди това

от войските на Сянката малко преди Рицарите на вятъра да отблъснат орките и техния господар в мрака на Несигурния свят, откъдето бяха излезли! Бертрам сигурно имаше роднини и приятели сред избитите хора, намерени натрупани по пътя. „Браво, Гиймо — каза си той, — не пропускаш гаф!“ После се доближи до младия магьосник.

— Ммм... извинявай, Бертрам. Съжалявам. Не трябваше...

— Е, остави това. Нито ти, нито аз мога да направя нещо.

Бертрам отново възприе обичайното си високомерие и раздражения си вид. Гиймо беше доволен, че го вижда да възвръща обичайното си поведение. Младият магьосник му даде знак да мълчи. Те приближиха тихо до една полуотворена врата, която водеше към голяма зала.

Вътре Кадехар и магьосниците, избрани да проведат нападението срещу Сянката, изпълняваха неуморно жестове и стойки.

— Какво правят? — попита Гиймо, крайно заинтересуван от сцената, която се разкри пред очите му.

— Тренират, за да свикнат с графемите в Несигурния свят. Нашите графемни функционират различно там.

— Да, зная това — отсече Гиймо. — Аз, като насочих една *Турсаз*, развързах телуричен възел!

Бертрам погледна чирака с очевиден интерес.

— Жералд ми каза, че ти притежаваш най-силната енергия *Йонд*, която някога е виждал.

— Така ми каза и учителят Кадехар — добави скромно Гиймо. — Знаеш ли, заслугата не е моя! Изглежда, това ми е вродено.

— Боже, какъв шанс! Само да имах поне половината от твоята магическа сила, с моя талант щях да съм най-могъщият магьосник на Гилдията!

Гиймо остана слисан от нахалството, което видимо показваше неговият приятел. „Колко е надменен!“ — помисли си той. Ако безочияето му го забавляваше, неговата самонадеяност го дразнеше.

— Гордостта може да бъде лош порок — каза Гиймо накрая.

— Това не е гордост, това е истината! — запротестира Бертрам. — Аз съм доста блестящ магьосник, трябва да ми вярваш!

— Да увеличиш размерите на един стол в трапезарията не е голям подвиг — отвърна Гиймо. — Слушай, Бертрам, ще остана твой

приятел, но при условие че престанеш с твоето самохвалство. Повярвай ми: много е опасно да забравиш, че *предпазливостта*...

— ... и *смирението* са ключови думи за магьосника! Няма ли да спреш? Все едно че чувам своя учител.

— Може би си го чул, но не си го слушал достатъчно добре — отвърна Гиймо. — Ако беше преживял това, което аз съм преживял, щеше да мислиш като мен. Човек не бива да се шегува с *Уирд*!

Този път Бертрам не намери уместен отговор. Той изгледа Гиймо, който бе застанал пред него с юмруци на ханша и целият треперещ от вълнение, и изведнъж се почувства съвсем малък пред този чирак, който притежаваше зрелостта на маг. Това момче вероятно бе преживяло ужасни неща! Неща, които го бяха принудили да порасне твърде бързо.

— Съгласен — прие младият магьосник. — Имаш право. Има неща, с които човек не бива да се шегува.

Лицето на Гиймо се озари от усмивка.

— Не е точно така — уточни той, като намигна на Бертрам. — Човек може да се шегува с всичко, но не трябва нищо да презира.

В този момент Кадехар забеляза тяхното присъствие зад вратата и спря философския им спор, като ги изпрати в стаите им с тон, който не търпеше никакво възражение. Чиракът и младият магьосник тръгнаха веднага, без да кажат нито дума.

[1] Пластична маса от сгъстена хартиена каша с лепило и пълнители, използвана за оформяне на различни предмети. — Б.р. ↑

10. ЕДИН ОТКРАДНАТ УРОК

Сънят бягаше от очите на Гиймо. Той се въртеше на всички страни в леглото, търсейки положение, в което би могъл да заспи. Напразни усилия. Хвърли един поглед към леглото на своя учител. Той не беше се върнал. Вероятно още работеше с магьосниците в залата, която бяха открили с Бертрам.

Защо учителят Кадехар не се възползваше от тази изключителна ситуация, за да го държи край себе си? Все пак той беше неговият чирак! И това беше прекрасна възможност да го научи на много неща!

Гиймо премести главата си върху възглавницата, като търсеше по-хладно място. Гореше от възбуда. Разбира се, учителят Кадехар имаше своите основания. И той му ги беше казал: страхуваше се, че го води твърде бързо по пътя на магията. Но този страх беше в противоречие с едно друго опасение: че Гиймо нямаше достатъчно познания, нито опит, за да овладее собствената си мощ.

Гиймо се повъртя още известно време между чаршафите и после изведнъж се изправи. Решението беше взето: ще слезе до залата за тренировка и ще хвърли един поглед. Само един поглед.

* * *

Той се облече, взе една свещ и напусна безшумно стаята. Промъкваше се по коридорите, като вървеше покрай стената, спирайки се с разтуптяно сърце при всяко разклонение. Нямаше никакво желание да оправдава своето присъствие из коридорите в този час на нощта пред главния интендант! С ръка пазеше малкия пламък на свещта, която хвърляше върху тавана трептяща, но ясна светлина. За щастие беше късно и той не срещна никого.

Скоро се озова пред вратата, която беше останала полуотворена и откъдето се процеждаше лъч светлина, очертавайки ивица на пода. Той приближи с притаен дъх и погледна вътре.

Всички магьосници се бяха събрали около Кадехар. Виждаше се, че бяха изморени от упражненията през деня. Те разговаряха. Един от тях, съсухрен и нервен мъж, облечен в голяма и тъмна мантия, се обърна към Кадехар:

— Да си представим, Кадехар, че съм нападнат от самата Сянка или някой от нейните съмишленици.

— Тогава можеш веднага да си кажеш молитвите! — подхвърли един друг магьосник.

Забележката предизвика смях. Чувстваше се, че всички имат нужда от почивка.

— Продължи, Улрик — окуражи го Кадехар.

— Питам се — продължи магьосникът — дали е по-добре в Несигурния свят да се защитаваш от физическа или магическа атака, като използваш бронята на *Елхаз* или пък Шлема на ужаса.

Гиймо наостри уши. *Елхаз*? Това беше петнадесетата графема от азбуката. Тя освобождаваше от различни ситуации и разваляше заклинания. Никога не бе чувал да има някаква сила на магическа защита.

— Това е много добър въпрос — отговори Кадехар. — Както знаете — продължи той, като се обърна към всички, — *Елхаз* се превръща в магическа защита, когато е използвана под формата на *галдра* или *лок*! В случай на физическа или магическа атака да се скриеш под бронята на *Елхаз* си остава най-удобното средство. Дори в Несигурния свят.

Кадехар застана така, че всички магьосници да го виждат.

„*Лок*!“ Какво е това *лок*! — учуди се мислено Гиймо. — Трябва да попитам Бертрам.”

— Бронята на *Елхаз* — поде Кадехар, като придружи думата с жест — се постига чрез съчетаването в *галдра* на *Елхаз* шест пъти с нея самата. Това важи в Несигурния свят, както и в Ис, но като държим сметка за новите форми, които приемат графемите там; извикваме изображенията, после ги очертаваме във въздуха, после издълбаваме на земята около себе си шест символа на *Елхаз*. Заклинанието не се променя: *Чрез силата на Ерда и Кари, Ринд, Хир и Лож, Елхаз*

отпред, Елхаз отзад, Елхаз вляво, Елхаз вдясно, Елхаз отгоре, Елхаз отдолу, Елхаз, защити ме! АЛУ!

Кадехар, който беше нарисувал в праха символите и произнесъл магическите думи, се озова веднага защитен от силово поле — един вид невидима стена, по която няколко магьосници почукаха с пръст. Гиймо беше смаян.

— Ние познаваме добре тази защита — каза един магьосник. — Но ще бъде ли ефикасна там, където ще отидем?

— Да — отговори Кадехар, като изтри графемите, които беше начертал на земята, елиминирайки в същото време и защитата. — При условие че се изрисуват правилно характерните за Несигурния свят *Елхаз*. Това не е толкова лесно. Ето защо не ви съветвам, докато не сте овладели изцяло формите на графемите за Несигурния свят, да използвате защитата *Елхаз*, като поставяте Шлема на ужаса!

— Шлемът обаче е по-моцнен от Бронята — каза учудено един висок здравеняк, чиято магьосническа мантия беше прекалено къса.

— Вярно — призна Кадехар, — но той е също така по-сложен за осъществяване. Обяснявам: Шлемът на ужаса се постига, като смесим осем пъти графемата *Елхаз* със самата себе си чрез един лок. За да постигнем това, описваме във въздуха над главата или рисуваме под краката осем *Елхаз*, съчетани така, че да образуват звезда с осем лъча, всеки от които завършва с тризъбец. По този начин наистина постигаме една нова графема *Ежисжамур*, която е по-здрава, понеже е единствена, и по-концентрирана, отколкото шестте *Елхаз*, съчетани в *галдра* и превърнати в Броня... Но е достатъчно само една от осемте *Елхаз* да бъде погрешно изпълнена, за да блокира действието на лок. Докато ако една от шестте *Елхаз*, необходими за Бронята, е лошо изписана, *галдрата* ще бъде по-крехка, но ще функционира.

Кадехар направи демонстрация, като описа във въздуха чрез *мудра* един перфектен Шлем на ужаса и един друг дефектен, после изгради една перфектна Броня и една друга — по-крехка. Така магьосниците можаха да се уверят, че казваше истината.

Скрит зад рамката на вратата, Гиймо не изпускаше нито думичка от този чуден урок.

— И така, Кадехар — заключи магьосникът Улрик, — вие ни съветвате в Несигурния свят да предпочетем *галдра* пред лок?

— Щом задавате така въпроса, значи нямате достатъчно опит и моят съвет е: тръгнете от по-простото! А галдра е винаги по-проста от лок! Сега, приятели, вече е късно и следващият съвет, който ще ви дам, е да отидете да си легнете. Утре денят ще бъде труден!

Всички се усмихнаха и приеха предложението. След това на малки групи се отправиха към изхода, като коментираха последния урок на Кадехар — единственият сред тях, посетил ужасния свят, който всички те се готвеха да открият.

Веднага щом чу, че учителят Кадехар отпраща магьосниците, Гиймо побърза да изчезне и с пълна скорост да се добере до стаята си. Той не беше схванал всичко от урока, който тайно бе наблюдавал. Но беше разбрал достатъчно, за да се отворят нови перспективи пред неговата магия! Като измъкнеше от едни или други информацията, която му липсваше, щеше да навлезе бързо в един нов етап на своето обучение! Със или без помощта на своя учител.

Кадехар влезе безшумно в стаята и си легна, като внимаваше да не събуди своя чирак, без да си дава сметка, че той не спеше. Гиймо всъщност подреди много съвестно в паметта си всичко, което беше видял и чул през нощта, и дълго време не можа да заспи.

11.

ПРЕДИ ЗАМИНАВАНЕ

На другия ден Гиймо обикаляше из манастира и търсеше Бертрам, когато Кадуан, леко задъхан, изникна зад него.

— От един час тичам след теб — смъмри го старият мъж.

— Какво става? — попита момчето.

— Кадехар те очаква в стаята. Неговото заминаване е предвидено за утре и иска да те види, преди да тръгне.

Гиймо благодари на магьосника и забърза по стълбите.

* * *

— Искали сте да ме видите, учителю? — попита Гиймо, като влезе в стаята, където Кадехар го очакваше, седнал на едно от двете легла.

— Да, Гиймо. Успях да намеря малко свободно време в подготовката за атаката. Ще се възползваме от това да поработим.

— Защо ме изключвате от тези подготовки, учителю? — упрекна го чиракът.

— Много скоро ще дойде и твоят ред да се подготвиш да посрещнеш неприятеля — отговори сухо Кадехар. — Възползвай се още малко от тази пауза! Освен това съществуват много начини на подготовка. На твоето ниво започни от подготовката да станеш магьосник!

Като прехапа устни, Гиймо се престори, че приема аргументите на своя учител и го погледна внимателно.

— Какво ще правим днес?

— Ще тренираме да фиксираме графемите. — Магьосникът извади от своята чанта една странна къса и остра кама. Той я подаде на Гиймо, който я взе с любопитство. — Това е ристир за гравирание. Тя

служи за фиксиране на графемите. Но можеш евентуално да я забиеш в гърлото на някой нападател, ако нямаш време, нито възможност да извикаш графемите! Но това е друга тема.

— Какъв хубав предмет, учителю! — възкликна Гиймо, който очаровано гледаше камата.

— Той е най-вече практичен! Извикани силно, прошепнати или описани във въздуха, графемите в края на краищата се изплъзват. Те действат най-вече в момента, в който са освободени. Ако искаме да продължим тяхната сила във времето, трябва да ги фиксираме, следователно да ги издълбаем. Именно поради тази причина те са гравирани върху вратата на манастира, както и върху Вратите на двата свята! Сега вземи ристира и издълбай върху земята графемите: първа, втора, трета, пета, осма, десета, единадесета, тринадесета, четиринадесета, петнадесета, двадесет и втора и двадесет и трета.

Гиймо взе камата и очерта старателно върху земята графемите, които неговият учител беше избрал от азбуката на звездите.

— *Фехю*, Трофеят на грабителите; *Уруз*, Рижата крава; *Турсаз*, Гигантът и Бодилът; *Редху*, Колесницата на Нертус; *Вунджо*, Знамето и Пътят; *Наутхиз*, Искрата и Ръката; *Изас*, Брилянтът и Ледът; *Ейхвас*, Старото дърво и Двойният клон; *Пертро*, Рогът със заровете, *Елхаз*, Прамайката и Лебедът; *Ингвас*, Богатият и Гвоздеят; *Дагаз*, Светлината на зората и на здрача — прошепваше Гиймо, като постепенно възпроизвеждаше на земята формите на графемите.

— Добре — одобри Кадехар, след като видя сигурните и точни жестове на Гиймо. — *Галдрата* се фиксира по същия начин. Слушай ме сега внимателно: всяка графема, както знаеш, притежава една или няколко сили. Когато ги извикваш с уста или чрез жест на ръката, във въздуха или върху друго помощно средство, силата им има директен и прост ефект. *Галдрата* съчетава графемите, за да се получи по-сложен ефект. Така например, за да използваш Вратата за другите светове, графемата на пътуването не е достатъчна. Нито тази на връзката между отделните светове. А още по-малко — графемата на единството. Отправи поотделно към Вратата следните идеи: „имаю превозно средство и искам да тръгна на път“, „желая да установя връзка между световите“ и „ние ще останем заедно“ — и няма да се озовеш в Несигурния свят! И обратно — ако вплетеш всички тези думи заедно и съставиш едно добре свързано изречение, то би гласяло нещо подобно:

„Имам превозно средство и искам да тръгна на път с група, следователно имам нужда да установя връзка“. Така ти ще стигнеш до Несигурния свят със своите приятели, при условие че не забравиш нито една от тези три графемите в твоята *галдра*!

Гиймо се изчерви. Неговият учител намекваше за грешката, която бе допуснал миналото лято, когато беше отворил Вратата на Несигурния свят. Почувства се засрамен. Но Кадехар не му се подиграваше. Просто му напомняше, че трябва да бъде внимателен при боравенето с графемите.

Скоро магьосникът се изправи и се нареди да тръгва, видимо доволен, че неговият ученик бе разбрал толкова бързо урока. Но Гиймо го задържа за ръкава.

— Учителю, ако обичате...

— Слушам те, Гиймо.

— Споменаха... Споменаха ми за *лок*. Какво е това?

— Кой ти е говорил за *лок*?

Гиймо се поколеба за момент, после бързо отвърна:

— Бертрам, учителю.

Кадехар поклати глава с видимо смущение.

— Смятах да те запозная с тази страна от магията на звездите по-късно — каза той. — Но след като ме попита, ще ти отговоря на въпроса, без обаче да се задълбочавам. Това е малко сложно, а и засега нямаш нужда от него. — Магьосникът седна. — Слушай ме, Гиймо: съществува един друг начин, освен *галдрата*, за съчетаване на графемите помежду им: той се нарича *лок*. *Галдрата* вплита и свързва графемите, както думите изграждат изречения. *Лок* претопява и смесва графемите и създава нова дума. *Галдрата* свързва сили, които се добавят една към друга. Докато *лок* смесва тези сили, за да се получи нова сила. Струва ти се трудно за разбиране, нали?

— Да, учителю — призна Гиймо.

— Добре, представи си, че графемите са малки камъчета, а целта на твоята магия е да строшиш една стъклена преграда, която те е затворила. Да използваш една-единствена графема е все едно да хвърлиш едно малко камъче срещу преградата. Ако тя е тънка, тоест твоята цел е проста, това ще бъде достатъчно, за да я счупиш. Следиш ли мисълта ми?

— Много добре, учителю.

— Но ако преградата е много дебела, малкото камъче няма да бъде достатъчно. Тогава ще трябва да направиш *галдра*, тоест да събереш заедно няколко малки камъчета, които да хвърлиш срещу стъклената преграда. Това може да е достатъчно, за да я счупи, но ако тя е още по-дебела, малките камъчета само ще отскочат от нея. Това обяснение струва ли ти се достатъчно ясно?

— Като стъкло, учителю!

— Хм... малък дявол! Добре, какво ще направиш, за да постигнеш целта си? Ще създадеш *лок*, като вземеш няколко малки камъчета, които ще превърнеш в голям камък! Като малки парчета пластилин, които слепваш, за да направиш една голяма топка! Защото, ако хвърлиш срещу стъклената преграда един голям камък, вместо едно или няколко камъчета, има голяма вероятност да я строшиш и да можеш да избягаш! Ето, това е принципът на *лок*, за разлика от използването на една-единствена графема и за разлика от *галдрата*. Разбра ли?

— Разбрах — отговори Гиймо.

Гиймо преливаше от радост. Беше получил, без учителят му изобщо да подозира, отговор на всички свои въпроси! Отсега нататък имаше подръка няколко ключа: оставаше му само да се залови за работа.

— Не можеш да си представиш възможностите, които ще се отворят пред теб, когато завърши обучението ти — продължи Кадехар. — С двадесет и четирите графемите от азбуката на звездите и основните магии, които ще си усвоил, ти ще имаш свободата да сътворяваш своя собствена магия! Да смесваш, да асоциираш, да призоваваш, да описваш във въздуха или да гравираш по твое желание ключовете на Уирд, според твоите нужди! Разбира се, ти винаги ще пазиш в съзнанието, че... какво Гиймо?

— Че предпазливостта и смирението диктуват действията на магьосника.

— Отлично! И не забравяй никога предупрежденията на *Поемата на мъдростта на чираците магьосници*: *Знаеш ли как трябва да гравираш?...*

— ... *Знаеш ли как трябва да изобразяваш с жестове? Знаеш ли как трябва да оцветяваш графемите? Знаеш ли как трябва да изпробваш? Знаеш ли как трябва да искаш? Знаеш ли как трябва да*

жертваш? Знаеш ли как трябва да даряваш? Знаеш ли как трябва да очакваш? По-добре е да не искаш, отколкото да жертваш прекалено много; даденото винаги се връща. Давай, без да очакваш отплата.

— Добре, Гиймо. Сега тръгвай. Аз трябва да се върна при моите приятели магьосници.

Гиймо не чака да го подканят втори път. Скоро щеше да настъпи часът за вечеря! Стигна до вратата. Там се поколеба, после се обърна към Кадехар, който беше станал.

— Учителю?

— Слушам те, Гиймо.

— Утре се пазете.

— Обещавам ти, момчето ми.

Гиймо почувства, че очите му се навлажниха. След това се упрекна: как ли изглеждаше в очите на учителя си? После махна с ръка на Кадехар и побърза да се присъедини към Бертрам в столовата.

12. ОТКРИТИЕ

На другия ден призори трийсетте представители на Гилдията, избрани да проведат атаката в Несигурния свят, се събраха в гимнастическия салон. Разбира се, Гиймо и Бертрам също присъстваха, както и всички гости на Гифду. Кой би пропуснал такова събитие? Магьосниците, които участваха в експедицията, вървяха гордо, облечени в техните тъмни мантии и носещи своите торби, пълни с инструменти и книги: Сянката без никакво съмнение бе мощен съперник и изобщо не трябваше да се разчита на случайността.

— Струва ми се, че никога не съм виждал подобно събиране! — прошепна Бертрам на Гиймо. — Тук са най-добрите магьосници!

— А, така ли? — каза иронично Гиймо. — А теб защо не те виждам сред тях!

— Много смешно!

Шум от гласове на входа на салона привлече вниманието им: Великият маг Шарфалак, върховен водач на Гилдията, идваше също за изпращането на експедицията. Старият мъж, прегърбен и почти сляп, чието лице бе скрито от качулката на мантията, се отправи бавно, като се подпираше с бастун, към Кадехар. Въпреки че този човек беше Великият маг, на когото всички дължаха уважение и от когото търсеха помощ, Гиймо изпитваше към него дълбока антипатия. Антипатията може би бе свързана с факта, че миналото лято старият магьосник бе пожелал да го задържи в манастира въпреки волята му! Но дори и без този епизод и без да може да каже защо, нещо у стария магьосник го ужасяваше.

След като стисна ръката на Кадехар с мършавите си ръце, Шарфалак се обърна към хората, присъстващи в салона.

— Магьосници от Гилдията — започна той с дрезгавия си глас, — днес е голям ден. Ние може би ще сложим край на заплахата на Сянката, която е надвиснала от дълго време над нашата страна Ис. — Един дълъг пристъп на кашлица разтърси стареца. — Реших да поверя

отговорността за атаката на Кадехар — поде той. — Никой друг, освен него не бе достоен за такава чест.

От всички страни избухнаха аплодисменти, приветстващи това изявление. Шарфалак вдигна ръка, очерта във въздуха *Кеназ*, графемата на огъня, която дава подкрепа, и като жест на благословия я отправи към групата магьосници, готови да отпътуват. После се отдалечи. Магьосниците се събраха и се хванаха за ръце, за да образуват верига. Кадехар, начело, грижливо имитиран от другите, зае бързо осем последователни пози, съответстващи на осемте графемии. Всички в един глас изпяха *галдрата*, отговаряща на поредицата от действия. Последната дума все още кълтеше, когато салонът се озари и светкавично, като че ли засмукани от небитието, трийсетте магьосници изчезнаха внезапно пред смаяните погледи на присъстващите.

* * *

След като експедицията замина, всеки се зае със своята работа. Шарфалак се оттегли. Йожен се върна на своя пост в гълъбарника на манастира, а Кадуан стана отново господар на гимнастическия салон. Докато Гиймо поради липсата на своя учител избра да остане с Бертрам, който прие компанията му с гръмогласни и бурни протести, че не бил бавачка на деца и че ако не били склучили пакт за приятелство, на драго сърце би го разкарал. Но истината беше, че Бертрам беше очарован!

— Тази *галдра* на пустинята е изумително нещо — сподели Бертрам с Гиймо, като спомена мълниеносното заминаване на магьосниците. — За пръв път я виждам в действие.

Двете момчета се отправиха към залата с компютри.

— Много е практична — отговори Гиймо. — С тази *галдра* не се нуждаеш повече от Врата! Изчисляваш точно своята траектория и се пренасяш от един свят в друг толкова лесно, че можеш да го направиш от единия до другия край на Ис!

— Виждал ли си някой да прави това в Ис? — учуди се Бертрам, като свъси вежди.

— Да, моят учител. Един ден той ми се притече на помощ, влизайки в едно дърво и излизайки от една скала, която отстоеше на

повече от километър.

— Теоретично — каза отстъпчиво Бертрам — аз също го мога! Но никога не съм пробвал.

— Кадехар казва, че трябва да имаш солиден опит в *Уирд*, за да успееш да направиш този номер. Следователно изобщо не се препоръчва на чираци магьосници и млади магьосници да го пробват!

И двамата се засмяха и понеже стигнаха до едно разклонение, погледнаха за посоката един Бъбрив камък.

— Все пак — каза Бертрам — мъчно ми е да остана тук, докато други магьосници рискуват живота си срещу повелителя Ша!

Гиймо помисли, че сърцето му ще спре да бие.

— Какво каза? — попита той Бертрам с треперещ глас. — Повелителят Ша?

— Ами да, боже мой, повелителят Ша! Този от кулата Джагател. Не знаеше ли, че той е Сянката?

— Сянката ли? Как така Сянката? — задавено възкликна Гиймо.

— Именно Шарфалак стигна до това заключение — обясни Бертрам, като наблюдаваше подозрително Гиймо. — Според описанията, дадени от Гонтран — твоя приятел, свирача на банджо — който избягал от кулата Джагател с риск за живота си, се счита, че тази кула вероятно е владение на Сянката. И тъй като нейният обитател повелителят Ша е голям приятел на Тунку — човекът, който изпрати гомоните и орките да те отвлекат — от всичко това Шарфалак заключи, че Ша и Сянката са една и съща личност... Но защо си в такова състояние?

Гиймо нямаше желание да отговори. Той се почувства много объркан. Откакто Агата при завръщането си от Несигурния свят му беше доверила, че повелителят Ша се опитвал да открие някакво момче на неговата възраст, което вероятно било негов син, Гиймо се беше впуснал във всякакви предположения, дори и най-налудничавите. Без да се осмели да говори за тях със своя учител и още по-малко с майка си! По цели нощи се питаше дали не го лъжеха за неговия истински баща, но не бе стигнал до никакъв задоволителен извод. Все пак новината, че неговият учител щеше да се бори с този Ша, който може би бе Сянката, но и който сигурно знаеше нещо за произхода му, го смущаваше дълбоко.

Момчето седна на земята и заплака тихо, докато Бертрам, който не вярваше на очите си, се опитваше да го успокои.

* * *

— Тук съм, господарю. Искали сте да ме видите?

— Да, Ломго, верни ми писарю. Трябва да напиша две писма. Две много важни писма.

Човекът с очи на граблива птица гледаше без видимо вълнение формата с неясни контури, която се движеше в дъното на стаята със сиви стени. Масите бяха отрупани с карти и нечетливо изписани листове, а подът бе осеян с инструменти и книги. В последно време господарят често изпадаше в необичайни изблици на възбуда и дори Ломго, който беше негов доверен човек, не знаеше причината за тях. Той подозираше, че еуфорията на господаря беше по някакъв начин свързана с това дете, което търсеше от години и което най-накрая бе открил. Но как можеш да бъдеш сигурен с такъв като господаря?

Обвитият в мрак силует се приближи до облекения в дълга бяла одежда писар, който запази невъзмутимото си изражение. Бръснатата му глава и мършавото му лице блестяха под светлината на факлите, чийто пламък се поклащаше при преминаването на господаря.

— Ломго... Ти няма да бъдеш забравен в часа на моя триумф. Верни, да, верни мой писарю.

Мощният и дълбок глас, който караше слугите на дома да треперят, беше станал гальовен и Ломго се почувства поласкан. Той отиде до стола, поставен под единствената капандура, която осветяваше стаята, където винаги сядаше, за да пише писмата, диктувани от господаря. Отвори писалището и извади едно гъше перо. На ръката му липсваше единият пръст.

— Първо ще пишем на Тунку... После и на нашия приятел... Нашият стар приятел, който се чувства доста самотен в своята кула.

Господарят избухна в злокобен смях, който смрази Ломго за първи път от много време насам.

13.

БИТКАТА ПРИ ДЖАГАТЕЛ

Трийсетте магьосници се появиха сред руините на някогашния град Джагател. Скрити зад стените на една полусрутена къща, те огледаха околностите. Тяхното пристигане в Несигурния свят не беше предизвикало никакво вълнение. Дори цареше ужасяващо спокойствие. Мъртвешка тишина. Морските птици, обичайно толкова шумни, бяха замлъкнали. Тази атмосфера ставаше потискаща. Кадехар не си губи времето в размисъл, трябваше да се действа. Той даде последните си наставления и магьосниците в разгърнат строй започнаха да настъпват към голямата кула, която се издигаше, мрачна и заплашителна, върху отвесните скали на брега на Безкрайния океан.

Вместо да намалее, техните опасения се увеличиха още повече с приближаването на леговището на врага. Те не можеха да се въздържат и постоянно се оглеждаха тревожно.

„Тази тишина е странна — помисли си Кадехар. — И освен това всичко е прекалено лесно. Все пак Сянката не е новак, който можеш лесно да изненадаш! Какво чака, та не противодейства на нашата атака, като отправи към нас заклинанията си? Това не ми харесва!“

Стигнаха в подножието на кулата пред единствената ѝ врата. Тя беше здраво заключена и защитена от мощна магия. Тишината, нарушавана единствено от плисъка на вълните, които се разбиваха в скалите малко по-надолу, беше все така потискаща. Те отстъпиха назад, за да огледат по-добре постройката.

Магьосникът Улрик се приближи до Кадехар:

— Ти, който имаш повече опит в този свят, знаеш ли какво означава това?

— Нямам и най-малката представа — призна Кадехар. — Но наистина има нещо, което не е наред.

— Мислиш ли, че Сянката ни е чула да идваме и е избягала?

— Това решение без съмнение не е най-лошото — призна Кадехар, като наблюдаваше внимателно кулата.

От едната страна на кулата забелязаха греди, прикрепени към дебелия зид, които се изкачваха спираловидно до върха.

— Сигурно оттук е избягал Гонтран — съобщи със задоволство Кадехар на магьосниците, които го бяха наобиколили. Разбиването на входната врата ще ни отнеме много време. Чисто и просто ще се изкатерим по гредите и ще проникнем в кулата отгоре!

В същия миг зад тях се разнесе ужасяваща врява. Магьосниците се обърнаха като един и всички инстинктивно заеха *стадхата на Наутхиз* — графемата, която отстояваше на нападения.

— Не така! — извика им Кадехар, като погледна своите другари. — Ние сме в Несигурния свят, за бога!

За да се овладее магическата азбука в Несигурния свят, трябваше, разбира се, да се направят много уточнения и да се промени видът на графемите в съответствие с новите форми на съзвездията.

Смутени, че така са се объркали, магьосниците поправиха положението на телата си и зачакаха смело атаката на този, когото смятаха, че е Сянката. Но съществата, изникнали от руините, които се нахвърлиха върху тях, нямаха нищо общо със сянка.

— Орки и гомони! — изкрещя единият от магьосниците. — Но откъде излизат? Те са стотици!

— Попаднали сме в капан! — изрева Кадехар. — Те са ни очаквали!

И действително, излизайки от някогашния град, тълпи от орки — гигантски същества с телосложения, пригодени за надбягване и борба, и гомони — кръстоска между орки и хора, се спуснаха с див рев към тях, като размахваха брадви и боздугани. Кадехар прецени бързо положението. Кръговото придвижване на чудовищата беше отлично: магьосниците бяха притиснати към кулата, а по-нататък беше океанът.

— Обкръжени сме! — съобщи Кадехар. — Трябва да дадем отпор и да се бием.

За нещастие, въпреки тренировките в подземията на Гифду, магьосниците бяха свикнали да използват силата на графемите под небето на Ис. Изненадани от масивната атака и затруднени от непознаването на графемите на Несигурния свят, те нямаха време да изработят *галдрата*, която би ги защитила от техните нападатели.

Първите орки бяха повалени на земята чрез *Ингваз*, насочени неумело. Втората вълна беше спряна чрез *Турсаз*, отправени с много

слаб заряд. Третата вълна стигна до тях, преди да могат да реагират... Точно до Кадехар един магьосник бе ударен по главата с обкован с гвоздеи боздуган и се строполи на земята. Малко по-далеч друг един бе пронизан в корема от острието на сабя и рухна, повръщайки кръв. Няколко магьосници успяха за момента да се защитят с бронята на *Елхаз*, която обаче бе лошо изградена. И както Кадехар го беше предвидил, под ударите на оръжията на разбеснелите се чудовища крехките поради неумело призованите графеми *галдри* рухнаха.

Въпреки героизма на магьосниците, които обезвредиха голям брой чудовища, експедицията от страната Ис беше почти избита под ударите на кръвожадните грубияни.

Кадехар отблъсна с помощта на бясно изстреляна *Турсаз* атаката на един гигантски гомон, който се строполи с рев в прахта. До него, защитени от една броня *Елхаз*, която, изглежда, бе устойчива, двама магьосници отправяха магически заклинания срещу врага. Отпред под защитата на *стадхата* на *Наутхиз* трима други се биеха с побеснелите орки. Кадехар хвърли един поглед върху бойното поле. Шест! Бяха останали прави едва шест магьосници от тридесетте, които съставляваха групата при заминаването им от Ис! Той стисна юмруци! На всяка цена трябваше да намерят по-защитено място.

— Кулата! — извика той към своите другари. — Да отстъпим към кулата.

Като напуснаха защитата, която бяха изградили със своите заклинания, магьосниците се спуснаха след него. Те стигнаха пред неустойчивите греди, които водеха до върха на кулата, с малка преднина пред армията от орки.

— О, не! — изпъшка Кадехар.

Смаяни, магьосниците се възряха в най-близките до земята талпи, които бяха прерязани, за да се възпрепятства достъпът до кулата. Зад тях чудовищата се приближаваха.

— Няма време за губене — каза Улрик, един от оцелелите магьосници. — Вие, четиримата, застанете тук! Двама от вас да заемат позиция *Наутхиз*, за да защитават останалите, двама да изстрелват *Турсаз*. Направете така, че да задържите орките възможно най-дълго време! — След това той се обърна към Кадехар: — Ще ти помогна да се покатериш до първите здрави греди. Ти трябва да проникнеш в тази проклета кула и да се пребориш със Сянката.

Кадехар извика:

— Никога няма да ви изоставя!

Улрик се обърна към него с умоляващ поглед.

— Това е нашият единствен шанс. Единственият шанс да не умрем напразно. Моля те, Кадехар, само ти си способен на това.

Орките се блъснаха във вълшебната преграда, която бяха изградили магьосниците. Но тя нямаше да издържи дълго. Тогава Улрик се облегна върху стената на кулата и направи знак на Кадехар.

Кадехар взе бързо решение и се покатери върху раменете на своя другар. Докосна гредата, после се оттласна и се изкачи върху нея. Улрик го погледна за последен път и се втурна да помага на другите.

Очите на Кадехар се напълниха със сълзи. В подножието на кулата неговите приятели загиваха под ударите на ордите от Ядигар, чийто герб бе разпознал по вратовете на много чудовища — ревящ лъв, заобиколен от пламъци. Коварният Тунку не губеше нищо, ако почака. Но Улрик беше прав: за да не бъде напразна саможертвата на толкова хора от Гилдията, той трябваше да проникне в кулата и да победи техния враг Сянката.

Кадехар затвори сетивата си за отчаяните и изпълнени с болка викове на магьосниците, след това се съсредоточи върху битката, която щеше да води.

Стъпи на площадката и незабавно забеляза една тясна врата, затворена с обикновено резе. Той изстреля една *Елхаз* под формата за Несигурния свят и под въздействието на отключващата графема вратата се отвори, откривайки стълбище, което слизаше в дълбините на сградата. Тръгна по него.

По-надолу се натъкна на метална врата. Тя беше полуотворена. Кадехар я бутна и влезе в голяма и кръгла стая, чиито стени бяха покрити с кървавочервени драперии.

В нея цареше неописуем безпорядък; всичко беше с главата надолу. Мебелите и масите бяха преобърнати; книги покриваха земята, а край тях лежаха счупени алхимични уреди. Човек би казал, че стаята бе претърсвана из основи.

В средата една врата, подобна на тези, които позволяваха да се мине в страната Ис, в Сигурния и в Несигурния свят и през която Гонтран вероятно бе попаднал в кулата, беше разрушена от ударите на боздугани.

Кадехар крачеше сред обърнатите мебели, книгите и останките от уреди. Надзърна зад всяка драперия. След това напусна стаята и разгледа щателно останалата част на кулата.

Тя беше пуста.

Той се качи отново на площадката, която се издигаше над бойното поле и бушуващия океан, и обзет от ярост и гняв, силно изкрещя.

14. ПРОМЪКВАНЕТО

Бертрам предпочете да заведе Гиймо в стаята му. Стори му се, че това бе най-мъдрото решение, което можеше да вземе. Мъдро? Определено това момче му влияеше. Все още не разбираше защо разкритията, свързани със Сянката, бяха хвърлили чирака магьосник в толкова отчаяние. Знаеше ли Гиймо нещо за повелителя Ша, което другите не подозираха?

Той предложи да му прави компания, но Гиймо отказа с бледа усмивка на извинение, като го увери, че се чувства добре и предпочита да остане сам.

Младият магьосник го остави в стаята му и слезе по стълбището, като се насочи към вътрешния двор в средата на манастира.

Като прекоси двора под откритото безоблачно небе, той пое по една от галериите с аркади. В този миг чу шум, който идваше от главната порта... Един приглушен шум. Бертрам спря.

Отначало му се стори, че някой чука отвън, за да влезе. Но когато ударите станаха по-силни и вратата се разтресе, разбра, че става нещо необичайно... Нещо много опасно.

Огледа се набързо наоколо: беше сам. Другите магьосници се бяха пръснали навсякъде из манастира. Никой не подозираше, че седалището на магьосниците на страната Ис бе щурмувано точно в този момент! Манастирът Гифду никога не бе охраняван от пазачи; голямата му врата беше достатъчна. До днес.

Един удар, още по-силен от другите, разтърси тежките дъбови крила на вратата. С разтуптяно сърце, Бертрам се скри зад една колона. Трескаво затърси на хълбока си магьосническата си торба, но си спомни, че беше я оставил в стаята си. Едва не изруга. Изведнъж с ужасно скърцане вратата поддаде и се отвори, като отначало се видя бял пушек, от който изскочи човек с едър ръст, облечен с дебела кървавочервена мантия.

„Сянката, това сигурно е Сянката — помисли Бертрам, като си възвърна хладнокръвието. — По дяволите! Какво ще правя? Духове на манастира Гифду, дайте ми вдъхновение!“

Човекът, облечен в червено, тръгна с бързи стъпки. Той направи един жест и вратата зад него се затвори със силен трясък.

„Трябва да предупредя Шарфалак — каза си Бертрам. — Ако някой може да се опълчи на Сянката, това е той. Но как да го предупредя?“

Докато разсъждаваше кой е най-добрият начин да действа, натрапникът изрече с дебел глас *галдра* и я насочи към вратата.

„Камбаната! Почетната камбана! — припомни си бързо Бертрам. — Тя служи за известяването на изключително важни посещения. Ако я ударя, другите може би ще разберат, че става нещо! Хайде, приятелю — продължи той да се окуражава сам, — ако си толкова достоен, за колкото се мислиш, докажи го! Отдай заслуженото на Жералд и му покажи, че е бил прав да те провъзгласи за магьосник въпреки несъгласието на всички!“

Бертрам си пое дълбоко въздух и се втурна към стената, където висеше веригата, с която се биеше тежката бронзова камбана. Мъжът в червено се обърна, но за част от секундата закъсня: неговата графема за неутрализиране застигна Бертрам едва когато той бе сграбчил веригата.

Младият магьосник се просна на земята като поразен от мълния, ала разлюляната камбана издаде своя силен звън.

Човекът в червено обаче не изглеждаше паникьосан. Той отдели достатъчно време, за да призове *Пертро*, графемата водач, смеси я с *Елхаз*, която отключваше резетата, с *Уруз*, която успокояваше духовете на дадено място, и с *Изас*, която помагаше да се концентрираш, после прошепна името на Гиймо над *лока*, който беше създал... Почака известно време магията да проникне в съзнанието му, след това, сякаш знаейки вече точно накъде да върви, тръгна по коридорите на манастира.

* * *

Необичайното прозвъняване на почетната камбана изтръгна Гиймо от размишленията му. Какъв ли необичаен посетител посрещаше манастирът Гифду? Чиракът с бавни стъпки се приближи до прозореца на стаята си. Погледна към двора и се вкамени. От мястото, където се намираше, можеше да види Бертрам, проснат в безсъзнание до входната врата. А до него — силуета на едър мъж, облечен в кървавочервена мантия.

Гиймо бързо се отдалечи от прозореца. Ама че работа! Дали това пък не бе Сянката? Във всеки случай беше някой, който бе успял да разбие защитата на Гифду и беше повалил един магьосник!

Той се върна до прозореца и загледа внимателно натрапника. Не можеше да го чуе, разбира се, но като следеше с очи пръстите на човека, които оформяха мудра и рисуваха графемии във въздуха, бързо разбра, че той правеше магии.

— *Пертро, Елхаз, Уруз, Изас* — прошепна на себе си Гиймо. — *Галдра* или *лок*, в момента този изгражда компас, способен да преодолее всички препятствия! Сигурно е, че търси някого. И опасявам се, това съм аз! Във всеки случай първото нещо, което трябва да направя, е да се махна оттук.

Чиракът магьосник сграбчи набързо платнената си чанта и докато натрапникът проникваше в сградите, той пое по резервното стълбище, което водеше на двора. Когато достигна аркадите, се спусна към входната врата, спря се пътьом, за да се увери, че Бертрам все още диша, после се опита да отвори вратата: напразни усилия, вратата беше запечатала отвътре.

Гиймо мислеше трескаво. Единственият шанс да избяга, ако човекът в червено искаше да хване него, беше да изчезне в лабиринта от коридори и там да се укрие. Без да чака нито секунда повече, той се спусна по стълбите.

В същия момент, в който чиракът магьосник напусна двора, мъжът в червено влезе в стаята, която Гиймо беше напуснал няколко мига по-рано, хвърли й един поглед и установи, че момчето не беше там. Изграденият лок за търсене му позволи да не губи повече време и го поведе по коридорите на приземния етаж.

На ъгъла на един коридор той се озова очи в очи с малка група магьосници, които Кадуан и Жералд бяха повели към входната врата

на манастира. Със смайваща скорост мъжът изгради едно заклинание на неподвижност и прикова нещастниците за пода.

След това, без да обръща повече внимание на магьосниците, които жестикулираха и крещяха гневно, той тръгна по лабиринта. При първото разклонение се поколеба малко и пое надясно. Маршрутът, изглежда, водеше към подземията. На другото разклонение непознатият погледна един Бъбрив камък и се увери, че слиза в подземията на манастира Гифду.

15. ПРЕСЛЕДВАН

От коридор в коридор Гиймо навлизаше все по-дълбоко в подземията на манастира.

От платнената си чанта извади общия план на Гифду, отмъкнат от централната памет на компютъра по време на първото му пребиваване преди три години. При най-малкото съмнение за местоположението си или за посоката, в която трябваше да поеме, той проверяваше трескаво в плана. Фосфоресциращите лишеи, които разяждаха на места стените и тавана, слабо го осветяваха. Бъбривите камъни потвърждаваха или доуточняваха неговия избор. Някои от тях не бяха докосвани от дълго време и за да ги разчете, трябваше да махне слоя прах, който ги покриваше. Разбира се, опитваше се да прави колкото се може повече завои, за да заблуди преследвача си.

От време на време чуваше стъпки, които кънтяха в далечината по коридорите. Мъжът с мантията се приближаваше, беше сигурен в това!

Дълбоко в себе си знаеше, че ще бъде трудно да се отдалечи от него: в двора той беше видял непознатия да формира магия за ориентация и търсене, която сигурно бе насочена към него! Каквото и да му струваше, трябваше да поддържа дистанция между себе си и човека в червено и да се надява, че той ще се умори или магията ще се развали.

Скоро Гиймо се озова на един важен кръстопът. Спря и погледна плана: левият коридор се изкачваше директно към повърхността, този отсреща водеше в задънена улица, а десният водеше към старите мини. Ако трябваше да заблуди преследвача си, сега или никога беше моментът да опита!

Помисли известно време какъв би бил най-добрият начин да се действа. Учуди се, че бе способен на такова хладнокръвие в момент, когато без съмнение животът му бе заложен на карта в тази игра на преследване. В края на краищата той предпочиташе критичните

ситуации. Може би защото всичко зависеше най-вече от действието, а то не му позволяваше да си задава болезнени въпроси.

Като начало, извади от торбичката си фалшивия Бъбрив камък, заради който един ден замалко не бе лишен от десерт! Днес той щеше може би да му помогне да спаси живота си.

Гиймо намокри със слюнка знаците, които показваха посоката, която трябваше да се следва, после ги промени, преди да ги духне, за да се втвърдят отново. Той залепи фалшивия камък, сочещ към един друг задънен коридор, следващ пътя за мините.

След това пое по левия коридор, който се изкачваше към повърхността, извървя сто метра и се върна по същия път до кръстовището.

Тук извика *Дагаз*, графемата за спиране на времето, като същевременно ѝ придаде мислена невидимост, като я формулира по друг начин и я стабилизира с *мудра*.

После той потъна в десния коридор към мините.

* * *

Малко по-късно мъжът в червено спря на кръстопътя. Силата на лок, която осъществяваше търсенето, започваше да отслабва. Все пак тя му указваше доста ясно, че неговата жертва бе поела по левия коридор. Той погледна Бъбривия камък: пътят водеше нагоре към повърхността. Младият чирак магьосник сигурно не се бе колебал дълго.

Мъжът все пак провери и другите две посоки, към които водеха другите коридори: два коридора без изход. Не се колеба повече и тръгна с решителна крачка по пътя, който отвеждаше към повърхността.

* * *

Скоро стъпките зад Гиймо изобщо не се чуваха. Неговата магия беше успяла! Той грохна на пода в едно помещение — вероятно стар склад от времето, когато мините бяха експлоатирани.

Сега, когато преследването беше завършило, всичките му крайници трепереха. Инстинктивно, той се опита да хване под пуловера си медальона във форма на слънце, който неговият баща му беше оставил, преди да изчезне, и който винаги висеше на врата му, преди Агата да му го вземе. Това беше и причината крадлата да бъде отвлечена вместо него от гомоните. Ама че беше глупав, бижутото не беше тук! Агата не бе успяла да му го върне: един войник на Тунку ѝ го беше откраднал при нейното пристигане в Несигурния свят. Гиймо имаше толкова голяма нужда от подкрепа в този момент! Дори от подкрепата на един незнаен баща.

Беше му необходимо известно време, за да се успокои. Той издълба *Дагаз* на земята със своя ристир, за да може графемата да запази мощта си. След това извади от торбичката си малка бутилка вода и двете ябълки, които винаги носеше със себе си. Оставаше му само да чака.

16.

ГИЙМО ПОТВЪРЖДАВА ТАЛАНТА СИ

Гиймо изяде половината от ябълката и пийна глътка вода. После се настани удобно, извади от торбичката си дълга сива дреха, лека и еластична: това беше наметалото на Дребните хора от Вирду, което беше отмъкнал миналото лято от манастира и което беше носил през цялото си пътуване в Несигурния свят. Той не се разделяше повече с него. Уви се в дрехата с чувство за комфорт и уморен от потискащото преследване, заспа.

Сънува странен сън. Учителят Кадехар тропаше върху вратата на манастира и викаше: „Гиймо! Гиймо! Отвори ми!“

Той се събуди внезапно и хвана с две ръце главата си. Образът на Кадехар беше изчезнал, но той все още чуваше отчетливо гласа му! „Гиймо — казваше той, — чуваш ли ме?“

— Учителю! Вие ли сте? — произнесе Гиймо смаяно.

„Да, аз съм. Но е безполезно, момчето ми, да викаш, аз ти говоря мислено. Отговаряй ми по същия начин.“

„Но... как е възможно?“

„Аз изградих една магия около *Беркана*, графемата, която позволява да осъществиш телепатична връзка. Трудно ми бе да те намеря...“

„Това е, защото издълбах *Дагаз* до мен... Но какво правите там?“

„Попаднахме в капан в Несигурния свят. Нямам време да ти обяснявам. По дяволите, Гиймо, кажи ми по-скоро какво става тук! Аз съм пред манастира и вратата отказва да се отвори! Никой не отговаря на моите викове!“

„Сянката е, учителю — обясни чиракът магьосник, като формулираше думите си наум. — Един много едър мъж с огромна червена мантия! Успя да отвори вратата и да неутрализира Бертрам. Дори може би и всички магьосници! Видях го да прави магия за преследване. Той ме преследва, учителю.“

„Успокой се, Гиймо. Къде си ти?“

„Аз съм в подземията в един коридор, който води към старите мини. Струва ми се, че успях да му се изплъзна.“

„Бъди много внимателен, Гиймо. Дали е Сянката или не, този човек, изглежда, притежава много мощна магия.“

„Трябва да ми помогнете, учителю. Направете нещо!“

„Вратата е блокирана от вътрешната страна и магиите, разположени в манастира и около него, ми пречат да използвам пътищата на *Уирд*, за да дойда при теб. Ще видя какво мога да направя, но ми се струва... Внимавай, Гиймо! Някой се опитва да прихване разговора ни! Трябва да отпратя графемата *Беркана*, за да не те открият.“

Гласът на Кадехар изчезна и Гиймо се озова отново сам. Но той знаеше, че неговият учител беше тук, готов да му се притече на помощ! Тази мисъл го ободри. При все това неговият мистериозен преследвач, заблуден за известно време, очевидно беше отново по следите му.

Той може би нямаше много време пред себе си.

„Мисли, приятелю, мисли!“ — окуражи се Гиймо.

Трябваше на всяка цена да деблокира тази проклетата входна врата и да остане извън обсега на човека е червената мантия поне докато неговият учител му се притече на помощ. Вторият проблем му се стори по-лесен за разрешаване и се залови с него. Започна да мисли на глас:

— Трябва да се подготвя за идването на мъжа в червено. Но как да се скрия на сигурно място? Миналата нощ учителят Кадехар говори за *галдрата* на бронята *Елхаз* и за *лока* на Шлема на ужаса... Той каза, че единият е по-сигурен за използване, а другият — по-мощен. Кой от двата да избира? Сигурно е, че владее по-добре *галдрата*. Но ще бъде ли достатъчна срещу този човек? Да помисля... Той успя да влезе в манастира Гифду. Страхувам се, че дори и *лока* на Шлема ще бъде твърде слаб да го спре! Ами ако... ако опитам едно друго решение? Дявол да го вземе, само дано успея!

Гиймо се премести в средата на стаята, взе камата си и както беше видял да го прави учителят му пред другите магьосници в тренировъчната зала, издълба шест символа около себе си. Но не *Елхаз* фиксираше върху земята! Той се стараеше да възпроизведе шест пъти последователно и възможно най-точно *лока* на Шлема на ужаса, който

неговият учител беше описал във въздуха пред погледа му миналата нощ.

„Поемам голям риск — помисли си момчето. — Учителят Кадехар го каза: само една-единствена грешка и лок няма да действа. Направих го шест пъти! Шест пъти по-голям шанс това да хване!“

Като завърши работата си, Гиймо си почина малко. От голямата концентрация се беше изпотил и се чувстваше изтощен. После произнесе заклинанието на галдрата на Бронята, като леко го промени:

— *Чрез силата на Елхаз, Ерда и Кари, Ринд, Хир и Лож, Ежисжамур отпред, Ежисжамур отзад, Ежисжамур вляво, Ежисжамур вдясно, Ежисжамур отгоре, Ежисжамур отдолу, Ежисжамур, защити ме! АЛУ!*

Беше комбинирал силата на лок и на галдра. Това щеше ли да бъде достатъчно да спре преследвача?

Гиймо почувства, че въздухът около него трепна. След това всичко стана отново нормално.

„Само дано да проработи“ — въздъхна той.

Сега му оставаше да се заеме с входната врата. Но как? — запита се чиракът. Как да я отвори от подземията, където се намираше? Неговите познания не бяха толкова големи, за да може да действа с магия от разстояние. А човекът в червено вероятно беше бронира входа със защитни графеми! Трябваше по-скоро да измисли някакъв заобиколен начин. Да, начин, за който мъжът в червено не би помислил.

Обзет внезапно от някаква интуиция, Гиймо бръкна в торбичката си. Извади своя бележник и измъкна един сгънат на четири лист, на който имаше напечатан списък с файлове, с които разполагаше информационната програма на манастира Гифду, списък, откраднат от компютъра заедно с плана на манастира. Той го заразглежда трескаво.

— „Предвиждания за менютата за месец ноември“, „Бюджет за текущата година“, „Списък на хората, враждебни към Гилдията“... А, ето: „Защита на манастира“! Сигурен съм, че тук има някакво решение за отваряне на вратата! Само че аз се намирам на възможно най-отдалеченото от компютърната зала място, а в торбичката си нямам компютър!

Добре му се отразяваше да чува собствения си глас. Разсъждаваше трескаво. Гиймо потупа машинално по пода и изведнъж

застина. Дявол да го вземе! Ето го решението! Нямахте компютър: трябваше само да си направи един!

Взе отново своя ристир и очерта на земята възможно най-точно контурите на екран и на компютърна клавиатура. Това беше най-лесният етап. После помисли известно време и реши да състави *галдра*, като повика *Фехю*, който зареждаше с енергия предметите, и *Гебу*, който установяваше връзка:

— *Чрез силата на Фрей и на Паяка, на Гефн и на Дарбата, на Фехю, израснал с вълка, на Гебу, подслон за бедни, спящи и бягащи, аз призовавам вашата енергия! ФЕГ!*

Екранът на компютъра, който Гиймо беше нарисувал на земята, светна слабо. Той се наведе и с облекчение видя, че стрелката на курсора леко трепти в горния ляв край. Не се виждаше много добре, но щеше да бъде достатъчно!

Като внимаваше и докосваше съвсем леко бутоните на клавиатурата върху земята, той написа „Господарят на главната кула“ — ключа, който вече му беше давал достъп до секретната програма. Едва позна началната страница: толкова слаба бе светлината на екрана. Успя да различи „Парола“, която трепкаше на фона на звездното небе.

Той осъществи същия магически номер, както последния път, като нарисова *Елхаз* и задължи графемата да отвори електронната ключалка. Скоро се озова в забраненото меню. Влезе направо във файла „Защита на манастира“ и натисна бутона „Въведи“. С върха на пръста загреба малко от земята.

— Да видим... Да хвърлим един поглед на рубриката „Случай на тревога“.

Бутонът за въвеждане на данни, леко изтрит, не реагира на командата. Тогава Гиймо откри в подрубриката „Входна врата“ един файл, наречен „Подобрение, подписано от Жералд!“. Той влезе в него.

— Гениално — възтържествува момчето. — Вратата може да се отвори от компютъра! Той е свързан с една механична система за отключване... На Жералд му е омръзнало другите да се отнасят с презрение към компютрите. И да ми отрежат ръката, ако го е казал на някого!

Гиймо кликна върху иконката, командваща механичното отваряне на вратата при спешни случаи.

Нищо не се получи.

— О, много е глупаво! — изпъшка той.

Даде си сметка, че бутонът за въвеждане беше почти изцяло изтрит. Взе острия си нож и му придаде отново нужната форма, после пак го активира. Този път компютърът прие командата. Гиймо нямаше възможност да провери дали горе двигателите, отварящи вратата, които бяха инсталирани от предвидливия Жералд, щяха да се окажат по-силни от магията на човека в червено. Но силно се надяваше на това!

Пред него екранът на временния компютър трепна и изгасна. Чиракът магьосник го изтри с ръка и зачака.

17. СЛУЧАЙНА СРЕЩА

Шум от стъпки стресна момчето. Тежки, спокойни стъпки. Някой приближаваше помещението, където той се бе скрил! Гиймо провери без паника дали шестте *лока*, с които се беше оградил и които бе съчетал в *галдра* за защита, бяха все още на мястото си.

С разгуптяно сърце, скоро видя един силует да се появява в дъното на каменния коридор. Висок силует, облечен в широка кървавочервена мантия! Когато забеляза Гиймо, мъжът спря. Свали качулката си и откри лицето си, по чиито бузи бе набола няколкодневна брада.

Косите му бяха черни и къдрави, имаше хубави очи с цвят на аметист. Не беше много възрастен, може би тридесет, тридесет и пет годишен. Той се обърна към Гиймо с плътен глас:

— И така, момчето ми, може да се каже, че ме накара да потичам! Много е хитър номерът с фалшивия Бъбрив камък. Обзалагам се, че си скрил мисловната си идентичност зад добрата стара *Дагаз*! Лъжа ли се?

— Кой сте вие? — попита Гиймо, смутен от външния вид и приятелския глас на своя преследвач.

— Там, откъдето идвам, ме наричат повелителя Ша.

— По... повелителят Ша? — заекна Гиймо.

— Познаваш ли ме? — учуди се човекът в червено.

— Да речем... Разказват една история за вас...

— История, която няма нищо общо с истината, повярвай ми — прекъсна го повелителят Ша. — Моята история може би тук ще претърпи някаква развръзка... Не се страхувай, няма да ти причиня нищо лошо.

Той пристъпи напред. Инстинктивно чиракът магьосник направи крачка назад, после си спомни, че е под защитата на *галдра*, и предизвикателно вдигна глава. Горещо се надяваше магията му да бъде достатъчно устойчива.

На по-малко от метър пред Гиймо, там, където бяха очергани графемите *Ежисжамур*, мъжът се блъсна в невидима стена. Той изръмжа от изненада. Отстъпи няколко крачки назад и направи сложен жест във въздуха. Чу се пукот и изскочиха златисти искри.

Защитата на бронята *Елхаз*, издигната от чирака магьосник и подсилена с помощта на лок, потрепна, но удържа на атаката. Повелителят Ша подсвирна в знак на възхищение.

— Браво, момчето ми! Не зная дали аз щях да го направя по-добре! — Той погледна момчето с развеселен поглед, на който Гиймо устоя, без да трепне. — Мисля, че е безполезно да те моля да свалиш защитата: ти се страхуваш от мен и аз те разбирам. Бих могъл да разбия защитата ти след известно време, но аз не се стремя да те хвана. Искам просто да узная нещо. А за това ще бъде достатъчна една простичка магия.

Мъжът очерта във въздуха нова последователност от графемите и прошепна неразбираеми думи. Незабавно Гиймо се почувства странно.

Стори му се, че нещо се разхождаше из главата му и претърсваше съзнанието му. Той изпъшка. Щеше му се да се противопостави на това ужасно проникване, да прогони далеч от себе си невидимите пръсти, които тършуваха из неговото съзнание!

Опита се да извика графемите на помощ, но никоя от тях не отговори. После това ледено усещане изчезна така бързо, както се беше появило. От другата страна на бронята *Елхаз* повелителят Ша го гледаше тъжно.

— Съжалявам, момчето ми. Бяха ми казали... Вярвах, че... Но ти не си този, когото мислех, че ще открия. Жалко... Надявам се, че ще ми простиш, че те изплаших.

В момента, в който произнесе тези тайнствени слова, се чу шум. В следващия миг Кадехар нахълта в помещението.

— Гиймо! — извика той, като завари своя чирак в центъра на една броня *Елхаз*, а срещу него стоеше един огромен силует. — Как си?

— Добре, учителю! Ужасно се радвам да ви видя.

— Аз също, момчето ми! — Кадехар се обърна към мъжа в червената мантия, който не бе помръднал. — Който и да си, ще съжаляваш, че си проникнал в Гифду и си нападнал моя чирак! — изсъска той.

Магьосникът зае нападателна *стадха* и се изправи пред своя противник. Но щом забеляза лицето на повелителя, остана вцепенен от смайване.

— Ти? Мислех те за мъртъв! Къде се криеше? Какво правиш тук?

— Е, да, това съм аз, стари приятелю! — отговори мъжът с тъжна усмивка. — Колкото до останалото, ще трябва ти сам да намериш отговор.

Като се възползва от учудването, което беше обзело Кадехар, повелителят Ша се хвърли напред и повали с юмрук магьосника. След това се втурна да бяга по коридора.

Гиймо побърза да изтрие с крак магическите графемии за защита и се притече на помощ на учителя си, който лежеше неподвижно.

— Как се чувствате, учителю?

Гиймо помогна на Кадехар да седне, като се облегне на една от стените на стаята, и му даде да изпие останалата в бутилката му вода.

— Добре, добре, Гиймо. Благодаря ти. Ако не бях изтощен от тези пътувания между двата свята, никога нямаше да се оставя така да ме изненадат.

— Не трябва ли да преследваме мъжа в червено?

Кадехар махна уморено.

— Безполезно е. В този час трябва да е напуснал вече страната Ис.

— Видяхте ли Бертрам? Той беше повален пред входа. Съвзел ли се е?

— Твоят приятел се съвземаше, когато вратата... Всъщност какво направи, за да отвориш вратата? И какво правеше зад тази броня *Елхаз*?

— Ще ви разкажа, учителю — отвърна уклончиво Гиймо, като се изчерви. — Знаете ли нещо за Жералд и другите?

— Да, те са живи и здрави и се борят с магията, която ги е обездвижила. Освен Шарфалак, който изобщо не се показва. Във всеки случай, уединен в своята кръгла кула, той дори не би чул, ако Ис потъне сред океана! Не си губих времето да освободя другите от магията, тъй като бързах да пристигна при теб.

— Тогава повелителят Ша не е толкова лош, след като никого не е убил!

— Повелителят Ша? Откъде знаеш, че това е повелителят Ша?
— попита със сподавен глас Кадехар.

— Той ми го каза, учителю. Впрочем, изглежда, не ми мисли злото. Просто се опитваше да провери нещо. И имам чувството, че беше разочарован.

— Повелителят Ша — повтори Кадехар и изведнъж се замисли.
— Ние сме тръгнали по погрешен път още от самото начало? Дявол да го вземе, нищо не разбирам!

— Учителю, какво се случи в Несигурния свят?

Кадехар се облегна на стената и въздъхна.

— Очаквах ни. Попаднахме в засада. Орките ни нападнаха, бяха стотици. Докато моята група магьосници се биеше с тях, аз се промъкнах в кулата на повелителя Ша, където мислехме, че се намира Сянката. Но кулата бе пуста. През това време Ша е разбивал вратата на Гифду...

— ... където мислеше, че ще открие някого — продължи Гиймо.
— Но някой друг, не мен! Кой е той, нямам никаква представа.

— Искаш да кажеш, че този мъж... Че ти не си този, когото търси? Сигурен ли си? — попита Кадехар, като погледна Гиймо с крайчеца на окоето си.

— Така ми каза. Това учудва ли ви, учителю?

— Не, не... — поясни Кадехар. — Очевидно всеки очакваше да намери някой друг — добави той, смаян.

— Какво искате да кажете? О, учителю... умолявам ви, отговорете ми! След всичко, което се случи днес, имам право да зная!

— Успокой се, Гиймо. Да, имаш право. Искам да кажа, че ние атакувахме кулата Джагател, защото мислехме, че повелителят Ша и Сянката са едно и също лице. Оказва се, че Ша не е Сянката.

— Как го разбрахте?

— Защото този, който ти е казал, че се казва Ша, всъщност е Йорван, един мой малко по-млад съученик от манастира Гифду. Това е блестящият и многообещаващ магьосник, който изчезна, като отнесе със себе си *Книгата на звездите*, и никой никога не успя да го открие в Несигурния свят. Така че ние си помислихме, че е мъртъв.

* * *

Ша се появи отново в близост до кулата край руините на Джагател. Току-що бе напуснал манастира Гифду, като беше използвал *галдрата* на пустинята, за да се върне вкъщи.

Тичайки през коридорите на манастира, които бяха събудили у него повече или по-малко болезнени спомени, той си бе казал, че е извадил късмет да заблуди толкова лесно Кадехар! Неговият бивш съученик, изглежда, беше развил магическата си мощ на впечатляващо ниво: за да развали магията, която беше насочил към вратата на манастира Гифду, той трябваше да притежава страхотна магическа мощ. И затова беше използвал срещу магьосника юмруците си, а не магическите графемии!

Когато се отправи към кулата си, той мислеше за това дете, което излъчваше смайваща вътрешна сила и което би могло да бъде... Обзегото ужасно разочарование.

Докато се приближаваше до входа на кулата Джагател, повелителят Ша откри първите трупове на орки и телата на магьосниците, все още облечени в отличителните тъмни мантии. Той извика изумено:

— Какво се е случило?

Тогава отвори вратата на кулата и се спусна по стълбището. Отвори металната врата на своята лаборатория и изведнъж спря, вцепенен от гледката, която се разкри пред него. Цялото помещение беше съсипано. Той изруга. После се отправи към червените драперии, скъса ги и произнесе едно заклинание за отваряне. Една част от стената се отвори и зад нея се показа шкаф. Той беше празен.

— Загубени сме! — простена Йорван, като се свлече на пода.

18.

НЕОЧАКВАНА ГОСТЕНКА

Гиймо отвори вратата на къщата, в която живееше с майка си в началото на селото Трой, и се втурна в кухнята. Остави на масата хляба, който току-що бе купил от хлебарницата, после се изкачи възможно най-бързо по стълбището, което водеше към неговата стая.

Той се просна на леглото и извади от магьосническата си торбичка комикса, който бе намерил в големия магазин на селото, където се продаваше абсолютно всичко — от строителни материали до бонбони, като се мине през вестници и информационни продукти. Запрелиства страниците на комикса, спря се известно време на няколко хубави рисунки, после започна да чете.

— Гиймо! Не си забравил да купиш хляб, нали?

— Не, мамо! Оставих го в кухнята!

— Благодаря, скъпи!

Чу майка му долу да снове назад-напред и почувства необяснимо облекчение. Вратите на шкафовете, които се отваряха и затваряха, звънтенето на чашите, които подреждаше, водата, която течеше от чешмата — всичко това участваше според Гиймо в нормалния ход на вселената!

Той се поколеба и накрая изостави четивото и легна по гръб, като постави ръцете под главата си. Неговият свят не беше кой знае колко голям и обхващаше: къщата, майка му, училището, Агата и Тома, ландите и манастира Гифду, учителя Кадехар... без да забравя, разбира се, Амбър, Корали, Гонтран и Ромарик! Не всеки имаше късмета да има такива приятели!

Миналото лято, когато се завърнаха от тяхното приключение в Несигурния свят, превото беше организиран голям празник в тяхна чест. Той и Амбър дълго бяха танцували около огъня и това беше един приятен момент. Като изключим края, когато разбра, че тя бе започнала да го гледа по особен начин.

Гонтран беше дошъл да им представи новото си завоевание — едно красиво червеночерно момиче от село Атети в Златистите планини. След това се бяха присъединили към Корали и Ромарик край една маса да пийнат по чаша корма. Лицето на братовчед му беше зачервено, а Корали беше по-весела от обикновено.

Гиймо прехапа устни: дали пък между тях не бе започнала някаква идилия? Горкият Ромарик! Или горката Корали!

Чиракът магьосник не можа да се въздържа да не завиди за миг на тяхната безгрижност. Той самият бе измъчван от прекалено много въпроси, на които не можеше да отговори. Развръзката на срещата му с Ша, за когото той не беше споменал и дума на приятелите си, му тежеше. *Той търси сина си, който му е бил откраднат, син, който днес би трябвало да бъде на около дванадесет години*, му беше доверила Агата при завръщането си от Несигурния свят. *Ти не си този, когото мислех, че ще намеря* — бе казал мъжът в червено.

Какво означаваше всичко това? Тази дарба към магията имаше ли нещо общо с опитите да бъде отвлечен? Може би Сянката не стоеше зад всички тези машинации, а повелителят Ша? Убеден, че Гиймо е неговият син, той вероятно се е опитвал да си го върне обратно? Как да разбере... И каква връзка имаше това с *Книгата на звездите*, която Ша — Йорван, беше откраднал на младини?

Тези мисли се въртяха с главозамайваща скорост в главата му и се сблъскваха болезнено. Някой притежаваше ли отговора? Някой знаеше ли истината?

Сред това море от неясноти поне едно нещо беше сигурно: без да може да си го обясни, Гиймо се чувстваше разочарован. Разочарован може би, че не е синът, когото очакваше Ша. Разочарован, че не е син на ничий баща.

Той въздъхна, но вместо да продължава да се терзае, се потопи отново в четенето на комикса.

* * *

Няколко минути по-късно, когато вече бе изцяло погълнат от четивото, майка му извика от приземния етаж:

— Скъпи! Имаш посещение!

Гиймо мразеше да го безпокоят, когато четеше. Той се изправи на лакти и попита с раздразнен глас:

— Кой е?

— Една съученичка! Да я пусна ли да се качи горе?

Съученичка? Гиймо напрегна ума си. Не, не виждаше коя можеше да дойде да го посети в Трой. Обзет от любопитство, той отговори „да“ и седна на леглото.

Някой се изкачи леко по стълбището, поколеба се пред вратата на Гиймо, където той бе залепил афиш със следния надпис: *Не безпокойте: всесилният магьосник в момента се бори със злите сили!* После се почука.

— Влезте!

Един познат силует се промъкна в стаята и затвори след себе си вратата. Сърцето на Гиймо подскочи.

— Добър ден, Гиймо! Как си?

Беше Агата! Агата Балангрю.

— Ммм... Добре, благодаря — измънка момчето слисано.

— Казах на майка ти, че съм ти съученичка — обясни високото момиче, като се приближи към него. — Какво четеш?

— Комикс... С магьосници, рицари и тролове. Приятно е.

Агата седна на леглото с невероятна безцеремонност и започна да прелиства списанието. Гиймо почувства, че бузите му пламват.

Не можеше да повярва на очите си! Ощипа се незабелязано: не, не сънуваше! Неговата някогашна най-върла неприятелка беше тук, у тях, в стаята му, на леглото му, и четеше неговия комикс! Той потръпна, като си представи Амбър да влиза в този момент в стаята. Едва не съжали за времето, когато Агата го торможеше.

— Хм... — опита се да каже, за да се пребори с неудобството, което го обземаше — а... а Тома не е ли с теб?

— Не — отговори тя, като обърна към Гиймо големите си присвити очи. — Баща му имаше нужда от него. И аз се възползвах, че съм сама, за да дойда да те видя.

— А, така ли? И... и защо?

— Не се ли сецаш?

Гърлото на Гиймо пресъхна изведнъж и той трудно преглътна.

— Н... не.

— За да те поканя на празника Самен, разбира се! Баща ми ще ми остави къщата. Ще бъдем само Тома и аз.

Гиймо едва се сдържа да не въздъхне дълбоко с облекчение. Колко беше глупав! Замалко си беше помислил, че тя ще опита нещо друго с него!

Той се поуспокои и отговори:

— Много мило, Агата, но... вече съм предвидил да прекарам празника Самен с Ромарик, Гонтран и близначките. Господин Кракал ни предостави апартамента си!

— Жалко — въздъхна Агата, като разтърси тъмната си коса, която бе оставила да порасне. — Така си и мислех. Вие петимата сте почти неразделни! Все пак — добави, като стана — сигурно ще се видим. Празникът трае три дни, а Даштиказар не е толкова голям!

— Да, сигурно ще се срещнем там — потвърди Гиймо, който в същото време силно се надяваше на точно обратното.

Амбър без съмнение би приела много лошо новите взаимоотношения, които Агата се опитваше да установи с него.

— Добре, трябва да тръгвам. Доста походих, за да дойда да те видя!

Преди той да успее да реагира, тя се приближи до него и го целуна по бузата. След това изчезна. Гиймо остана поразен. По дяволите, да, дано само да не я срещнат по време на празника Самен!

19.

ГИЛДИЯТА СЕ СЪБИРА

— Кадехар, време е.

Двама магьосници, чиито имена не си спомняше, дойдоха да вземат учителя от стаята, където бе държан затворен. Кадехар въздъхна и стана от стола, на който размишляваше от много дълго време.

— Готов съм.

Той излезе в коридора. Неговите новоназначени пазачи го поведоха към гимнастическия салон. Когато влезе в просторната зала, шумът от разговори изведнъж секна и стотици очи се обърнаха към него. Бяха инсталирали за случая амфитеатрално разположени скамейки, на които седяха около сто и петдесет мъже, облечени в характерната за Гилдията тъмна мантия.

„Свикали са всички“ — каза си Кадехар и на лицето му се появи едва забележима разочарована усмивка.

Пазачите му го отведоха до средата на залата. Срещу него на един подиум стоеше съвет от петима магьосници.

Кадехар разпозна този, който щеше да изпълнява ролята на прокурор обвинител в процеса гротеска: това беше магът от манастира Гри — едно учреждение на Гилдията, което се издигаше в другия край на Горчивите ланди. Кадехар не обичаше този човек, съсухрен и сбръчкан старец, който с възрастта, вместо да се усъвършенства, беше станал по-сприхав. И този мъж за жалост изпитваше към него същите чувства от деня, в който магьосникът Кадехар се беше подиграл с една книга, която третираше разгадаване на бъдещето по вътрешностите на риби, и това беше станало в присъствието на мага от Гри, който беше неин автор.

Четиримата други членове на съвета бяха Шарфалак, който като че ли спеше зад мъртвешките си очи, Жералд, който беше с погребално изражение, и двама магьосници с второстепенно значение на

неопределена възраст, които едва беше виждал веднъж в Даштиказар или другаде.

Магът от Гри се изправи и взе думата:

— Брате Кадехар, Гилдията свика този съвет, за да хвърли ясна светлина върху драматичния инцидент при Джагател. Слушаме вашите обяснения.

Кадехар със спокоен, но достатъчно силен глас, за да го чуят всички присъстващи, взе думата:

— Целият този сценарий е смешен! Аз вече ви докладвах за начинанието с най-малки подробности! Казах ви, попаднахме в капан, заложен от Тунку с неговите орки от Ядигар. О, разбира се, не мисля, че той е подстрекателят на засадата. Без съмнение той работеше за някой друг поръчител... Все пак ви повтарям: в Джагател ни очакваха!

— В твоето изказване има много „мисля“ и „без съмнение“ — прекъсна го сухо магът от Гри. — Нямате ли нещо по-убедително да ни кажете?

— Слушайте — продължи Кадехар, който губеше търпение, — край Джагател видях да умират магьосници, сред които мнозина бяха мои приятели! Какво искате повече?

— Вижте, Кадехар — подхвана магът от Гри, като присви очи, — това, което ни се струва странно, е, че точно вие сте единственият, който се е върнал жив и здрав от това ужасно приключение.

Шепот на възмущение се надигна сред присъстващите и се чува няколко думи в подкрепа на Кадехар.

— Как се осмелявате да правите тези инсинуации? — каза гръмогласно учителят магьосник. — Искате да кажете, че ми е доставяло удоволствие да видя моите приятели избити пред очите ми?

Жералд стана на свой ред и с леко треперещ глас предотврати повторната атака на мага от Гри.

— Да оставим Кадехар да ни обясни какво се е случило!

Присъстващите шумно одобриха и магът от Гри най-накрая с видимо нежелание прие.

Кадехар направи усилие да възвърне спокойствието си и заговори отново с ясни си глас:

— Благодаря, Жералд. Нашата цел, отивайки в Несигурния свят, беше да се преборим със Сянката. Когато забелязахме, че положението върви към пагубен край, решихме да отидем незабавно в кулата, за да

предизвикаме на двубой нашия враг. Моите спътници настояха аз да бъда този човек. За жалост не открих никого в сградата и при моето завръщане всички магьосници бяха загинали.

— Сам? Защо бяхте сам в тази кула? — попита заядливо магът от Гри.

— Тъй като другите или вече бяха мъртви, или се биеха с орките и най-вече, защото аз бях единственият, който бе в състояние да се пребори със Сянката.

— Каква надменност! — възкликна магът и млъкна веднага щом видя Шарфалак да вдига ръка, за да вземе думата.

— Кадехар — каза просто Великият маг на Гилдията с дрезгавия си глас, преди да бъде задавен от ужасната си кашлица — наистина е най-способният магьосник на Гилдията.

— Благодаря, че ни го потвърждавате, учителю — благодари магът от Гри с мазен глас, като се поклони угоднически. — Но това — поде той с един много по-рязък тон, като се обърна към Кадехар — не е достатъчно да ни обясни защо вие сте единственият оцелял! — После магът от Гри се обърна към присъстващите, които бяха смутени от неговите аргументи: — Защото все пак е странно, че нашият брат магьосник е единственият, който се е отървал! Както е странно, че нашата експедиция е била очаквана в Джагател, тъй като тя се подготвяше в пълна тайна! Мисля, че сме били предадени. И че предателят се намира тук! Пред нас! Предлагам да бъде неутрализиран чрез колективна магия и поставен в една от най-здравите килии в манастира Гри!

Заклучението на обвинението предизвика всеобщо освиркване. Магьосниците станаха от пейките и много от тях закрещяха, че това е клевета и лъжа. Магът от Гри повтаряше: „В тъмницата!“, като театрално сочеше с пръст Кадехар, който предпочете да изчака да се възвърне спокойствието. Шарфалак, изглежда, изобщо не беше на висотата на събитията. Накрая Жералд възцари тишината, вдигайки няколко пъти ръцете си.

— Хайде, хайде! Успокойте се! Да бъдем разумни! Тъмница... Защо не мъчения или клада, след като така разсъждавате? — Множеството явно изпита облекчение от неговите думи, докато магът от Гри му хвърли мрачен поглед. — Като по-разумно предлагам да бъде съставена една специална комисия, която да разследва най-

сериозно трагедията в Джагател. В очакване тя да докладва своите заключения Кадехар ще остане под наблюдение в Гифду със забраната да напусна манастира. Какво мисли съветът?

Шарфалак, към когото се обърнаха всички погледи, като че ли отново беше потънал в дрямка.

— Аз съм против! — изръмжа магът от Гри.

— Кой друг е против? — продължи Жералд, като гледаше право в очите другите двама магьосници, които сведоха глава. — Никой? Добре, значи съветът приема моето предложение като най-добро. Край на заседанието!

Магът от Гри слезе от естрадата, побеснял, и напусна скоро салона, като поведе след себе си няколко магьосници от Гри, които го бяха придружили от Горчивите ланди.

Кадехар беше освободен. Но всички грижливо го избягваха на излизане. Минавайки пред него, Жералд му намигна.

20.

ДОБРИТЕ СЪВЕТИ НА ЖЕРАЛД

Прав в малката стаичка, където го бяха затворили в централната част на манастира, Кадехар беше измъчван от противоречиви чувства. Как се бе стигнало до всичко това?

Само преди няколко дни той беше избран да ръководи най-дръзката за всички времена атака на Гилдията срещу Сянката; все още беше смятан за най-могъщия и способен сред магьосниците в Ис и се шушукаше, че скоро ще наследи Шарфалак. Каква ирония на съдбата! Днес, с отнети правомощия и обект на всеобщо недоверие, беше държан като затворник в Гифду в очакване на заключенията на някаква неопределена комисия.

Разбира се, той се движеше свободно из сградите. Но не можеше да ги напуска и беше дискретно следен; и най-малкото му движение беше постоянно обект на наблюдение!

Кадехар стисна юмруци от яд. Чувстваше се смазан от поведението на останалите магьосници.

Когато бе разказал на съвета какво в действителност се беше случило пред кулата Джагател, изглежда, никой не му беше повярвал, освен Жералд, който го бе защитил. Шарфалак, Великият маг, се бе ограничил да му изкаже отново своето уважение, но не беше направил нищо друго, за да го измъкне от това затруднено положение. Що се отнася до мага от Гри, неговите разсъждения бяха простички и изглеждаха дори логични: тъй като експедицията беше подготвяна строго секретно, по каква случайност магьосниците щяха да бъдат чакани в Джагател? Ето какво терзаеше Кадехар: че хората от Гилдията можаха да се усъмнят в неговите думи.

Тази история обаче го тревожеше много повече от личните му чувства. Тъй като магът от Гри имаше право: никой, освен Гилдията, не знаеше за плана на атаката. Това означаваше, че някой вътрешен човек от Гилдията бе предоставил информацията на Тунку!

Следователно имаше предател сред магьосниците. Предател, който също служеше и на Сянката.

Кадехар потръпна при тази мисъл.

Какво ли мислеше за това Жералд! Той се раздвижи, излезе от стаята си и пое към компютърната зала, където беше сигурен, че ще го намери.

* * *

Бродейки из коридорите, Кадехар се замисли за онзи епизод, който беше разклатил неговата увереност. Йорван! Той беше жив и, изглежда, се чувстваше отлично в образа на повелителя Ша!

Когато беше тръгнал да го издирва в Несигурния свят, след като Йорван беше откраднал *Книгата на звездите*, беше претърсил навсякъде, провеждайки дълго и щателно разследване, от което установи, че е изчезнал. Йорван се беше изпарил и всички повярваха, че са го убили разбойници и са скрили тялото му, след като са го ограбили.

Години по-късно, когато се беше появил повелителят Ша в Джагател, докладите на Преследвачите бяха описали един магьосник, родом от Фергана, надарен, но безскрупулен, който се ползваше с лоша репутация в Несигурния свят. После повелителят Ша не направи нищо, което да привлече вниманието върху него и така Преследвачите се ограничиха с това.

Кой можеше да предположи, че повелителят Ша и Йорван са едно и също лице? Кадехар си спомни за изненадата, която го обзе, когато разпозна своя бивш съученик зад чертите на човека, преследващ Гиймо. И тук, изглежда, всичко се усложняваше: какво означаваха тайнствените слова, които Йорван изрече, преди да избяга? Йорван беше ли замесен по един или друг начин в клането при Джагател? И какви бяха неговите отношения със Сянката?

Кадехар напразно прехвърляше тези въпроси в главата си, но беше неспособен да им отговори. Едно нещо все пак беше сигурно: Сянката, Ша, *Книгата на звездите*... Шарфалак, въпреки напредналата си възраст, беше прозрял от самото начало: всичко се въртеше около Гиймо! Поради какви причини? Той все някога щеше да

го узнае. Да вървят по дяволите разследващата комисия, Гилдията и Великият маг! Истината беше другаде и той щеше да я открие.

Дребен на ръст, закръглен, е очила, зад които се криеха хитри очи — всички познаваха Жералд и в същото време се страхуваха от него заради чувството му за хумор и дързостта му. Под полуплешивата му глава се криеше най-интелигентният мозък на Гилдията и въпреки че не беше най-добрият във владееенето на графемите и си навличаше лесно омразата на по-младите, неговата способност да разсъждава го правеше един от най-слушаните и мъдри магьосници.

Това обясняваше как успя да надделее в съвета и да спаси Кадехар от тъмницата на Гри!

Кадехар направи движение с брадичката, като посочи въпросително младия мъж, който го гледаше безцеремонно.

— Не се бой, стари приятелю — успокои го Жералд. — Представям ти Бертрам, наскоро провъзгласен за магьосник, който беше мой чирак. Той се ползва с цялото ми доверие.

— Бертрам, разбира се! — съгласи се Кадехар. — Извини ме, не те познах: последния път, когато те видях, ти лежеше близо до входа на манастира!

Бертрам щеше дръзко да му отвърне, така както само той умееше, но Жералд го възпря, като се засмя.

— Не го дразни прекалено! Много е срамежлив.

— Свикнал съм — отговори Кадехар. — Имам един чирак, който почервява като божур и при най-малката забележка!

— Не се учудвам — отвърна Жералд, — отправена от чудовище като теб, в каквото си се превърнал за Гилдията!

Кадехар отново прие сериозен вид.

— За колко хора съм останал магьосник, достоен за доверие!

— Трудно е да се отговори. Във всеки случай за мен и за Кадуан няма съмнение, така също и за много други, за съжаление, второстепенни магьосници. Шарфалак сигурно също те уважава. Но става все по-трудно да се отгатне какво мисли тази стара къртица.

— Що се отнася до мен, омразата, която засвидетелства магът от Гри към вас, е достатъчна да ми станете симпатичен! — намеси се Бертрам.

— Благодаря, Бертрам — отговори Кадехар след миг на изненада. — Ние споделяме едно и също чувство. — После се обърна

към Жералд: — Ама този млад магьосник изглежда много добре!

— Не съм недоволен от него — потвърди Жералд.

— Доста мислих — продължи Кадехар, като отново възвърна сериозния си вид. — Смятам, че има предател в Гилдията.

Бертрам трепна, но неговият бивш учител не се изненада.

— Стигнах до същото заключение.

— Според теб какво трябва да направя?

Жералд погледна в очите Кадехар и заяви:

— В цялата история нещо не се връзва. Някой трябва да я разнищи. Кадуан се смята за стар. Що се отнася до мен, заедно с Шарфалак, който изнемощява от старост, аз трябва да бдя над Гифду. Кадехар, приятелю, ти единствен можеш да направиш нещо!

— Значи ти ме съветваш да...

— Да се измъкнеш оттук! За да проведеш свободно твое лично разследване. Защо смяташ, че предложих идеята за тази глупава комисия? За да спечелиш време! В такъв случай възползвай се от това.

Кадехар се замисли за миг. Съпостави аргументите и контрааргументите.

— Да, възможно е. Зная къде мога да намеря убежище: познавам някой, който не обича много Гилдията и ще ме приеме с разтворени обятия! Проблемът е, че моето разследване ще ме отведе в Несигурния свят.

— Е, и какво от това? — попита го Жералд.

— Гиймо ще остане сам в Ис, без никой да го защитава. Това ме тревожи... Освен това не мога вече да рискувам да го поверя на манастир на Гилдията, където може би се намира предателят!

При името на Гиймо лицето на Жералд се озари.

— А, това момче... За пръв път срещам магьосник, който да владее така добре графемите, както и компютрите!

— Гиймо е чирак — поправи го Кадехар. — Не е магьосник.

— Когато човек е способен да отвори блокирана с магия врата, изобразявайки компютър върху пясъка и прониквайки в системата, грижливо защитавана от мен, трябва незабавно да бъде провъзгласен за Велик магьосник — ентусиазирано каза Жералд.

— Щом така смяташ, щом така смяташ — отстъпи Кадехар.

След случката в подземията на Гифду, където Гиймо се беше противопоставил на повелителя Ша, като бе изградил магия, която

дори и магьосниците невинаги успяваха да направят, Кадехар също се питаше докъде стигаха границите на възможностите на неговия чирак.

— Но това не решава моя проблем — добави той.

Жералд се замисли, после изведнъж щракна с пръсти.

— Имам идея! — Обърна се към Бертрам: — Бертрам и Гиймо имаха възможността да се запознаят и да си допаднат. Не греша, нали, Бертрам?

— Съвсем не, учителю. Напълно сте прав — потвърди с широка усмивка младият магьосник.

— Защо да не поверим Гиймо на грижите на Бертрам? Той ни доказва, като успя да вдигне тревога под носа на повелителя Ша, че е способен и смел. Официално той може да бъде назначен от Гилдията да работи с твоя чирак в твое отсъствие! Какво ще кажеш, Бертрам?

— Искате да ме направите официалната бавачка на това гадно хлапе? — извика Бертрам, поласкан от засвидетелстваното му доверие и същевременно въодушевен, че ще види отново Гиймо. — Бога ми, съгласен съм, приемам!

— Това е добра идея — призна Кадехар.

— Отлично! — заключи Жералд, като си потърка ръцете. — Кадехар, пригответи си нещата: ние ще организираме бягството ти. В това време ще направя фалшиво удостоверение на Гилдията, с което да поверим Гиймо на Бертрам!

Учителят Кадехар, успокоен от обрата, който вземаха събитията, се върна с леки стъпки в стаята си. Жералд, съставяйки удостоверението, даде наставления на Бертрам, като подчерта отговорността, която ще поеме вместо него. Бертрам пък мислеше само за едно нещо: покрай Гиймо животът му щеше да бъде много по-въълнуващ, отколкото в Гифду!

* * *

Кадехар стигна до голямата зала, където тихо бръмчаха компютрите, които Жералд оставяше на разположение на обитателите на Гифду. Магьосникът беше в своя кабинет до входа. До него един млад мъж е високомерен вид му помагаше да подреждат формуляри.

— Каква приятна изненада! — възкликна Жералд, щом забеляза Кадехар. — Мислех, че ще започнеш гладна стачка в твоята килия!

21.

ДВАМА СТАРИ ПРИЯТЕЛИ

— Искал си да ме видиш, Уриен!

— Да, Валантен. Ела да седнеш.

Майордомът на сеньор Трой се настани на една табуретка до камината, където обичаше да прави компания на колоса, когато той размишляваше вечер, зареял поглед в пламъците. Без съмнение на Уриен му се говореше. Валантен го познаваше добре! Те бяха заедно в Бромотул, заедно по пътищата на Ис и по пътищата на Несигурния свят. Заедно от толкова дълго време.

„Моят господар и приятел ще започне да говори, когато почувства нужда от това“ — помисли си Валантен и зачака търпеливо.

— Отегчавам се, стари ми другарю — каза най-последно Уриен. — Отегчавам се и потъвам в един начин на живот, лишен от действия, лишен от интерес.

— Хайде, днешният ти живот, разбира се, е съвсем различен от преди, но досега никога не си се оплакал от това. Какво става с теб?

Уриен въздъхна тежко.

— Това чувство ме обзе, откакто посетих Ромарик в Бромотул. Струва ми се, че виждам себе си на неговата възраст. И най-вече имам чувството, че всички тези години се изнизаха бързо, като щракване с пръсти!

Танцуващите пламъци осветяваха с променливите си отблясъци сивата и гъста брада на гиганта, седнал в масивния си фотьойл.

Срещу него Валантен се усмихваше при вида на своя приятел, обзет от носталгични терзания. Икономът с кокалестото си лице, побелелите си коси, пъргавия си, висок и тънък силует представляваше учудваща противоположност на пълното и мускулесто тяло на Уриен. Разликата не беше само тази.

Като младежи навремето, когато, за да влезеш в Братството на рицарите, трябваше да принадлежиш на благородническо семейство, и единият, и другият бяха дошли в замъка Бромотул по различни

пътица: Уриен — най-големият син на семейство Трой, беше влязъл като кандидат-рицар, а Валантен — най-малкото дете на едно скромно семейство от Даштиказар, като помощник-готвач.

Един ден, силно раздразнен от презрителното отношение на някои кандидат-рицари спрямо него, той беше предизвикал мнозина от тях и ги беше тръшнал на земята. Тези негови действия бяха се харесали на Великия рицар, който тогава ръководеше замъка Бромотул. И той му беше предложил да напусне кухнята и да започне обучение като кандидат-рицар. При условие че един от кандидат-рицарите ще приеме да му стане настойник. Само Уриен, който смяташе чистосърдечно, че единственото благородство беше благородството на сърцето, излезе напред, безразличен към неодобрителните крясъци на своите съученици... Валантен му беше безкрайно благодарен и едно здраво приятелство подсили тази връзка.

По-късно, когато двамата мъже решиха да станат партньори вече като рицари, ги нарекоха донкихотовци, заради идеализма им и тяхното приятелство.

Когато дойде време да се оттеглят и да отстъпят местата си на по-млади и по-буйни рицари, Уриен чисто и просто предложи на Валантен да живее с него в Трой. И за да избегнат клюките сред благородническите среди в Ис, Валантен предпочете да изпълнява ролята на майордом.

Златистите зеници на Валантен светнаха.

— Донкихотовците... Спомняш ли си?

Усмивка озари навъсеното лице на Уриен.

— Разбира се, че си спомням! Колко удари сме раздали заради този прякор, преди да го приемем за наше почетно име!

— Струва ми се, че никой не можеше да се сравни с теб в боравенето с бойната брадва. Нито пък в борбата с копие! Колко противници си победил по време на турнирите?

— А ти, несравним фехтовачо, колко претенциозни противници си победил със сабята си?

Двамата мъже се въодушевяваха постепенно, като си спомняха за преживяното.

— Мисля, че точно в Несигурния свят се изправихме срещу равностойни на нас воители — заключи Валантен, поклащайки глава.

— Все още е съвсем жив в мен споменът за силния удар с боздуган, който ми нанесе по ръката онзи гигантски орк — подкрепи го Уриен.

— Това се случи пред Фергана, когато преследвахме Скитащия, който заплашваше да разруши Вратата на Срединните острови, нали?

— Да... Какви приключения, боже мой, какви приключения! — Уриен удари силно с юмрук подлакътника на фотьойла. — А днес, днес, Валантен? — изпъшка той. — Цялото ми време минава в ядене, мечтаене и спане, както на почти всички жители на Ис! Да умирам от скука в този фотьойл, когато Сянката подготвя нови злини.

— Хайде, Уриен — опита се да го успокои Валантен, — ние изпълнихме нашия дълг, сега е ред на други да действат, днес...

— Какво говориш! — ядоса се Уриен. — Днес има работа само за Гилдията на магьосниците. Тя е тази, която решава всичко. Тя води хорото. Братството на рицарите се е превърнало в пале, което се подчинява послушно на магьосниците! Не, по дяволите! Сянката е може би демонично създание, но силата е тази, която го отблъсква всеки път, а не магическите им фокуси! Спомни си за Златистите планини...

Картини с натрупани по пътя трупове, злобно смеещи се орки и един силует, след който се носеше неясен ореол, изплуваха пред очите на Валантен, който тръсна глава и ги прогони, като потръпна.

— Даваш ли си сметка, добри ми Валантен — продължи Уриен с отчаян тон, — че страната Ис е стигнала дотам да изпраца хлапета срещу Сянката! Хлапета!

— Не е точно така — възрази Валантен. — Ромарик и неговата банда тръгнаха без знанието на властите, за да спасяват малката Балангрю.

— Ти се заяждаш! Искам да кажа, че няма повече мъже, достойни за името на Ис, и трябва да чакаме хлапетата да вършат работата вместо нас!

— Хлапетата не са толкова слаби — отвърна Валантен. — Изглежда, Гиймо е разрушил замъка на Тунку с една-единствена магическа дума.

— Глупости! — изръмжа Уриен. — Кадехар е бил там! Той е нагласил всичко! А след това Гиймо си е приписал заслугата!

— Не си справедлив — въздъхна майордомът. — Твоята омраза към момчето те заслепява. Но все пак то няма никаква вина.

— Гиймо е син на онзи страхливец, на онзи предател!

— Но също така е син на сестра ти.

— Много жалко за мен и за името Трой!

Лицето на Уриен се беше зачервило. Валантен знаеше, че на този етап от разговора беше безполезно да настоява.

Все пак толкова му се искаше неговият приятел да изпитва по-добри чувства по отношение на Гиймо, който изкупваше чужд грях! Той се чувстваше много близък до това момче, отхвърлено, както той някога, и длъжно да извършва подвизи, за да го признаят, докато за други бе достатъчно да са от добро потекло.

Валантен стана, отдалечи се от камината, като остави Уриен да се бори с черните си мисли.

22. НОЩНА БУРЯ

Кадехар избра да напусне манастира Гифду в една нощ, когато бушуваше буря. Първо, защото мракът беше подходящ за такъв род начинания. Освен това гръмотевиците, които разтърсваха свещената сграда, щяха да скрият неизбежните шумове, които придружават всяко бягство, като например рязък удар в тила, простенване, свличане на едно тяло в безсъзнание на пода на някой коридор.

Кадехар провери дали падането на тялото на магьосника, който го пазеше пред вратата му, не беше привлякло нечие внимание. След това хвана магьосника за краката и го завлече в килията си, постави го в собственото си легло и го покри с одеялото. Така щеше да спечели време.

После излезе тихо на коридора и се отправи към вътрешния двор и входната врата, заключена отвътре с колективна магия.

„Жералд?“ — извика мислено Кадехар.

„Тук съм, стари приятелю — отговори по същия начин компютърният специалист. — Готов ли си?“

„Готов съм“.

Кадехар отстъпи. Под въздействието на хидро цилиндрите, управлявани от компютъра на Жералд, вратата изскърца, след това леко се отвори с ужасен шум, който за щастие бе заглушен отчасти от една гръмотевица.

„Има ли достатъчно място да минеш?“

„Ще стане. Аз не съм толкова дебел!“

„Не се подигравай! Да стоиш цял ден пред екрана с файлове не се отразява много добре на линията! Нямам твоя късмет непрекъснато да правя упражнения, изкачвайки кули и бягайки от манастири!“

Кадехар не се сдържа и се засмя.

„Стига си приказвал. Целият манастир ще те чуе!“

„В такъв случай трябва да изчезваш. Късмет, стари приятелю.“

„Благодаря ти, приятелю.“

Мисловният разговор прекъсна. Кадехар повика графемата на психическата невидимост — *Дагаз*, и чрез *мудра* я пусна да се носи над главата му. Той се промъкна навън и с бодра крачка пое по пътя на дефилето. Заваля дъжд. Кадехар спусна качулката на магьосническата си мантия.

* * *

— Какво става! — изръмжа Уриен Трой, събуден от мощни удари по вратата на замъка му.

— Мисля, че някой търси подслон в тази буря — отговори Валантен, облечен в стар халат, като носеше един фенер.

— Иди му отвори, по дяволите! Аз ще разпаля огъня. При такова време трябва да е мокър до кости!

Чувството за гостоприемство беше много силно развито в страната Ис. Всеки, който замръкнеше или бъдеше застигнат от лошо време, можеше да потърси подслон навсякъде, у когото и да било. Легло и храна винаги се осигуряваха, дори и от най-скромните семейства, които считаха за свой дълг да помогнат на всеки човек, изпаднал в беда.

Все пак в повечето случаи пътник, който не познаваше никого в селото, където се намиреше, се обръщаше към камдара — главата на най-близкия клан, който имаше повече средства от другите да прояви подобна солидарност. „Богатството трябва да служи не само да се организират празници и да се посещават механи!“ — обичаше да повтаря Уриен, който въпреки свирепата си външност винаги беше на разположение на тези, които имаха нужда от него.

Валантен дръпна резето и Кадехар, прогизнал, влезе в антрето.

— Уф! Най-последна на сушина! — възкликна магьосникът, като се отърси.

— Дай ми мантията си и иди в трапезарията — нареди любезно майордомът, като реши да отложи въпросите за по-късно. — Уриен вече е там. Той разпалва огъня.

— Благодаря, Валантен.

Магьосникът влезе в просторната стая, в дъното, на която Уриен разравяше огнището.

— Кадехар! — извика колосът, като най-после го забеляза. — Каква изненада! Приблужи се, ела да се изсушиш на огъня!

— Мечтаех за този момент! — призна Кадехар.

Владетелят на Трой се настани във фотьойла си, докато Валантен дойде с димящ чайник.

— Благодаря, Валантен — добави Уриен, като пое чашата, която майордомът му подаде. — Дявол да го вземе! Какво правиш навън при такова време? — учудено попита той.

— Ако ти кажа, има опасност да ме изгониш от къщата си.

— Дразниш любопитството ми, Кадехар!

— Стари ми Уриен, ти отвори вратата си на един беглец. Един човек извън закона. Един презрян човек за Гилдията.

Валантен беше пребледнял.

— Какво искаш да кажеш?

— По-добре да ви разкажа цялата история. Преди няколко дни Гилдията организира срещу Сянката в Несигурния свят една тайна мисия, която ми беше поверена. Тази мисия завърши зле и аз съм единственият оцелял. Гилдията ме подведе под отговорност за поражението и ме затвори в манастира Гифду. Тази нощ избягах оттам.

За известно време Уриен и Валантен останаха поразени. После старият воин удари силно с юмрук по страничната облегалка на фотьойла си.

— Дявол да го вземе! Кадехар, не си сбъркал в избора на своето убежище! Моят замък е и твой замък! Гилдията не ще достигне до теб тук, заклевам ти се!

— Но не разбирам, Кадехар — обади се Валантен. — Няма никаква логика! Ти си най-преданият магьосник на Гилдията и всички го знаят. Да не би това да е заговор срещу теб? За да ти попречат да наследиш Шарфалак?

— И аз така си помислих, но не съм сигурен. Макар че моят най-голям неприятел магът от Гри страстно желае поста Велик маг... Гилдията мисли, че операцията се е провалила заради някакъв предател. Фактът, че аз съм единственият оцелял, говори против мен. Гилдията не търси по-далеч: аз съм идеалният виновник.

— Това е смешно! — възкликна Уриен.

— Това, което е смешно — додаде Кадехар, като отпи глътка чай, — е, че подозират мен. Но в същото време никак не е смешно да се

мисли, че има предател в Гилдията. Аз дори мисля нещо повече...

Уриен и Валантен се спогледаха тревожно.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — заяви спокойно Кадехар, — че самата Гилдия може би е жертва на заговор и че Сянката без съмнение разполага с подкрепа вътре в нея, и то от дълго време.

— Знаех си! — разгневи се Уриен. — Нали ти го казах, Валантен! Тази сатанинска Гилдия е прекалено силна в Ис! И на всичко отгоре, ако Сянката я контролира...

— Успокой се, Уриен — намеси се Кадехар. — Не съм казал, че Сянката контролира Гилдията, но че тя сигурно разполага с шпиони!

— Какво те кара да мислиш за заговор? — учуди се Валантен.

— Един много смущаващ факт. Няма да ми повярвате... Знаете ли: Йорван е жив! Вече се нарича Ша. Повелителят Ша! Той е влязъл в Гифду, докато аз бях в Несигурния свят. И е преследвал Гиймо в подземията на манастира.

На Кадехар му се стори, че Уриен щеше да се задуши. Валантен го удари няколко пъти силно по гърба.

— Какво? — изрева той. — Какво каза? Все още е жив?

— Млъкни, Уриен — нареди рязко Валантен. — Кадехар не е свършил.

Уриен се изкашля още веднъж и отново седна със зачервено от яд лице. Магьосникът продължи:

— Изглежда, че Йорван и аз едновременно сме били насочени към погрешна следа. И някой се е забавлявал да ни въведе в тази заблуда. В края на краищата... не зная какво се е случило, когато Йорван е стигнал до Гиймо, но той е казал, че не е момчето, което търсел — завърши Кадехар, като сведе очи.

Гръмотевица не би могла да поразии по-силно двамата стари рицари. Валантен се опомни първи.

— Искаш да кажеш... Искаш да кажеш, че Гиймо не е син на Йорван?

— Това е абсурдно! — прекъсна го Уриен. — Йорван беше годеник на сестра ми. Гиймо несъмнено е негово дете!

Колосът стана и обзет от неимоверно вълнение, закрачи напред-назад из стаята.

— Така смятах и аз — довери Кадехар на Валантен, като сниши глас. — И мислех, че това обяснява магическата дарба на Гиймо. С баща като Йорван...

— Никога не разбрах какво се случи — отговори Валантен, като се увери, че Уриен не го чува. — Йорван обичаше страстно Алисия. Заради нея той наруши обета си да не се жени и напусна Гилдията. Защо направи тази лудост и открадна *Книгата на звездите* в навечерието на тяхната сватба?

— Никой никога не узна — отвърна магьосникът. — Но днес мисля, че трябва да започнем да търсим истинската причина, която е подтикнала Йорван да действа така!

— Причина, която има връзка със заговора, за който спомена?

— Може би...

— Алисия сигурно знае нещо — каза Уриен с мрачен глас и застана пред тях. — Отивам веднага у тях. По дяволите! В неин интерес е да проговори!

— Седни, Уриен — заповяда Кадехар с убедителен тон. — Сигурен съм, че Алисия няма да ни каже наистина нещо важно... Не, отговорът на нашите въпроси се намира другаде.

— Къде тогава? — попита Уриен, като се предаде и се свлече на фотьойла си.

— В Несигурния свят, приятели мои! Какво ще кажете за една малка разходка в страната на орките и разбойниците?

Отначало невярващо, после лицето на Уриен изведнъж се озари.

— Кадехар, златна ти уста! Валантен! Извади снаряжението ни от шкафа, дявол да го вземе! По дяволите, най-последно действие!

Валантен погледна внимателно Кадехар, после, като видя, че той не се шегуваше, се осмели широко да се усмихне.

Животът започваше отново да става вълнуващ!

23.

КНИГА С МАГИЧЕСКИ ЗАКЛИНАНИЯ

— Най-накрая... Най-накрая в моите ръце... Моята книга, тази книга, която очаквам от толкова години...

Застанал прав пред една масивна маса в средата на стаята, където обичаше да стои, неясният силует галеше пожълтелите страници на една книга с магьоснически заклинания с черна подвързия, обсипана със звезди.

— Да, магии, много мощни магии... Всички те са тук... За мен... За моя триумф... Но още е много рано, прекалено рано.

Силуетът затвори книгата и прокара пръсти по нея. Парцали мрак се носеха над местата, където силуетът беше пипнал с ръка.

— Липсва ми само момчето... Но скоро и то ще бъде тук... За да присъства на моето издигане... Да присъства на моя триумф.

Смразяващ смях смени сподавения шепот.

— Господарю?

— Да, Ломго. Какво искаш?

Силуетът не се беше обърнал. Въпреки това писарят се поклони и отговори:

— Хората, които отидоха в южния край на Несигурния свят, най-после се върнаха, господарю.

— Покани ги да влязат. Ломго, верни ми Ломго. Ломго?

— Да, господарю?

— Ти свърши добра работа за твоя господар, като взе книгата от нашия стар приятел... Няма да бъдеш забравен, не, няма да бъдеш забравен.

— Благодаря, господарю — отговори писарят с лице на хищник, като се отдръпна, за да направи път на групичката от трима мъже с бръснати глави, мръсни и уморени, които влачеха след себе си едно завързано момче.

— Господарю — започна единият от тях, — намерихме отвъд пустините едно дете, което отговаря точно на описанието.

Силуетът се обърна и огледа момчето със зелени очи, което трепереше, проснато на пода. Тримата мъже извърнаха поглед.

— Глупаци. Разкарайте това хлапе. Вие не научихте ли новината? Намерих детето, истинското. Аз сам. Намерих го в един друг свят.

Поразените мъже се спогледаха.

— Казах ви да изчезвате. Преди сам да съм се освободил от вашето присъствие.

Те не чакаха нова покана и бързо изчезнаха по стълбището, повличайки детето след себе си.

Силуетът на мрака отново насочи вниманието си върху книгата.

— Най-накрая... Най-накрая в моите ръце.

24.

УЛИЦА „САРАБАНДА^[1]“

Празникът Самен се провеждаше в продължение на три дни в началото на месец ноември. Според обичая, първият ден се посвещаваше на предците и тяхната памет, като се ходеше на гробищата и вежливо се изслушваха разказите на родителите, бабите и дядовците за старите времена.

Другите два дни бяха много по-забавни: всички ученици и студенти от Ис се стичаха в столицата Даштиказар, за да отбележат с игри и танци края на лятото и да изразят нетърпеливото си очакване на неговото завръщане. Превото даваше по този повод, както и по повод на карнавала, когато символично се изгаряше зимата, нареждания на рицарите, натоварени да поддържат реда в столицата, да бъдат много снизходителни.

За да избегнат врявата, най-възрастните жители отиваха у роднини или приятели на село и според един много стар обичай издигаха клади на хълмовете, разказвайки край огъня своите спомени и споделяйки в същото време надеждата, че зимата няма да бъде много дълга.

* * *

Отдали дължимото на традицията и предците в своите села, Гиймо, Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали се бяха събрали в апартамента на улица „Сарабанда“, собственост на Утигерн Кракал, бащата на близначките, който им го беше отстъпил за празника.

— Гонтран, можеш ли да спреш за малко? — оплака се Ромарик.

— Невъзможно — отговори Гонтран, като дърпаше струните на своя инструмент, седнал по турски на килима в средата на просторната

трапезария. — От Академията ми препоръчаха да свиря всеки ден.

— Тогава излез на балкона — въздъхна кандидат-рицарят. — Не можем да се чуем от твоята китара!

— И дума да не става — продължи невъзмутимо Гонтран. — Навън е прекалено шумно. И за твое сведение, това не е китара, а цитра.

Навън действително млади хора на групи се смееха и викаха, като вървяха по улицата, с право наречена „Сарабанда“, в посока към големия площад на Даштиказар.

— Остави го — намеси се Гиймо, — това е важно за него.

— Да — добави Корали, — колкото по-бързо изсвири своите упражнения, толкова по-скоро ще ни остави на мира!

— Вие всички сте невежи! — отвърна Гонтран от ъгъла на стаята, където се беше оттеглил.

— Така е, многознайко, така е! — отговори му Ромарик. — Бъди доволен, че не сме те завързали за един стол, за да ни оставиш на мира!

Амбър се върна от кухнята със сандвичи.

Гонтран веднага изостави инструмента си, за да се присъедини към изгладнялата група.

— Я виж ти! — иронично подхвърли Ромарик. — Гениалният музикант не може май да устои на зова на стомаха?

— От кухнята дочух, че „изпълняваш гами“, а не „трупаш грамове“! — изсмя се Амбър.

— Вие всичките сте се наговорили да ме дразните или греша? — ядоса се високото момче. — Тук аз съм единственият, който работи. И трябва само аз да имам право да ям!

Корали се приближи до него отзад и го разроши.

— О, не! Мразя това!

Гонтран заглади косите си, като хвърляше неприязнени погледи, но това само даде знак за голямата атака. Неговите приятели го оставиха едва когато косите му бяха напълно разрошени.

— Е добре, спечелихте, спирам за днес — предаде се Гонтран, който прие всичко това от веселата му страна. — Но ваша ще бъде вината, ако ме изгонят от Музикалната академия!

— Поемаме риска — каза Ромарик.

— Във всеки случай — заключи Корали — нямаше още дълго да свириш: скоро ще се стъмни и ще дойде време за преследването на Жестан!

В същото време се почука на входната врата на апартамента. Петимата приятели се спогледаха.

— Чакате ли някого? — попита Амбър.

Другите поклатиха отрицателно глава. Но Гиймо, без никой да забележи, пребледня изведнъж.

„По дяволите! — помисли си той. — Дано това не е Агата!“

Амбър отиде да отвори.

Тогава се появи една странна особа: с изпъчени гърди, високо вдигната глава и подигравателен поглед, имаше козя брадичка, тънък мустак и беше облечен с мантия на магьосник.

— Бертрам! — възкликна Гиймо, като се спусна да го посрещне. — Какво правиш тук?

— Ще ти обясня — обеща Бертрам, като стисна сърдечно ръката на Гиймо. — Няма ли да ме представиш на приятелите си?

— Ммм... Да, да, разбира се. Бертрам, ето Ромарик. Той е мой братовчед, кандидат-рицар в Бромотул.

— А, един от онези безмозъчни грубияни? — заключи магьосникът, като повдигна по обиден начин вежди и отдалеч протегна ръка на Ромарик, който остана с отворена от учудване уста.

— И ммм... това е Гонтран — продължи притеснен Гиймо. — Той е от Буник и учи в Музикалната академия в Тантревал.

— А, един гърбатко, който свири на гайда! — изрече Бертрам, като го измери с поглед.

— Ето Корали, дъщерята на Утигерн Кракал — продължи бързо Гиймо, за да попречи на Гонтран да отговори.

Бертрам погледна Корали и остана слисан.

— Каква красота! Позволете ми, госпожице, да целуна красивата ви ръка!

— Не си позволявай абсолютно нищо и остави сестра ми на мира — намеси се Амбър с юмруци на хълбоците и яростен поглед.

— Ммм... ето Амбър, сестрата на... — опита се да каже Гиймо.

— А, ето една хубава кобилка! — възкликна Бертрам, като се приближи до девойката с къси коси. — И която явно е с характер...

Бертрам нямаше време да довърши.

Амбър го ритна силно с коляното в слабините, от което магьосникът се преви надве и се просна, стенойки на килима.

— Браво, Амбър! — провикна се Гонтран, който беше на седмото небе от радост.

— Обожавам те! — добави Ромарик с дълбоко почитание.

— Ти луда ли си? Какво те прихвана? — запротестира Корали. — Той искаше просто да ми целуне ръката, за да отдаде почит на моята красота!

— Първо да почете килима — хладно отвърна Амбър, преди да се обърне към Гиймо: — Познаваш ли този глупак?

— Вероятно става въпрос за недоразумение — защити се Гиймо. — Това е Бертрам, магьосник от Гифду. Обикновено не е такъв... Искам да кажа не съвсем! Не разбирам.

— Ей, иска да каже нещо, струва ми се! — извика ги Корали, която се беше приближила до Бертрам, все така превит надве и стенец на земята.

Младият магьосник наистина се държеше за слабините с едната ръка, а другата отчаяно протягаше към Гиймо. Думите едва се отронваха от устата му. Трудно му беше да ги изговаря.

— Имаш право, Корали — призна Ромарик. — Като че ли иска да каже нещо.

— Вълнуващо е да видиш как един земен червей се опитва да общува — добави Гонтран.

— Мисля, че трябва да съкратим страданията му и да го размажем с крак — предложи Ромарик.

— Отлична идея — съгласи се Гонтран.

— Спрете и двамата! — смъмри ги Гиймо, като приближи ухото си до устните на Бертрам.

— Ето на — въздъхна Гонтран. — Нашият Гиймо не може никога да се сдържи да не се притече на помощ на изпадналите в беда! Мисля, че ще ни трябва по-енергичен шеф на бандата. Амбър например!

— Напълно съм съгласен с теб — додаде Ромарик.

— Млъкнете! — заплаши ги Гиймо. — Не чувам какво казва!

— Шега... Аз... Хумор... Там, откъдето идвам... разбират от шега.

— Ииска бърза смърт ли? — попита Гонтран, изпълнен с надежда.

— Или присъствието на нотариус, за да си каже последната воля — добави Ромарик.

Бертрам беше сграбчил за яката Гиймо, който продължаваше да предава думите му на приятелите си.

— Сериозно нещо... Кадехар... Заместя... — После изведнъж Бертрам задиша спокойно и си възвърна гласа: — Изпратен съм от Кадехар! Случи му се нещо много неприятно! Той ме помоли да го заместя и да бъда до теб!

— А преди това какво каза? — кротко го попита Ромарик, докато Гиймо, почувствал слабост, се беше оттеглил.

— Беше шега! Там, откъдето идвам, разбират от шега! И имат чувство за хумор!

[1] Старинен френски танц; *прен.* шумна върволица. — Б.р. ↑

25.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА ЖЕСТАН

— Побързайте! — примоли се Корали, като кършеше ръце. — Ще изпуснем преследването на Жестан!

— Почакай малко — успокой я Гонтран. — Гиймо не е готов.

— Гиймо — извика Корали, като тропаше с крака по стълбището, — побързай!

Гиймо, потресен от разкритията, които току-що бе направил Бертрам, все още седеше на килима във всекидневната. Глъч от весели гласове идваше откъм улицата през голямата полуотворена стъклена врата. До него Амбър и Ромарик се опитваха да го убедят да се присъедини към тях, докато Бертрам гледаше учудено, но се държеше на прилична дистанция от момичето.

— Хайде, братовчеде! Зная, че е сериозно това, което се е случило на учителя Кадехар. Но да стоиш тук и да чакаш, няма да ти помогне, пък и нищо няма да промени.

— Прав е, Гиймо — додаде Амбър. — Не бъди глупав! За първи път от лятната ваканция насам всички сме заедно. Не разваляй срещата ни, както онзи палячо се опитва да го направи от своето пристигане тук.

— Въпросният палячо се казва Бертрам — осмели се да каже магьосникът, като повдигна пръст.

— Едно име толкова смешно, колкото и мустакът ти и няколкото косъма, израсли по брадичката ти — отвърна кисело Амбър.

— Слушайте — въздъхна Бертрам, — да се опитаме да тръгнем от едно ново начало. Съжалявам за това, което се случи. Но такъв е моят начин да бъда забавен и...

— Бертрам е прав — намеси се Гиймо. — Това, което се е случило на учителя, и бездруго е достатъчно ужасно, така че нашите малки грижи...

— А, виждате ли? — с тържествуващ тон каза Бертрам.

— Малки грижи, малки грижи, много е лесно да се каже — отбеляза Ромарик, като гледаше втренчено магьосника.

— Във всеки случай — поде Бертрам, като възвърна своето самочувствие — аз имам тук един документ от Гилдията, с който ми поверяват Гиймо. Искате или не, аз...

— Знаеш къде можеш да си пъкнеш твоя документ — отговори Ромарик, смеейки се.

— Искам да ви обърна внимание — каза Гонтран със своя спокоен вид, — че Корали вече припада на стълбището.

Гиймо се реши.

— Добре — измърмори той, като стана. — Не ми е до забавления, но все пак ще дойда с вас. И Бертрам също. Аз съм чирак магьосник: трябва да се съобразя с волята на моя учител, който желае Бертрам да бди над мен.

— Точно така! — каза Бертрам, като поклати глава.

— Може пък да се опитаме да го изтърпим — отстъпи Амбър, след като помисли.

— Да — продължи Гонтран, — но само един опит и нищо повече! Да кажем, само за тази вечер.

В същото време Корали, вече не на себе си, нахлу в апартамента и попречи на Бертрам да се разбунтува срещу тази идея за опит.

— Решили сте да провалите празника Самен, бога ми!

— Тръгваме, тръгваме — отвърна Ромарик с подигравателен тон. — Гиймо приключва с приготовленията си, а ние се колебаехме дали да изгоним или запазим гримьорката.

— Глупак! — отговори чиракът магьосник, който не се сдържа и се усмихна.

— Взе ми думата от устата — добави Бертрам. Всички заслizaха заедно по стълбището, като вдигаха ужасен шум.

* * *

По улицата групи от младежи тичаха във всички посоки, като викаха и се смееха. Преследването на Жестан, което откриваше първата нощ на празника, беше започнало!

Жестан, според митологията на страната Ис, беше злокобно джудже, което нападнаше запасите от храна, натрупани през лятото, за да се изкара тежкия сезон: следователно беше необходимо да се преследва и да се обезвреди преди окончателното настъпване на зимата.

— Видях го! — извика едно момиче. — Оттук!

Тълпата се втурна в нейната посока.

— Бързо, да вървим натам! — каза Корали, съвсем възбудена.

— Почна се! — отговори Гонтран, като затича с нея.

Останалите ги последваха, но с по-бавна крачка.

— Да затворят учителя Кадехар! — запротестира Гиймо, вбесен.
— Нямам право!

— И ти казваш, Бертрам, че Гилдията е съдила Кадехар като обикновен престъпник? — попита Ромарик.

— Да — отговори Бертрам, — той беше решил да се държи сговорчиво. Единственият, който се опита да го защити, беше Жералд, моят бивш учител. Накрая Великият маг Шарфалак изглеждаше много тъжен, но съветът чисто и просто отне правомощията на учителя Кадехар.

— Не се връзва! — обяви Амбър. — Ако Ша е в основата на тази сеч край Джагател, защо не е избил магъосниците от манастира Гифду? И защо не е отвлякъл теб, Гиймо?

Гиймо не отговори веднага. Разбира се, той не беше разказал всичко на приятелите си; нито това, което му беше поверила Агата миналото лято по повод на повелителя Ша, който търсеше изчезналия си син, нито тайнствените думи на владетеля на Джагател. А още по-малко за Йорван, крадеца на *Книгата на звездите*!

Бертрам отговори вместо него, като се изпъчи гордо:

— Благодарение на мен Гиймо успя да избяга! Като показвах нечувана храброст, аз...

— Аз също намирам тази история за много странна — прекъсна го Гиймо, като видя, че Ромарик и Амбър се споглеждаха раздразнено. — Но едно нещо е ясно: това, че Гилдията е сбъркала.

— Осъждайки Кадехар? — попита Ромарик.

— Естествено...

Изведнъж едно неочаквано оживление около тях прекъсна разговора им: бяха открили Жестан. Амбър, Гиймо, Бертрам и Ромарик

бяха повлечени и се смесиха с другите младежи от Ис, които тичаха по всички улици.

Скоро върху големия площад на Даштиказар, тази вечер осветен от стотици факли, една група момичета нададоха радостни викове и размахаха над главите си чучело на намръщено джудже.

— Пфу! — изрече с презрение Корали. — Те просто са имали късмет.

Тяхната малка група се беше събрала около един фонтан във формата на гигантска мида, изваяна от мрамор, в единия край на площада.

Те се присъединиха най-после към кортежа и се изкачиха до двореца на превото, който беше едновременно кмет на Даштиказар и управител на страната Ис. Там под веселия и добронамерен поглед на рицарите, които охраняваха тържеството, момичетата, които бяха заловили Жестан — изработен от слама и плат, — сложиха въжена примка около врата на чучелото и го обесиха на стълба на една улична лампа. Последваха аплодисменти и викове „ура“.

След това рицарите хвърлиха на насъбралите се пред двореца младежи маски с различни гримаси и други страшни чучела. Всички, които искаха, си вземаха от тях и тръгваха по улиците, като ги размахваха високо над главите си. В полунощ с тях трябваше да се украсят уличните лампи на града, където те трябваше да останат до края на празника Самен като предупреждение към лошите духове какво ги очаква, ако се осмелят да влязат в страната Ис!

Гонтран беше сложил на главата си картонена маска на змей и се забавляваше — за най-голяма радост на Корали и Ромарик и под снизходителния поглед на Бертрам — да плаши по-малките деца, които подскачаха като дяволчета в общата суматоха. Малко по-назад Амбър правеше компания на Гиймо. Чиракът магьосник не успяваше да прогони тъжното си настроение.

— Всичко ще се уреди — опитвате се да го окуражи неговата приятелка. — Всички знаят, че Кадехар е изключителен човек. Разследващата комисия ще го оправдае.

— Не е само това — въздъхна Гиймо.

— Какво друго има?

— Това, че... — отговори Гиймо, като се колебаеше дали да се довери на Амбър. — Това, че животът ми изглежда изключително

сложен от вечерта на рождения ден на вуйчо ми Уриен! Изобщо не трябваше да припадам.

— Срещу това не можеш нищо да направиш. Но оттогава много неща се промениха! И не само за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — поколеба се Амбър, след като погледна набързо към него, — искам да кажа, че... Не, остави това.

— Икаш да говориш за сънищата, за които споменавах в писмата си? — попита наивно Гиймо, който не беше забелязал смущението на девойката.

— Не. Всъщност да, малко!

— Е, и?

— По-добре да говорим за това утре. Бих искала да се възползваме от празничната вечер! Чувстваме се толкова добре двамата... тъъ... всички заедно, не е ли така? Въпреки присъствието на твоя претенциозен телохранил!

— Бертрам е много приятен, повярвай ми. Дай му шанс! Но вярно е, имаш право, развалям празника с погребалното си изражение. Хайде да се присъединим към другите.

Те настигнаха Корали и Бертрам, който щом забеляза Амбър, веднага се отдръпна от Корали, после малката група се затича да намери Ромарик и Гонтран. Откри ги в момента, в който последният закачаше маската си на един стълб на улична лампа. След това всички се отправиха към плажа на Даштиказар, където вече гореше големият огън на Белите камъчета.

Те приближиха до огромния кош, който съдържаше стотици плоски бели камъчета. Всички си взеха по едно и написаха върху тях имената си е мастило, устойчиво на огън. След това всеки хвърли своя камък в жаравата: ако топлината не счупеше камъка и ако го откриеха невредим на другия ден, това щеше да бъде добра поличба за следващата година. Младият магьосник изглеждаше увлечен от играта и този път не направи никаква неприятна забележка.

Бяха повикани от младежи от селото Кракал, които бяха разпознали Амбър и Корали, и малката им банда се присъедини за известно време към тяхната група. После повървяха мълчаливо по плажа, като Бертрам крачеше малко по-назад, и се чувстваха щастливи, че бяха заедно.

Когато им стана хладно от влажния нощен въздух, решиха да се върнат в апартамента в центъра на града, където изпиха доста халби корма — лека бира е мед, характерна за Ис. Корали, Ромарик и Гонтран вдигнаха наздравица е Бертрам, който се впусна в дълга и пламенна реч, е, която признаваше, че наистина желаете да стане техен приятел.

— Ако искаш да станеш приятел на Ромарик — повери му Гонтран на ухото, — избягвай да гледаш Корали така, както го правиш, и се постарай да не се навърташ много около нея.

Бертрам шепнешком запротестира, че далеч няма такива мисли, но леко се изчерви. После Амбър и Гиймо се присъединиха към тях и започнаха да бърборят на най-различни теми в очакване да се изморят достатъчно, за да се пъхнат в спалните си чували.

26.

ЛОША ПОЛИЧБА

— Не е за вярване колко хъркаш! — възкликна Амбър, като се подаде от спалния си чувал. — Ама че работа! Досадник през деня, както и през нощта!

— Изобщо не хъркам, говориш глупости — отвърна магьосникът със сънлив глас и се сви под завивките, които му бяха предоставили.

— Напротив, Бертрам, хъркаш — потвърди Гиймо, който поставяше купичките за закуска на масата. — Хайде, ставайте всички!

— Ставайте, паразити такива! — додаде Ромарик, който следеше да не кипне тенджерата с мляко на електрическия котлон. — Времето е много хубаво навън!

Гиймо дръпна завесите и слънчевите лъчи изпълниха голямата стая, където всички бяха спали на дюшеци, поставени направо на пода. Гонтран, Бертрам и Корали изръмжаха и си покриха главите, за да се скрият от слънчевата светлина. Амбър, облечена в червена пижама, скочи на крака и започна да раздава ритници на мързеливците.

— Ето ти, псевдомагьоснико, това е заради хъркането тази нощ! А това е за дрънкането ти на китара, Гонтран! А ти приеми това, мила сестричке, затова че всеки път висях пред банята!

— Престани, Амбър! Никак не е смешно!

Амбър седна на масата при Гиймо и Ромарик. Не след дълго и другите станаха, като пъшкаха и се оплакваха, че са били събудени прекалено грубо.

— Каква е програмата за днес? — попита Корали, прозявайки се.

— Тази вечер танци около огъня на големия площад — отговори Ромарик, като разбъркваше с лъжичка какаото в купичката си.

— Този шлетобед — продължи Гиймо, който се бореше с една огромна филия, намазана с течен шоколад — ще има игри по шръчност на стадиона.

— А тази сутрин? — намеси се Бертрам, като се чешеше по бузата.

— Тази сутрин трябва да отидем да си намерим камъчетата на плажа — припомни Амбър, като гледаше отчаяно Гиймо, чиито пръсти бяха целите оцапани с шоколад.

— В такъв случай... първа в банята! — изрече Корали, като се преструваше, че става.

— И дума да не става! — изреваха и четиримата, като изоставиха това, което правеха, и всички се спуснаха към нея.

Само Бертрам остана на масата, смаян.

* * *

След като всички бяха измити и облечени, излязоха от апартамента и поеха по пътя към плажа.

Тесните и криволичещи улици бяха мрачни: жилищните блокове, които ги ограждаха, бяха на четири-пет етажа, а слънцето не беше достатъчно високо в небето, за да огрее паветата от светъл гранит.

С облекчение излязоха на плажа, който заемаше част от големия залив, в дъното, на който се простираше Даштиказар. Беше все още рано и повечето от учениците и студентите, които бяха празнували до късно през нощта, все още спяха.

Групата се насочи към огъня, който все още пушеше на места. С помощта на клони разстлаха върху пясъка топлата пепел, после смело затърсиха своите камъчета. Корали първа намери своето, точно до това на Бертрам.

— Моят бял камък е непокътнат! — възкликна тя радостно.

— Моят също — извика Бертрам, като ѝ го показа и се усмихна.
— Това е знак!

— Знак за какво? — попита Ромарик с леден глас.

— Ами... — замънка Бертрам, който беше видял Ромарик гол до кръста предната вечер преди лягане и бе заключил, че при физически сблъсък неминуемо щеше да претърпи тежко поражение. — Това е знак за късмет! За мен! Че съм намерил камъка си цял!

— И аз намерих моя камък — извести Гонтран. — Също така цял.

— Аз също — каза Гиймо, като духаше камъка си, който държеше в ръката, за да изчисти пепелта.

— Моят се е счупил — заяви Амбър с нещастен вид.

Всички заобиколиха мълчаливо девойката, която държеше между пръстите си парче камък, на което се четеше само половината от името ѝ.

— Това не е толкова важно — опита се да я успокои Гиймо.

— Напротив, важно е — отговори Корали с трагичен глас. — Ти не си даваш сметка!

— Тя има право, това е лош знак — каза Амбър много сериозно.

При това разочарование на сестра си Корали се приближи решително към коша, от който си бяха взели предната вечер белите камъни. Тя избра един хубав камък, написа върху него „Амбър“ с писалката, която висеше на една връв, и ѝ го подаде:

— Вземи. Сега всеки от нас има здрав, непокътнат камък.

Амбър погледна признателно Корали и я целуна нежно. След това направи усилие да се усмихне и прие новото плоско камъче, като хвърли в пепелта старото, което огънят беше спукал.

— Много добре, Амбър, че реагира така — одобрително каза Бертрам, който се възползва от случая да се покаже любезен с нея. — В края на краищата това е само един камък!

Тя му благодари и всички заедно тръгнаха към града.

* * *

— И така, какви са сънищата, за които споменавахте? — попита Гиймо Амбър, докато вървяха сами зад другите към стадиона, където се провеждаха игри по сръчност, с които се отбелязваше вторият ден на празника.

— О, знаеш ли, описах ти всичко в писмата — отговори Амбър след кратко мълчание. — Откакто се върнах от Несигурния свят, имам странни сънища.

— Често ли?

— Почти всяка нощ?

— И все едни и същи сънища ли са?

— И да, и не. Всъщност сънувам винаги една огромна гора. След това сънищата се сменят. Понякога съм преследвана от животни, които приличат на глигани, но с глава на куче. Друг път яздя зад една жена с

дълги коси и зелени очи. Или пък съм легнала на едно твърдо легло и слушам песен, която ме приспива... Най-тежкото в тези сънища е, че наистина имам усещането, че съм преживяла всичко това. Докато в реалния си живот никога не съм ходила в тази гора и никога не съм срещала подобна жена!

Гиймо остана много учуден.

— Не зная какво да ти отговоря, Амбър. Може би това е свързано с факта, че много зле понесе пътуването през Вратата на втория свят, както вече ми обясни учителят Кадехар. Спомни си за главоболието и че вечно ти се спеше, когато пристигна от Несигурния свят!

— Далеч не съм го забравила — каза недоволно Амбър. — Само преди месец лежах в леглото си със същото главоболие! Впрочем благодаря ти, че ми писа.

— О, това е нормално. Трябва да се подкрепяме в трудни моменти! Нали сме приятели?

— Да, приятели сме — отвърна Амбър, като прехапа устни.

Настъпи кратка тишина. После момичето отново започна да се оплаква:

— Все пак единствено аз се разболях тази година. Както и бях единствената страдаща след нашето завръщане от Несигурния свят! И тъй като съм единствената днес, която откри белия си камък счупен...

— А този, който ти даде Корали, не е ли красив? — попита Гиймо, който не искаше тя отново да потъне в меланхолия.

— Напротив, хубав е — отговори Амбър, като се усмихна пресилено. — Да кажем, че ще свърши работа!

— Искаш ли да говорим за твоите сънища с Бертрам? — предложи Гиймо. — В края на краищата той е магьосник! Може би ще има някакво обяснение.

— Не — отказа Амбър с изящно движение на главата. — Не че подлагам на съмнение способностите на Бертрам, но... предпочитам това да си остане между нас. Като наша тайна.

Тя го погледна с големите си сини очи.

— Както искаш — измънка Гиймо, изведнъж объркан и притеснен.

Те настигнаха приятелите си пред голяма каца с вода, на повърхността, на която плуваха огромни ябълки.

— Ако успееш да хванеш със зъби някоя от тях, това означава, че ще успееш във всичко, което предприемеш през годината! — каза Корали, като показва ослепително белите си зъби.

Тя накара да ѝ вържат ръцете зад гърба и се зае да лови ябълки. Духаше, задавяше се, като същевременно вдигаше огромни пръски вода. Младежите, които бяха около кацата, ѝ се подиграваха, докато нейните приятели я окуражаваха. Най-после Корали се изправи, с отметната назад глава, цялата мокра, захапала със зъби една ябълка, която почти я задушаваше.

— Браво, Корали — поздрави я сестра ѝ.

— Твой ред е Бертрам — изкомандва Ромарик.

— Мой? Защо мой? — зачуди се магьосникът.

— Искам да проверя нещо.

— Да провериш какво? — попита подозрително Бертрам.

— Ще видиш. Хайде, слабак ли си или какво?

Силно засегнат, Бертрам сложи ръце зад гърба си и на свой ред опита късмета си под подигравателните подмятания на едните и окуражителните викове на другите. Той също хвана една ябълка, която изплю, преди да вземе победоносна стойка.

— Никой друг ли не иска да опита късмета си? — попита Бертрам, изтривайки лицето си с кърпичка, която му подаде едно от момчетата край кацата.

— Не, благодаря — отговори Гонтран. — Не ми се иска да настина!

— Кажете си по-скоро, че те е страх да не си намокриш косите! — каза закачливо Корали, като го разроши.

— А, не! — възкликна Гонтран, като си оправи косите. — Не започвайте пак!

Гиймо също го разроши и Гонтран започна да бяга, протестирайки, преследван от приятелите си. Бертрам задържа за ръкава Ромарик.

— Какво искаше да провериш с този номер с ябълката?

— Дали няма да ни донесеш нещастие — отговори спокойно момчето, преди да се отскубне и да затича след другите.

27.

АМБЪР СЕ ВБЕСЯВА

По-късно, когато нощта започна да прогонва светлината на втория празничен ден, групата се събра край огъня, издигнат в средата на големия площад.

Докато музикантите загреваха на естрадата, Амбър и Корали под подигравателния поглед на Бертрам показваха няколко стъпки на Ромарик, който все още желаше да се научи да танцува.

След това ядоха до насита, печено месо, което рицарите приготвиха на огромните скари.

Когато празникът започна, Амбър отведе отново Гиймо сред танцуващите младежи и не го пусна повече. За да не го избере, както обикновено се случваше, някоя не толкова красива партньорка, Гонтран реши да си намери някоя по свой вкус. Накрая откри щастливата избраница, развесели я с няколко шеги, после я откъсна от групата ѝ и я поведе към дансинга, където изиграха един танц. Корали скоро се оказа сама с Бертрам и Ромарик.

— Каква прекрасна нощ! — възкликна тя, като седна в края на фонтана във формата на мида и зарея поглед сред звездите.

— Да, много хубава нощ е — додаде Бертрам, който мислеше, че наистина е жалко, че Ромарик е с тях.

— Наистина е много хубава! — каза на свой ред Ромарик, като проклрнаше учителя Кадехар, задето им беше натрапил присъствието на този магьосник, когото още се чудеше дали да причисли просто към чудациите или направо към опасните личности.

— Всъщност, Бертрам, вярно ли е, че магьосниците дават обет да не се женят?

— Вярно е — отговори Бертрам с недомлъвки и повдигайки вежди. — Но да останеш неженен не значи, че не можеш да имаш гаджета! — добави той и веднага хвърли бърз и скришен поглед към Корали.

Ромарик измърмори нещо по повод на хората, които говорят с каламбури, но не каза нищо повече. Настъпи потискаща тишина, прекъсната внезапно от един силует, който се появи от една малка уличка.

— Добър вечер на всички! Гиймо не е ли с вас? Търся го навсякъде от вчера!

— Агата! — учудено възкликна Корали.

Това наистина беше Агата. Тя беше облечена с възхитителен костюм и за първи път беше гримирана с вкус. Ромарик я погледна, като че ли никога не я беше виждал преди това.

— Тома не е ли с теб? — попита той най-накрая.

— Тома, Тома — каза тя със сърдита гримаса, — какво ми говорите винаги за Тома? Доколкото знам, не съм омъжена за него!

— Не, но обикновено те виждаме с него — каза неясно Ромарик.

Той се питаше защо досега не беше забелязал, че Агата беше по-скоро красива.

— Не се представих — намеси се Бертрам, като направи крачка напред и леко се поклони. — Бертрам, магьосник от Гилдията и приятел на Гиймо.

Агата го погледна подозрително, после, убедена, че си има работа с истински магьосник и че това не е някоя шега на групата, поклати глава и си подаде ръката.

Бертрам я пое веднага и я целуна.

— Какъв галантен мъж сте, Бертрам!

— Какъв грубиян! — отвърна Корали, засегната, че вече не е център на внимание за младия магьосник.

Ромарик се обнадежди:

— Бертрам е голям магьосник — уточни незабавно той на Агата. — Вече е спасил един път живота на Гиймо!

— А, така ли? — благоволи да каже само Агата. — А Гиймо къде е? — добави тя.

— Той танцува с Амбър — отговори раздражено Ромарик.

Той се бе надявал да привлече вниманието на Бертрам към новодошлата.

— А, да, Амбър — промълви Агата и посърна.

— Е, да, Амбър — повтори като ехо Бертрам със същия тон и направи гримаса при спомена за коварния удар, който беше получил

предната вечер.

— О, и какво значение има това! — реши Агата. — В края на краищата не правя нищо лошо. Просто имам желание да поговоря с Гиймо. Те не са женени.

— Ако искаш от мен съвет — осмели се да каже Ромарик, — бъди внимателна: Аз познавам добре Амбър и нюансите в стил „искам само да поговоря с него“ никак не ѝ се нравят.

— Бих казала дори, че сестра ми лесно раздава шамари, когато става въпрос за Гиймо! — добави Корали.

Корали намекваше за вечерята на рождения ден на чичо Уриен, по време на която Амбър беше ударила високото момиче пред всички. Агата не обърна внимание на тази забележка.

— Приятна вечер! — каза тя изведнъж, преди да си тръгне.

Агата се отправи към средата на площада и видя Гиймо сред тълпата от танцуващи.

— Би трябвало да я последваме — предложи Ромарик. — Мисля, че всичко това ще завърши зле.

— Супер! — възкликна Корали. — Обожавам да гледам сестра ми, когато се разгневи!

— Но кажете ми истината — каза Бертрам смаян. — Този Гиймо е голям женкар, не е ли така?

— О! То е отскоро — поправи го Ромарик. — И за да бъдем поточни, трябва да кажем по-скоро, че момичетата тичат подире му.

— Какъв късмет! — изпъшка Бертрам. — Знаеш ли тайната?

— О, нищо по-лесно от това — отвърна иронично Ромарик. — Дръпваш здрав пердах на няколко гомона, поваляш два-три орка и накрая разрушаваш двореца на управителя на Несигурния свят — и това е достатъчно да ги впечатли. Други въпроси?

Бертрам притихна.

През това време Агата се беше приближила към Гиймо, като викаше „У-у!“ и му махаше с ръка.

— Като че ли това е Агата! — учуди се изведнъж Амбър, която спря да танцува, щом видя високото момиче да приближава.

— Тя е — призна Гиймо и душата му се смрази.

Ето от това най-много се опасяваше да не стане! Даде си сметка, че все още не разполагаше с магическата формула, която би му позволила да изчезне вдън земя, ако все пак наистина имаше такава

място. Той си обеща да помисли върху тази празнота в магьосничеството, ако излезе жив от това спречкване.

Амбър прие Агата доста студено.

— За какво идваш тук?

— Идвам да кажа добър вечер на Гиймо — отговори Агата, без да ѝ обръща повече внимание, като отправи съблазнителна усмивка към момчето. — Здравей, Гиймо! Как се чувстваш от последния път?

— Последен път? Какъв последен път? — едва не се задуши Амбър.

— Ммм, тоест... — измънка Гиймо.

— Ами... тъъ... последния път в Трой! — каза Агата, без да обръща внимание на обезумелия поглед, който чиракът магьосник ѝ отправяше. — Знаеш ли, Гиймо, обожавам стаята ти!

Амбър пребледня и в очите ѝ изскочиха сълзи. След това се обърна бавно към Агата е убийствен поглед.

— Моля те, не бъди глупава! — понечи да се намеси Гиймо. — Агата просто мина да ме види и четохме комикси!

— Ти! — изсъска през зъби Амбър с толкова страшно изражение, че Агата отвори широко очи и отстъпи крачка назад. — Ще те удуша!

Амбър се нахвърли настръхнала срещу съперницата си.

— Гиймо! — изкрещя Агата сред шума на бала, ужасена от реакцията на Амбър. — Направи нещо! Тя ще ме убие!

Амбър се изсмя злобно, а Агата се обърна и побягна с всичка сила.

— Амбър, не! — извика Гиймо, като видя момчето да се спуска да преследва Агата.

И той затича след момичетата.

— Какво те прихваща? — извика Ромарик, като видя братовчед си да преминава като хала покрай него.

— Амбър! Тя иска да удуши Агата!

Ромарик затича след него, следван от Бертрам и Корали. Пътъом откъснаха Гонтран от обятията на неговата смаяна партньорка и с две думи му обясниха положението.

— Това се казва любов! — забеляза Корали, сияеща, като тичаше до Ромарик.

— Това е чисто и просто лудост, да — изръмжа кандидат-рицарят.

— Но какво я прихвана? — провикна се Гонтран, разярен, че трябваше да остави така безцеремонно партньорката си.

— Едва сега ли... забелязахте... че това момиче е луда за връзване? — каза Бертрам, като се задъхваше.

Преследването ги отвеждаше по все по-слабо осветени улици. Скоро подминаха последните къщи на Даштиказар и се озоваха сред степта.

— Оттук! — извика ги Гиймо.

Те застигнаха приятеля си и тичаха още няколко минути сред изтравничетата, водени за щастие от светлината на луната. Изведнъж чува Агата да надава рев.

— Прекалено късно! — изпъшка Гонтран. — Амбър сигурно вече я е изкормила!

После изведнъж Амбър на свой ред извика.

— Във всеки случай — отбеляза Бертрам, почти останал без дъх, — както изглежда... Агата защитава... яростно живота си.

Те излязоха в средата на един голям кръг обгоряла трева. И изведнъж спряха. Бертрам и Гиймо се спогледаха.

— Човек би казал — отбеляза задъхано младият магьосник, — че това е дансинг...

— ... на коригани! — потвърди Гиймо, като се огледа тревожно наоколо. — Бързо да бягаме!

Но нямаха време да направят и едно движение: една мрежа падна върху тях и стотици малки ръце, приличащи на котешки лапи, започнаха да ги връзват грижливо.

28.

ХВАНАТИ В КАПАН

— Гиймо! Направи нещо! — успя да извика Корали, преди един кориган да ѝ запуши устата.

На чирака магьосник му беше много трудно да отговори или да направи нещо. Както на Бертрам, Ромарик, Гонтран, Агата и Амбър, и неговите ръце и крака бяха вързани, а устата му — запушена с голямо парче плат! Какво можеше да направи един магьосник, неспособен да призове с глас или с жест магията, способна да го освободи? Гиймо, напълно безпомощен, както и Бертрам, който въртеше очи като побеснял, трябваше да се задоволи само да присъства на собственото си отвличане от дребния народ на кориганите.

* * *

Кориганите живееха в страната много преди хората да се настанят тук. Много преди бурята да отдели страната Ис от бреговете на Бретан и да я захвърли между Сигурния и Несигурния свят, кориганите бяха вилнели из бретонските ланди.

Това било преди хората от Реалния свят да забравят Древния договор и да започнат да преследват и унищожават тези, които не приличали на тях; преди да лишат света, в който живеели, от неговото обаяние и в крайна сметка да се окажат сами.

В замяна на това, съжителството на хората с тази много древна раса никога не бе представлявало проблем за Ис.

От една страна, защото на обитателите на страната Ис, които живееха в хармония с природата и считаха човека за едно от всички други същества, никога не им беше идвало наум да изтребят един народ, за да заемат мястото му — за разлика от колонизаторите на Америка например, спрямо индианците.

От друга страна, защото хората и кориганите всъщност рядко имаха повод да се срещнат. Кориганите, които се задоволяваха само с територията на ландите, прекарваха нощта в танцуване на хора под лунна светлина, а през деня празнуваха и се забавляваха в пещерите си.

Така че контактите между хората и кориганите бяха рядко явление. Превото на Даштиказар се срещаше от време на време с краля на кориганите Кор Мехтар, а Великият маг на манастира Гифду приемаше понякога молби за разрешаване на спорове от кориганите, които, задружни като пръстите на ръката, когато ставаше въпрос за забавления, бяха неспособни да се разберат по по-сериозни въпроси.

Що се отнася до хората, които се губеха сред ландите в неподходящ момент и на неподходящото място, те можеха да оценят твърде особеното чувство за хумор на този малък народ, като например да бъдат задължени да танцуват цяла нощ, да измислят думи за песен или да разсмеят краля им с приятни шеги. В замяна на това те получаваха като награда за тези си изпълнения обикновено пълна торбичка със златни монети, ако се бяха оказали достатъчно убедителни изпълнители, или пък някоя подутина на гърба в обратния случай.

Един ханджия в Даштиказар беше купил своето заведение благодарение на кориганите. Той беше успял да ги разсмее, имитирайки с един стар чувал на главата си Шарфалак, Великия маг на Гилдията. Разказът за спечелените пари беше обиколил страната. Един завистлив човек, опитал се да забогатее по същия начин, се беше завърнал вкъщи с ръка, по-къса от другата наполовина! Оттогава никой не беше се осмелил да си опитва късмета и всяка среща с кориган беше чиста случайност!

Това обаче не беше пречка за учениците от страната Ис, в името на общата култура и от любезност към странните си съседи, да учат твърде рано коригански език, който бе много по-сложен от ска, езика на Несигурния свят.

Кориганите бяха дребни (между седемдесет и деветдесет сантиметра), състарени и целите в бръчки. Не по-малко учудваща беше тяхната сила: те можеха, без да се изморят, да носят на гърба си голямо куче в продължение на километри.

Имаха тъмна кожа и бяха много космати. Понякога сплитаха косите си или ги криеха под широки шапки. Медни копчета блестяха по черните им сака. Широки панталон от кадифе и железни обувки допълваха техния тоалет.

И на края на челата си имаха две малки рогчета, а гърбът им завършваше с малка немирна опашница. Докато ръцете им приличаха на котешки лапи.

* * *

Гиймо, Ромарик, Гонтран, Амбър, Корали, Агата и Бертрам, всеки от които беше носен от двама коригани, като единият държеше краката, а другият ръцете, бяха отвлечени в ландите под насмешливия поглед на луната. След един преход, който на младежите се стори безкраен, похитителите им спряха в подножието на малко възвишение, на върха, на което се издигаше древен долмен.

Водачът на групата коригани се приближи до един от каменните стълбове, които поддържаха огромната гранитна плоча. Той натисна с ръка един боядисан в червено знак, издълбан на самия ръб. Гиймо, който наблюдаваше всеки един от жестовете им, не разпозна знака. Водачът измърмори нещо на коригански. Чиракът магьосник не разбра абсолютно нищо. Последва оглушителен шум и изведнъж земята в подножието на стълба се разтвори, като откри едно каменно стълбище.

Разнородната върволица заслиза надолу.

Те поеха под земята по една тясна галерия, миришеца на гъби и гниещо дърво, под светлината на една факла, която беше запалил техният водач.

Гиймо, поклащан от носачите си, направи един последен опит да се развърже. Напразно. Беше ужасно сърдит на Амбър. Какво я беше прихванало, та искаше да удуши Агата? Двете момичета можеха да се скарат, дори и да стигнат до бой, ако държаха толкова на това, но в разумни граници! Най-вероятно щеше да се стигне до това Амбър и Агата да се шамаросат и да си скубят косите, но нищо повече! Той самият със сигурност нямаше да избегне упреците и крясъците, но поне нямаше да бъде в това положение, завързан и със запушена уста, в сърцето на кориганското царство.

Гиймо не изпитваше страх, но се опасяваше, че е неговите приятели трябваше да понесат подигравателното отношение на малките същества. Ако само му развържеха ръцете!

Те се озоваха сред огромна пещера. Целият замък Трой можеше да се побере вътре! Хиляди светулки, сложени в буркани в малки, изкопани в самата скала ниши, осветяваха стените, от които се стичаше влага.

На различни височини бяха построени платформи, мостчета и стълбища от кръгли пънчета, позволяващи да се стигне до тези ниши. Десетки коригани се бяха настанили в тях, седнали с провиснали във въздуха крака, като се смееха и бърбореха. Навсякъде другаде бяха събрани по стотици около грубо изработени маси, като пиеха, ядяха и пееха весели песни.

Някои играеха: тук хвърляха с катапулт една топка в кош; там духаха с всичка сила едно дървено топче, като се стремяха да го закарат в полето на противника; още по-нататък един смелчага, окуражаван от ръкопляскания, пазеше равновесие върху една нестабилна греда. Въздухът беше изпълнен със смехове и викове.

„Човек би казал, че се намира на стадиона в Даштиказар по време на празника Самен“ — помисли си Гиймо, смаян от невероятния шум.

Те пресякоха пещерата при всеобщо безразличие, никой не остави заниманието си. Когато стигнаха в дъното на пещерата, ги оставиха направо на земята, след това им отпушиха устата и ги отвързаха. Като се изправяха кой както може, разтривайки заболелите ги китки, Гиймо и Бертрам се спогледаха.

Тези коригани щяха да видят сега!

*— Господа магьосниците нека да
забравят помислите зли, че
животът скоро ще им се стъжни!*

Седмината младежи вдигнаха очи. Покачен на трон, издълбан в огромна скала, един кориган ги гледаше насмешливо.

Златната корона, която носеше на главата си, не оставяше никакво съмнение за неговата самоличност: те бяха пред Кор Мехтар, кралят на кориганите, авторитарен владетел и могъщ магьосник.

Кралят се засмя като дете и продължи да говори на коригански — поетичния и сложен език на народа от ландите:

*— Малки приятели от Даштиказар,
да се радваме на случайността!
Добре дошли в Булеган —
двореца на краля кориган!*

Възкликна той, като разтвори ръце.

Кор Мехтар даде знак е ръка и една група скупчили се коригани освободиха с недоволство масата, на която ядяха. После кралят покани младежите да се настанят там.

— Гадост — каза Агата, отвратена, като отблъсна един наполовина оглозган кокал.

— Няма нужда да замерваш другите — смъмри я Амбър и я погледна злобно.

Но двете нямаха желание да продължават разпратата си. Заради тях бяха в плен на кориганите. Не беше сега моментът да се карат.

Амбър беше кротка, почти успокоена. Тя беше неспособна да каже защо бе реагирала толкова бурно срещу своята съперница. През цялото време на преследването ѝ се струваше, че беше някой друг човек. Това усещане не ѝ беше непознато. Всеки път, когато разбере, че Гиймо е застрашен, нещо я подтикваше да реагира така. Това ли беше любовта? Тя почувства леко главоболие.

Кралят даде разпореждания. Недоволстващите коригани почистиха масата и донесоха прибори.

— С това човек не може да се защитава, ако нещата тръгнат зле — изсумтя Ромарик, като сграбчи огромната дървена лъжица, която му бяха дали заедно с една метална чаша и една чиния.

— Какво да правим, Гиймо? — попита Амбър, като си масажираше слепоочията.

— Ще чакаме — отговори той. — Засега изглеждат в добро настроение. С малко късмет ще ни оставят, ако почетем ястията им.

— Моето мнение е по-скоро да използваме магическата си сила и да избягаме оттук — предложи Бертрам, като сниши глас.

— Ти не видя ли Кор Мехтар? — възрази чиракът магьосник. — Той веднага разбра, че сме от Гилдията, и това изобщо не го изплаши. Навсякъде казват, че е голям магьосник... Не, мисля, че трябва да изчакаме. Да видим как това ще продължи и да се държим като учтиви гости.

Донесоха огромни стомни с вино, с които напълниха калаените им чаши. След това сервираха едно гъсто и тъмно рагу. За да им сервират, кориганите се качиха на масата и техните малки железни обувки потракваха по дъските от твърдо дърво.

— Виното е чудесно — оцени го Гонтран, като докосваше с език небцето си. — Има вкус на смокиня.

— Какво има тук? — разтревожена попита Корали, като се наведе над чинията си, пълна с някаква храна с не много апетитен вид.

— Трябва само да го опиташ — отговори Ромарик, като напълни собствената си лъжица и я поднесе към устата си. — Пфу! — изпуфтя незабавно той, като правеше ужасни гримаси и целият се зачерви. — Внимавайте, това има вкус на мухлясало и на всичко отгоре е ужасно люто!

На трона си Кор Мехтар, изглежда, добре се забавляваше.

— Тези коригани са непоправими — въздъхна Гиймо. — Те са едновременно любезни и жестоки. Виното е прекрасно, а храната отвратителна. Но такава е тяхното чувство за хумор.

— А пък мен — каза сподавено Бертрам, който беше опитал на свой ред от отвратителния бъркоч — това изобщо не ме забавлява! Никога не съм ял толкова лошо нещо! Дори и в манастира Гифду! Това е унижение, оскърбление, позор!

При неговия ужасен вид кралят възкликна весело:

*— Е, приятели малки, казвам
ли аз лъжи жалки?
Нима Кор Мехтар
не посреща всеки от вас като цар?*

Почервенял от възмущение, Бертрам стана и отправи изпепеляващ поглед към Кор Мехтар.

— Не се дръж като глупак! — помоли го Гиймо. — Седни!

Но Бертрам, решен на всичко, заговори язвително, докато не се оплете в сложния език на кориганите и не запелтечи:

*— Кор Мехтар, глупако стар,
с гостите шеги недей си прави, че
това изобщо не им се нрави.*

*— Ах, много трудно е за мен да
слушам езика на швещен
в твоите уста опозорен!*

Каза кралят, който беше изгубил усмивката си.

*— Сир, простете опита му волнодумен,
но езикът коригански е много труден.*

Намеси се Гиймо, като стана на свой ред, докато Бертрам пораженчески се снижи под строгите погледи на Амбър и Ромарик.

*— Ти, момче, с изказ обигран
като на жител кориган
спътниците свои представи
на краля коригански ти!*

Заповяда Кор Мехтар.

*— Всички ние идваме отгоре там,
а на тоз идиот е името Бертрам...*

Започна Гиймо, като се стараяше добре да говори.

— Но аз... — обидено каза Бертрам, преди Амбър да го настъпи силно по крака.

*— Амбър и Корали са сестрици,
красиви, мили хубавици.
Гонтран е високият брюнет,
Ромарик пък е моят братовчед*

Продължи Гиймо, като едри капки пот бяха избили по челото му от усилията, които правеше да говори правилно на коригански.

— Агата...

— ... дето хлопа ѝ дъската — побърза да подсказе Амбър.

*— ... ъъъ... на която къса е косата.
Що се отнася, сир, до мен,
ваш слуга във този ден,
Гиймо наричат ме, откакто съм роден.*

Завърши Гиймо, като избърса потното си чело.

Кралят, който беше изслушал Гиймо с любезно внимание, веднага се изправи на трона си.

*— Гиймо ли, казваш, е пред мен,
онзи чирак предопределен?
Ако се не лъжа в този час,
наградата спечелих аз!*

Настоятелно каза той и една усмивка озари мрачното му, обрасло с косми лице.

Кор Мехтар направи знак и няколко коригани, като спряха играта си, се отправиха към тях.

Седмината приятели се спогледаха разтревожено.

29.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

— О, кралю, във този час
нищо не разбирам аз.
За каква награда
във ваш'та реч се споменава?

Осмели се да попита Гиймо.

— Дойде ми на крака един
хлапак немирен,
под дърво и камък дирен.
И познавам аз един,
обзет от луда радост господин,
който мене щедро ще дари
още призори!

Обясни лаконично кралят.

— А... сир,
какви са ваш'те намерения
за пленниците нощни,
които с малки изключения
са мили и любезни гости?

Отговори Гонтран вместо Гиймо, който остана поразен от разкритията на краля.

*— Ако са така добри,
беда не ще ги сполети.
Тъй като ще бъде жалко
да ги обеса за толкоз малко.*

Отвърна сухо кралят.

Бертрам плъзна колебливо ръка към магьосническата си торбичка, но после промени намерението си.

— Да обединим силите си и да избягаме — предложи той на Гиймо.

— Не — отговори чиракът магьосник със същия тон. — Те наистина са много на брой, а на нас ще ни бъде трудно да излезем от подземията без тяхна помощ. Да пазим магическите си козове за в краен случай.

— Но какво ще правим тогава? — изпъшка Корали, която се беше приближила до тях.

— Да не губим надежда — опита се да я успокои Гиймо, който трескаво разсъждаваше. — Кориганите обичат игрите. В този смисъл може да опитаме нещо.

Кориганите щяха да ги хванат с малките си котешки лапи, когато Гиймо внезапно бе озарен от идея. Той се обърна към Кор Мехтар:

*— О, господарю на палата,
предлагам ти една игра,
в която да заложим наш'та свобода.*

Кралят вдигна ръка и кориганите, които се готвеха да хванат младежите, отстъпиха. Като чува думата „игра“, излязла от устата на чирака магьосник, другите коригани прекъснаха своите занимания и се обърнаха към владетеля си, очаквайки в пълна тишина неговото решение.

*— Млади хаймани,
кралят се не противи!*

Гръмки аплодисменти посрещнаха думите му. Незабавно се събра един съвет около трона и започна оживен спор — несъмнено за избора на игра и нейните правила и разновидности. Групата се възползва от това, за да се поотдалечи.

— Бях сигурен, че ще се хванат на това! — победоносно каза Гиймо. — Кориганите никога не могат да устоят на едно предизвикателство! Само се надявам да не бъдат съвсем безчестни в играта.

— Кажи ми — попита Гонтран, който след Гиймо беше този, който най-добре разбираше кориганския, — този „някой“, за когото говореше кралят и който би искал да те вземе, да не би да е пак Сянката?

— Може би — призна чиракът магьосник и додаде веднага, за да не притеснява повече приятелите си, — но кориганите имат чувство за чест. Искам да кажа, обикновено! Ако спечелим играта, ще ни оставят да си тръгнем.

— Защо не използваме графемите, за да излезем оттук? — учуди се Ромарик.

— Ще ги пазим като резервен вариант — уточни Бертрам вместо чирака магьосник. — Това е една стратегия, която аз и Гиймо изготвихме и която ни се струва...

— Няма да ни я обясняваш на коригански, нали? — каза иронично Амбър, която в замяна беше изгледана мрачно от магьосника.

— А когато говореше за милите хубавици — попита Корали, — коя от нас е милата и коя красивата. Защото мила не е зле, но е по-слабо от красива и аз мисля, че...

— Не досаждай на Гиймо — ядоса се Ромарик. — Направи каквото можа. Знаеш колко е трудно да се говори на коригански...

— Ако трябва аз да отговоря — намеси се Бертрам, — несъмнено хубавицата си ти, Корали!

— Благодаря, Бертрам! Добре е, че си тук — отговори тя, като го възнагради с широка усмивка.

— *Бертрам, магьоснико твърдоглави,*

*наречен умело малоумен
от Гиймо сладкодумен,
само моят здрав юмрук тебе ще оправя.*

Заплаши го Ромарик, имитирайки езика на кориганите.

— Всъщност, Гиймо — попита го Агата, — с дълга коса ли ме предпочиташ?

— Тъъ... не, не непременно... Трябваше да намеря рима, за да довърша изречението, това е всичко.

— Аз бях предложила „хлопа й дъската“ — каза хладно Амбър, като стисна юмруци. — Но... „Фрас! Един удар в далака“ — и това става.

— Ей, Амбър, кротко — намеси се Ромарик. — Не ти ли е достатъчно това преди малко? Заради теб сега се намираме тук! Какво, по дяволите, те прихвана?

— Много неща, повярвай ми — измърмори Амбър, като изгледа Агата.

В същия миг Кор Мехтар им даде знак и един кориган ги побутна към трона.

*— Млади същества нахални,
не хвърляйте погледи жални,
трябва в игрите вий да победите,
от Кор Мехтар да се освободите.
На двойки разделете ваш'та чета,
някой ще играе със своите крачета,
а друг ще трябва с ум да ни плени,
ако първият се провали.*

Съобщи кралят, докато неговите поданици радостно танцуваха.

*— Извинете, сир, но обяснете, моля,
какво означава тази ваша воля?*

Попита Гиймо.

*— Ако атлетът ваш се провали,
умникът бързичко да го смени.
И както уговорката ни повелява,
правилния отговор да дава.*

*— Кралю честити, нямам още аз покой,
шестима ще участват в тоз двубой,
а седмият, къде да бъде той?*

Учуди се Гиймо още веднъж.

*— Предпочитам да запазя близичко до мен
в езика коригански чирака изявен.*

Каза Кор Мехтар с глас, в който се долавяше лукава нотка.

После Амбър, Агата, Корали, Гонтран, Ромарик и Бертрам бяха отведени от малките човечета с дървени обувки и шавлива опашка в центъра на пещерата. Кориганите бяха се събрали върху дървеното скеле, което обточваше дългите стени на пещерата, и коментираха събитието с неописуема глъч.

— Постарайте се да бъдете на ниво — започна да ги наставлява Ромарик, който в отсъствието на Гиймо, останал до краля, беше взел нещата в свои ръце. — И така, кралят реши да ни раздели. Толкова по-зле, да съставим двойките: Амбър ще бъде с Гонтран, Бертрам с Агата, а Корали с мен.

— Ромарик! Аз ли трябва да отговарям на въпросите? Олеле, страх ме е! — простена Корали.

— Не се тревожи, хубава ми Корали — опита се да я успокои Бертрам, като потупа магьосническата си торбичка. — Ако положението започне да излиза от контрол, в чантата си имам не малко номера!

— Слушането на подобни глупости брои ли се за състезание? — оплака се Амбър. — Добре, Гонтран, за мен физическото изпитание, а за теб въпросът.

— Става — прие Гонтран.

— Боже мой, сладка ми Агата — каза въодушевено Бертрам, като се обърна към своята партньорка, — а ние как ще си разпределим задачите? Жестока дилема! Дали ще бъда по-добър като атлет или като учен? Какво мислиш ти по въпроса?

— Нищо — отговори Агата, като повдигна рамене. — Все пак сигурно съм полудяла, че съм се лепнала за този чирак магьосник, който наистина ми носи лош късмет! Първия път заради него бях отвлечена от гомоните и един миризлив грубиян ме държа като робиня в продължение на седмици. А ето ме сега в ръцете на кориганите с техните тъпи игри! И ако имах опитен и достоен партньор, способен да каже три думи, без да изрича глупости...

— Добре, тогава оставям на теб въпроса — заключи Бертрам, смутен от подигравателните усмивки на Амбър, Гонтран и Ромарик.

Един кориган с голяма синя шапка излезе напред, като изпъчи гърди. Кор Мехтар сияеше от радост, покачен на каменния си трон. Кориганът със синята шапка се поклони пред краля, после се обърна към младежите:

*— Скъпа банда негодни,
вече за арбитър във играта
кралят ме привлече!*

— И така, няма да е лесно да спечелим — прошепна Амбър на ухото на Гонтран.

*— Нека интелектуалците приблизят напред,
а останалите да мълчат, както си е ред!*

Продължи съдията, който жестикулираше театрално и говореше със силен глас.

Корали, цялата трепереща, Агата, като си влачеше краката, и Гонтран, който си подсвиркваше, се приближиха до трона, до който чакаше Гиймо.

— Смелост, Корали, ще успееш — окуражи я Гиймо, който в отговор получи разкривена усмивка.

Кориганът, изпълняващ ролята на арбитър, се обърна тогава към Амбър, Ромарик и Бертрам, останали сами в средата на площадката:

*— Кой се чувства гъвкав атлет,
на ръце да ходи навред?*

— Аз съм доста сръчен — каза Бертрам на другите, като си раздвижи пръстите. — Боравенето с графемите...

Амбър и Ромарик го погледнаха, невярващи, после се примириха. Във всеки случай всеки един щеше да има право на едно изпитание.

— Добре! Отивай.

Бертрам направи крачка напред.

*— Ето юнака без страх,
който пръв ще лапа прах!*

Коментарът на съдията разсмя до сълзи присъстващите коригани.

„Подиграват ни се — каза си Гиймо, като стисна юмруци от яд. — Играта ще бъде много нечестна!“

Като потвърждение на неговата правота, арбитърът обясни на смаяния Бертрам, че трябва да направи обиколка на пещерата, като върви на ръце, и то без да падне.

Амбър и Ромарик бяха сразени: единствено девойката беше способна на такъв подвиг!

— Следващия път — прошепна Амбър — в наш интерес е да помислим малко, преди да решим кой да започне!

Бертрам погледна отчаяно другарите си. После мислено започна да се окуражава: „Бертрам, стари приятелю, ще се проснеш може би,

но честта ти е поставена на карта! Трябва поне да опиташ!“.

Той остави със съжаление магьосническата си торбичка, съблече мантията си. После постави ръце на земята и като вдигна крака във въздуха, започна да уравнисява тялото си. Когато най-после го направи, започна да върви на ръце по пясъчната площадка.

— Все пак трябва да кажа, че не му липсва смелост — призна Ромарик.

— Това се нарича още дързост — уточни Амбър. — Но прав си, това недодялано момче дълбоко в себе си крие нещо добро!

Под окуражителните викове на своите приятели Бертрам успя да измине десетина метра, после падна на земята за голяма радост на кориганите.

— Много съжалявам... — въздъхна Бертрам и погледна към Амбър и Ромарик.

Магьосникът се изтупа.

— Направи каквото можа — успокои го кандидат-рицарят и го потупа приятелски по рамото.

— Е, не беше толкова зле — каза Амбър, като за пръв път му се усмихна.

После те се обърнаха към трона.

*— Кой ще дойде на помощ пак
на този голям тъпак?*

Попита кралят.

— *Аз, господарю* — отговори Агата, като погледна с дълбоко презрение Кор Мехтар, който ни най-малко не се засегна.

*— Девойче ти нахално,
отговорì ми моментално:
просяк с дъщеря му просякиня пътуват с цар и
царкиня,
а пътниците само трима.
Кажì ми ти сега защо това е така?*

Агата разбираше малко коригански като всички ученици от Ис, но Гиймо все пак ѝ преведе гатанката, за да е сигурен, че тя ще я разбере. Агата се замисли.

„Лесно е! — помисли много силно Гиймо. — Надявам се, че няма да се подведе по думите за просяка и царя! Дявол да го вземе, трябва да ѝ помогна.“

Възможно най-незабележимо Гиймо изгради с пръсти *мудра* и повика графемата на факела — *Кеназ*, която стимулираше творческото мислене, и после я отправи към Агата.

Нищо не се случи. Агата, която продължаваше да мисли, изглеждаше обзета от колебание.

„Човек би казал, че *Кеназ* не функционира — учуди се мислено Гиймо. — И таз добра! Надявам се, че това не значи, че графемите не действат на територията на кориганите! Това би било катастрофа.“

Кралят стана нетърпелив:

— *Твърде дълго мислиш, знай,
отговор на краля коригански дай!*

За щастие девойката не загуби присъствие на духа и се сети да говори на френски, като остави грижата на Гиймо да преведе отговора ѝ на коригански.

— Те са трима, защото царят и просякът са една и съща личност — обясни Агата с уверен глас. — И наистина този, който проси и не притежава нищо, не е роб на своите нужди и е цар на себе си! Царят-просяк пътува със семейството си, с жена си и дъщеря си!

— Това, което моята приятелка ми каза тихо — преведе Гиймо без смущение, като се надяваше от все сърце Кор Мехтар да не разбира езика на Ис, — е следното:

— *О, господарю на мрака,
царят, дъщерята мила и беднякът
свързани били са те чрез брака.
Дъщерята хубавица,
е едновременно царица,*

затуй са само те троица.

Агата пребледня, като разбра, че беше сбъркала и че можеше, ако не беше се намесил Гиймо, да погуби всички. Но тя успя да запази привидно доброто си настроение пред краля, който я наблюдаваше с подозрителен и начумерен вид. Арбитърът чакаше знак от Кор Мехтар. Когато го получи, той скочи отново в средата на пещерата.

*— Този път имахте късмет невероятен!
Но вторият опит ще бъде много по-неприятен.*

30. ПОГРЕШЕН ХОД

Кориганът със синя шапка се наслаждаваше на тревогата, изписана по лицата на Амбър и Ромарик. И започна:

*— Я кажете ми, хлапета,
кой от двама ви пред нас
е с по-лекички крачета,
доброволец ще се яви в тозчас?*

— Да не бързаме — предупреди Амбър. — Да помислим: какво може да означава „леки крачета“?

— Ще ни карат може би да тичаме на куц крак? Да жонглираме с топка? Или ще ни накарат да танцуваме френски канкан? Иди, че разбери — каза нервно Ромарик.

Докато Амбър и Ромарик, преди да решат кой от тях двамата да излезе за следващото изпитание, се опитваха да отгатнат какво щеше да представлява то, край трона успокояваха Агата. Корали ѝ призна, че тя самата не би намерила верния отговор, а Гонтран я похвали, че много добре ѝ е хрумнало да отговаря на френски.

— Прекалено много разсъждавах — упрекна се Агата. — Веднага си казах, че с натруфения стил и начина на мислене на кориганите решението непременно ще е трудно.

— Затова той избра цар и просяк: за да те насочи в грешна посока — каза Гиймо.

— Във всеки случай благодаря, че отново ме спаси — заяви високото момиче, като се хвърли на врата на чирака магьосник и го целуна по бузите.

Гиймо се освободи, доколкото можа, от прегръдката на Агата и погледна към Амбър. Но девойката, погълната от разговора с Ромарик,

не беше видяла тази сцена.

Корали се престори, че гледа другаде, а Бертрам едва се сдържа да не прихне от смях.

В това време Амбър пристъпи към коригана със синята шапка и всички погледи се отправиха към нея. Съдията обясни, като потриваше ръце, какво я очакваше: трябваше да скача на въже четиридесет пъти! Ромарик въздъхна с облекчение. Все пак бяха направили добър избор.

Двама коригани донесоха едно въже. Хванаха го всеки за единия край и започнаха да го въртят.

Амбър затвори очи. В началното училище тя беше неоспорим шампион по скачане на въже; все нещо трябваше да ѝ е останало от това умение! Тя отвори очи, успокои дишането, приближи се до въжето, което се въртеше доста бързо, и започна да скача.

— Едно, две, три, четири... — брояха приятелите ѝ на глас. — Единадесет, дванадесет, тринадесет, четиринадесет...

Амбър скачаше пъргаво, напълно съсредоточена. Съдията направи гримаса и хвърли поглед към краля, който изглеждаше бесен. Той направи незабележимо знак към двамата коригани, които въртяха въжето, и скоростта се увеличи значително.

— Това... не е... честно... — задъхано каза Амбър.

— Тридесет и едно, тридесет и две, тридесет и три, тридесет...
Ооо!

Въжето беше спънало Амбър и я беше повалило на земята за неистова радост на кориганите, които от възбуда караха скелето и платформите, на които стояха, да се люлеят.

— Но... те ни мамят! — възкликна Корали, почервеняла от възмущение.

— Разбира се, че ни мамят — въздъхна Гонтран, като се приближи до краля. — Добре, мой ред е сега. Надявам се да бъда на висота!

Ромарик се беше спуснал да помогне на Амбър да се изправи. Тя не можеше да се вдигне от земята. Погледите им се насочиха към трона.

Кралят беше извикал един млад кориган и му даваше шепнешком инструкции на ухото. След това младият кориган се приближи до Гиймо с широка усмивка и свали любезно шапка:

— Добър ден! Мое име Кор Озик! Аз разбира вашия език! Мой крал иска мен следи какво казва! Мой крал страх от измами!

— Това е върхът! — измърмори Агата.

— Добре, Кор Озик, радвам се да се запозная с теб — отвърна просто Гиймо, като много силно желаше Гонтран да отговори правилно на въпроса на Кор Мехтар и още по-силно си пожела, като отпрати поглед към Корали, Ромарик да успее на третото физическо изпитание.

Кор Мехтар се обърна към Гонтран:

*— Моето момче,
я кажи ми ти, недей отлага,
на въпроса мой отговори веднага.
Грамада слонова кост е тая,
поставена насред тъмна стая.*

— Това ли е цялата гатанка? — попита Гонтран Гиймо, след като последният преведе въпроса.

— Това е всичко — потвърди простичко Гиймо, наблюдаван и внимателно слушан от Кор Озик.

По изражението, което прочете по лицата на Агата, на Корали и на Гиймо, Гонтран разбра, че не би могъл да разчита на ничия помощ, дори и при отсъствие на коригана шпионин! И така той започна спокойно да размисля върху гатанката.

Разгледа и най-невероятните обяснения, но отговорът му дойде съвсем случайно, когато неволно докосна зъбите си.

*— О, кралю коригански, да ви смая,
устата е таз черна ваша стая,
слоновата кост са зъбите аз зная.*

Отговори той директно на коригански, щастлив, че беше разрешил загадката.

Кор Мехтар ритна яростно трона си, докато Агата, Корали и Гиймо поздравиха своя другар.

Кориганът със синята шапка, който изобщо вече не се смееше, се приближи до Ромарик и му прошепна с враждебен тон:

*— За тебе, момко, последно приключение,
не вярвай ти на лесно избавление,
с мен ще трябва тук да спориш
в борба канадска с мене да се бориш.*

Кориганите донесоха една маса и два ниски стола. Ромарик седна от едната страна, а кориганът със синята шапка — отсреща.

— Един пристрастен арбитър, който е в състава на единия отбор, работата е ясна — бе хладният коментар на Амбър.

— Ако мога да изкажа моето мнение — отговори Бертрам, — джуджето със синята шапка още от началото си избра кого да подкрепя!

— Прав си — призна тя. — Надявам се, че Ромарик ще го тръшне в прахта!

— За жалост, страхувам се, че няма да стане така — каза Бертрам, който искрено въздъхна.

Кориганът постави лакътя си на масата и подаде подобната си на котешка лапичка ръка на Ромарик, който я хвана, като превъзможна отвращението си.

— Готово ли си, младо патенце?

— Готов съм, дърто патенце!

Отговори Ромарик с предизвикателен тон.

Кориганът погледна злобно момчето и започна незабавно канадската борба. Ромарик разбра веднага, че въпреки малките си размери противникът му беше много по-силен от него. Все пак реши

да се бори, колкото му позволяваха силите. Допирът на малката космата ръка, завършваща с остри нокти, му пречеше да се концентрира! Той удържа толкова дълго време, колкото можа, но после, крайно изтощен, се предаде. Неговият съперник наклони ръката му и я опря в масата.

Присъстващите посрещнаха това триумфално, а кориганът хвърли шапката си във въздуха.

— О, не, мой ред е сега! — оплака се Корали. — Не може ли да прескоча реда си?

— Няма как, ти си последната — отговори снизходително Агата.

— Ще се справиш, сигурен съм в това — опита се да я успокои Гиймо, докато девойката приближаваше трона. — Нима не се справи с медузите от Изгарящото море?

— Да — призна Корали на един дъх. — Но сега не е същото: всичко зависи от мен!

— Животът на Ромарик също зависеше от теб там, в Несигурния свят, но ти го спаси. Вярвам в теб.

— Благодаря, Гиймо — каза Корали с развълнуван глас, като го целуна по бузата.

— И тази започна да те целува — пошушна Гонтран на Гиймо. — Трябва да ми кажеш каква е тайната! Ще я продам прескъпо на Бертрам.

— Не можеш ли да останеш поне за пет минути сериозен?

— Напротив, мога, но трябва да имам музикален инструмент в ръката си. И пак не е сигурно дали ще издържа пет минути.

Кор Мехтар, след като се наслади на уплашеното лице на момичето, накрая му зададе въпроса:

*— Красавице от Ис, ела напред,
здро̀во да помислиш твой е ред.
Внимавай да не кажеш някоя нелепост,
знай, че туй е къща крепост,
без врата е и хора много подслонява,
но глъч и врява не познава.*

Гиймо преведе гатанката и погледна въпросително Корали. Тя беше притворила очи, за да се съсредоточи.

Посърнали, Ромарик, Бертрам и Амбър тревожно чакаха.

— Ако трябва да каже нещо умно през живота си, това трябва да стане сега или никога — въздъхна Амбър.

Кралят тръпнеше от нетърпение на трона си. С глас, издаващ радост, той прекъсна размислите на Корали:

*— Е, хубавице, да не би
отговор да имаш вече ти?*

*— Да, господарю с ум буден,
въпросът ви не беше никак труден.
Загадъчната къща няма спор
е гробищният двор.
Обитателите там са многобройни
и всички те са тъй спокойни,
от смърт са покосени
и от врата лишени!*

Викове и стенания изпълниха пещерата. Кралят изрева от гняв. Съдията започна да гризе шапката си и се затъркаля по земята. Амбър се втурна, разбута своите приятели, които се трупаха около Корали, за да я поздравят и да я посрещнат тържествено. Тя прегърна сестра си.

— Как го направи? — учудено попита Амбър.

— Не зная — призна Корали, смутена. — Изведнъж всичко ми се стори много лесно. Дори и кориганският, на който обикновено ми е много трудно да говоря!

— Ти как си обясняваш това, Гиймо? — попита Ромарик, изпълнен с гордост от подвига на своята приятелка.

— Мисля, че Корали не е толкова глупава, колкото мислите, това е всичко — отговори уклончиво Гиймо.

Чиракът магьосник сега разбираше много добре какво се беше случило: Кеназ, графемата, която стимулираше мозъчната дейност и

която беше изпратил да помогне на Агата, беше проработила, но със закъснение и беше въздействала върху Корали. Това беше още една загадка!

„В Несигурния свят — каза си той, — където небето не е същото като в Ис, графемите и тяхната сила са различни, но тук ние сме все пак в Ис! Дали фактът, че сме под земята, отслабва графемите? Дали пък кориганите не притежават магии, които да възпират нашите?“

Опитът го бе научил, че беше по-добре да си осигурява малка преднина. В случая трябваше да формира предварително магията, с риск, ако се наложеше, по-късно да я неутрализира. Възползвайки се от общата суматоха, Гиймо изгради мислено сложна галдра и незабелязано я изпрати с помощта на *мудра* в средата на пещерата. Както и очакваше, нищо не се случи. Обратното щеше да бъде по-скоро смущаващо! След това неговите приятели го избутаха към трона.

— Хайде, нека да ни освободи сега — поиска Амбър. — Шегата продължи твърде дълго!

Гиймо се поклони пред краля на кориганите.

*— Добре видяхте, сир,
победихме в този турнир.
И както ясно обещахте, сир,
оставете ни да си отидем с мир!*

Кралят кършеше ръце и стенеше:

*— Свободата да ви върне в този час
за смелостта, показана пред нас,
Кор Мехтар не ще го отрече,
но за жалост, моето момче,
тебе трябва да изпратя в дар
на по-могъщ от мене господар,
на него никой се не противи
и всеки цар ще му се поклони.*

— Какво? Но това е измама! — възмути се Корали.

— Вие нямате право! — изрева Агата.

— Мислех, че кориганите имат повече чувство за чест — каза с презрение Гонтран.

Кор Мехтар, безразличен към възмутените възклицания на младежите от Ис, даде знак да ги хванат.

Бертрам пхна ръка отново в магьосническата си торбичка, като че ли търсеше нещо. Гиймо забеляза жеста му и го погледна изпитателно. Магьосникът се изчерви и веднага виновно извади ръка.

— Добре — прошепна той на Гиймо, за да поправи грешката си, — ще видиш на какво е способен един магьосник, когато приятелите му са в опасност!

Бертрам вдигна ръка и на лицето му се появи ужасяващо изражение.

31.

ПО-ДОБРЕ КЪСНО, ОТКОЛКОТО НИКОГА

*— На клетвопрестъпник като тебе,
виждам, че дебела е главата.
И, старче грозно, за отплата
изненада ще ти пратя.*

Извика Бертрам на ужасен коригански език, като пристъпи трагикомично напред.

Преди Гиймо да е успял да се намеси, неговият приятел изгради цяла поредица от *стадхи*, като измърмори едно заклинание, в което ставаше въпрос за ураганен вятър, помитащ коригани, за светкавици, разрушаващи пещери, и за пукнатина, която щеше да им позволи да излязат горе на чист въздух. Като свърши, Бертрам изпрати своята *галдра* и застана неподвижен в положение, което беше едновременно заплашително и победоносно.

Абсолютно нищо не се случи.

Магьосникът се промени изцяло и погледна панически Гиймо, който успя само да поклати глава и да повдигне безпомощно ръце.

Кориганското множество избухна в смях и дори кралят си възвърна доброто настроение.

Кор Мехтар насмешливо каза на поражения магьосник:

*— Ис с магия страшна разполага,
но тя на хора мъдри се полага!
А ти, глупако млади, си вземи поука,
че теб сред мъдреци аз не слагам тука,
и време малко ти ми дай
нещата да ти кажа, знай:
кориганите магия имат своя,*

*но различна тя е в страната твоя!
Древна и двойна е магията ни наша,
за разлика от звездната магия ваша.
Тя дете е на луната
и на майката Земя,
с алени огами сила черпи тя
от земните недра.
И без кабалистични графеми...
Но, я да изоставим тези теми,
че много споделих пред мойто обкръжение,
а ти, момко, забрави твоето възнение
и никакви магии тук в моето имение!*

Кориганите, които бяха натоварени да ги хванат, се бяха отдръпнали, когато Бертрам беше заел заплашителна стойка, но сега отново се приближиха.

„Твърде рано е — помисли си Гиймо. — Би било истинска катастрофа, ако сега ни изведат от пещерата. На всяка цена трябва да спечелим малко време!“ За да надвие врявата, той извика:

*— Кралю коригански, в този ден
всички ние сме във ваши плен!
Но справедливостта налага
последно желание ни се полага.
Заради играта порочна
дайте ни сега информация точна.*

*— Млади чирако, недей да се маеш,
кажи какво искаш да узнаеш,
преди да се озовеш в килия,
в компанията на тия?*

Отговори му Кор Мехтар.

— *Искам да знам още нещо
за ваш'то изкуство магическо нещо.
То има древно начало
и силна мощ ви е дало.*

Кралят погледна за момент Гиймо, който стоеше пред него със скръстени ръце. После извика Кор Озик, коригана преводач, и му каза нещо шепнешком.

— Братовчеде — каза учудено Ромарик, — зная, че ти си много прилежен ученик, но ми се струва, че моментът е лошо избран да се интересуваш от кориганското магьосничество?

— Зная какво правя — отговори Гиймо, решил да се възползва от отсъствието на Кор Озик, за да предупреди своите приятели. — Чуйте ме: след малко би трябвало да се случи нещо, което ще предизвика суматоха в пещерата, бъдете готови да ме последвате.

— Какво ще се случи? — попита Корали.

— Не казвай нищо — прекъсна я Амбър. — Бертрам ще се съблече и ще изиграе един кючек на дансинга!

— Много смешно! — обиди се магьосникът.

— Хайде — додаде Гонтран, — не всеки притежава такава клоунска дарба!

— Спрете да му досаждате — намеси се Корали. — Той направи каквото можа, за да ни измъкне отгук!

— В това е проблемът — изрече саркастично Агата. — Винаги прави това, което може, но то не е кой знае колко.

— Млъкнете — нареди им Гиймо. — Кор Озик се връща.

Кориганът се приближи широко усмихнат, направи поклон и започна на развален френски:

— Мой цар прие да говори за нашите магии огами. Той избра мен на вас да обясни, така вие всички да разбере. И понеже аз не знае всичко, няма опасно тайна издам! Огами е знаци магически на коригани. Всеки огам носи име на растение, защото листа осветени от луна и корени хранени от земя. Растение връзка на неща над земя с тези под земя. Огами оцветени в червено, защото земя и луна кръвно свързани. Някога хора също владели огами! После други хора по море

дошли, с друга магия, скрита в звезди, и хора забравили огами. Ето! Но аз малко знае. Аз още млад! Само сто и шейсет години!

— Наистина не му личи възрастта — изкоментира Гонтран.

— Благодаря — отговори кориганът, видимо доволен.

Кор Озик се обърна към краля и му направи знак, че е свършил. Кор Мехтар веднага даде заповед да хванат младежите и да ги отведат.

— Сега — каза през зъби Гиймо, — сега... Моля те, проклета галдра, действай сега.

Като че ли в изпълнение на молбата му изведнъж се забеляза суматоха там, където преди известно време Гиймо беше отправил заклинанието.

Една звездна спирала изникна от земята, нарасна и започна да се върти в кръг. После избухна и поръси пещерата с дъжд от малки звезди.

Обзети от паника, кориганите падаха на гроздове по земята от платформите и тичаха на всички страни, ревейки от ужас.

Кор Мехтар се изправи пак от трона си и започна да описва с ръцете си сложни арабески:

*— Квеорт! На шума създател стар,
на вятъра господар,
със силата на нощното око
и пътник разярен, охо,
вихрушката им помети
и от огъня ни избави!*

Излязоха искри на мястото, където магията на Кор Мехтар стигна галдрата на Гиймо. Но магията на Гиймо издържа за изумление на царя.

*— Човекът, магията направил тази нощ,
разполага със огромна мощ!
Никога преди това магия на звезди
на коригани не е причинявала беди!
Хлапета пакостливи, треперете,*

ще ви дам аз да се разберете!

Кор Мехтар се обърна към групата, която не беше помръднала, и започна своите заклинания.

— Какво чакаме, та не бягаме? — изпъшка Корали.

— Не още — отговори Гиймо. — Чакайте моя знак!

Върху своя трон кралят на кориганите играеше френетичен танц, като жестикулираше и пееше:

*— Еар! Пътник в този нощен час,
шлем на всички порицани като вас,
и ти, народе на степта,
с твоята звездна магия,
дето стенат тия,
изкопай гроб страшен
за децата на простора прашен!*

Огамът, извикан от краля, изригна към тях във вид на червена светкавица, но по средата на пътя си беше спрял от златистия прах на графемите, които бяха избухнали. Кор Мехтар се задуши от яд.

— Сега! — извика Гиймо, като грабна един буркан със светулки, поставен до тях, и поведе след себе си приятелите си.

Те тръгнаха по миришещия на мухъл коридор, по който бяха минали преди това. Кориганите, които се бяха посъвзели, се готвеха да се спуснат да ги преследват, но в същия момент те почувстваха, че крайниците им изтръпват и движенията им се забавят.

— Гиймо! Боже мой! Как направи това? — попита Бертрам, напълно смаян.

Той вървеше наведен по дългия коридор зад чирака магьосник.

— Първия път, като направих магия и я насочих — отговори Гиймо, — забелязах, че тя действа със закъснение. Тогава, когато усетих, че нещата вземат лош обрат, приготвих *галдрата* предварително.

— Гениално, о, това е гениално! — възкликна, ентузиазизиран, Бертрам. — И какво сложи вътре?

— *Наутхиз*, която неутрализира първата магическа атака на Кор Мехтар. После *Йера*, Отхвърлената, графемата на цикъла, която забави втората атака. Най-накрая — *Дагаз*, която спира времето, за да ги спра малко.

— Предвидил си всичко това? — попита Бертрам, изумен. — Че кралят ще ни атакува два пъти, преди другите да се спуснат по петите ни?

— Беше по-скоро логично — обясни Гиймо. — С ефекта на закъснението, свързан с кориганската магия в пещерата, аз знаех, че моите графемати ще се задействат една след друга. Бях сигурен, че Кор Мехтар ще се опита да разруши моята *галдра* и после ще ни атакува със своята магия, преди да реши да използва физическа сила...

— Гиймо, Гиймо, обожавам те! — въодушеви се Бертрам. — Ти си моят герой, моят идол, моят учител!

— Хмм... Не мислиш ли, че малко преувеличаваш? Ако се хвана за думите ти буквално, няма да ти е много лесно.

— Гениален чирако — продължи Бертрам, като че ли нищо не беше чул, — кажи ми защо *галдрата* експлодира?

— Не зная защо — призна Гиймо. — Може би при сблъсъка с магията на кориганите. Във всеки случай това не промени силата на моята магия. Напротив, увеличи я!

— Не може ли да говорите по-високо? Не чуваме нищо от това, което си казвате! — извика Амбър зад тях.

— То не ви засяга — отговори Бертрам, като се обърна. — Това е таен разговор от най-голяма важност между членове на Гилдията и...

— Тихо! — изведнъж изкомандва Гиймо. — Имаме проблем.

Седмината се събраха около чирака магьосник. Светулките в стъкленницата осветяваха едно помещение, откъдето тръгваха три галерии.

— Някой спомня ли си по кой коридор пристигнахме? — попита Гиймо.

32. РИЦАРСКО БДЕНИЕ

Уриен, екипиран от глава до пети, крачеше напред-назад в голямата зала на замъка. Той спря пред камината, над която гордо бе изложен на показ гербът на династията Трой: летяща бяла птица над черно поле на фона на червено небе.

Колосът се чувстваше развълнуван. Колко пъти беше галил с поглед цветовете на герба, датиращ от векове, преди да се впусне в едно от тези невероятни приключения, в които човек печели единствено уважение към себе си? Уриен имаше чувството, че живее отново!

— Тук ли си вече, стари друже? — попита Валантен с весел тон, като остави на пода чантите с багажа, които беше приготвил за пътуването.

— Боже мой, приятелю — отговори Уриен, преди да се разсмее гръмко и радостно, — много се страхувах да не изпусна заминаването!

— Доспехите много ти отиват — констатира с възхищение Валантен.

— Мислиш ли? — каза Уриен. — Ха! Какво са доспехите в сравнение с това!

Колосът извади бойната си брадва от калъфа и размаха оръжието около себе си.

— Като хлапе си! — закачи го Валантен и се усмихна.

Той самият се чувстваше също много възбуден.

— Кадехар не идва ли? — попита Уриен, като прибра брадвата.

— Той си почива. Ще се присъедини към нас по-късно. Мисли, че е по-добре да пристигнем в Несигурния свят посред нощ.

Уриен изръмжа от нетърпение. Но бързо се успокои. Очакването, което предхождаше действието, имаше особен вкус и той умееше да цени тези мигове.

Хвърли в огъня наръч съчки, после приближи две табуретки до камината. Валантен и той седнаха. Няколко мига по-късно двамата

мъже вече си припомнях оживено техните подвизи от отминалите времена.

* * *

— Готови ли сте? — попита Кадехар, като нахълта в стаята.

Уриен и Валантен трепнаха. Част от нощта беше изтекла и те отдавна бяха спрели да си говорят, загледани вгълбено в играта на пламъците. Всеки от тях бе потънал в своите съкровени спомени, и точно в тези, при които се бе изправял лице в лице със смъртта.

— Готови сме, Кадехар — отвърна Уриен. — Дявол да го вземе, да, готови сме!

— Вземете си нещата. Тръгваме.

Магьосникът заведе двамата рицари до средата на трапезарията. Те взеха багажа, който Валантен беше приготвил.

— Само едно нещо ме натъжава — изпъшка Уриен. — Това, че трябва да тръгна без кон!

— Съжалявам — обясни Кадехар, — конете не понасят пътуването от един свят в друг. Сега се съсредоточете и се старайте да имитирате точно всяко от моите движения. *Галдрата* на пустинята изисква голямо внимание...

— Да, ти вече ни го обясни — прекъсна го Уриен с раздразнен глас.

— Ако го повтарям още веднъж, то е, защото знам с кого си имам работа — отговори рязко Кадехар, като хвърли смразяващ поглед на колоса.

Уриен наведе глава и прехапа устни.

— Хайде, Уриен — смъмри го любезно Валантен, — не се прави на дете.

— Е, готови ли сте? — попита нетърпеливо Кадехар. — Хайде, не трябва да чакаме да съмне!

Уриен хвана послушно ръката на магьосника и протегна другата на своя приятел. Кадехар направи последователно позициите на осемте графеми, които съставляваха *галдрата*, тананикайки заклинанието.

Рицарите го имитираха, доколкото можеха.

Изведнъж чуха да се отваря врата, после да се затваря рязко. Бяха засмукани от мощен вихър и тласнати в една черна дупка. Тримата мъже бяха напуснали Ис.

* * *

В каменната си кула Сянката сновеше напред-назад. Силуетът, обвит в мрак, изглежда, бе обхванат от ужасно нетърпение. При движението му парцали мрак се откъсваха от него и се удряха в стените с пукот.

— Какво чакат всички... та не ми водят детето? Въпреки че предупредих всички, които ме уважават, както и тези, които се страхуват... че искам детето бързо... Много бързо... Да обявя ли за това награда?... Трябва ли всичко сам да върша?... Некадърници, некадърници... Заобиколен съм от некадърници.

Чу се шум от бързи стъпки по стълбището. Сянката се обърна и се вторачи във вратата. Ломго се втурна в стаята, съвсем задъхан.

— Едно съобщение, господарю. Идва от страната Ис.

— Е, добре, какво чакаш, верни ми писарю... Прочети ми съобщението... И се моли новините да бъдат добри.

Ломго се успокои, после, след като хвърли тревожен поглед към силуета, който, изглежда, тръпнеше зад своята мантия от сянка, зачете бавно:

*Сир злокобни, имам чест
съобщение да пратя днес:
държа във своите ръце
желаното от вас момче.
Кажете, сир, кога, къде
да ви предам това дете.
Най-любезни почитания
от краля на Коригания.*

— Кorigаните... Кorigаните са го намерили първи... Проклети да бъдат тези джуджета и тяхното нахалство... Те ще ми платят... един ден... Но най-важното, да, най-важното е, че момчето ще бъде мое... Мое...

Сянката избухна в налудничав смях. Писарят побърза да се измъкне.

33.

БЯГСТВОТО

Седмината погледнаха смаяно трите коридора, които се отвориха пред тях.

— Според мен пристигнахме по десния — заяви Гонтран.

— А, така ли? — възрази Агата. — Аз пък бих се обзаложила, че беше по-скоро левият.

— Добре, разбрах — въздъхна Гиймо. — Отново трябва да се доверим на графемите!

— Проблемът е — забеляза Бертрам, като свъси вежди, — че има опасност да позакъснеят.

— Зная — отговори Гиймо. — Но и този път нямаме избор.

Чиракът магьосник притвори очи и извика *Пертро, Рогът със заровете* — графемата, която магьосниците използваша като водач в *Уирд* или при пътуване из лабиринти. Той прошепна името ѝ. Както и очакваше, графемата не се появи веднага.

— Да се надяваме, че *Пертро* ще се появи, преди кориганите да са ни хванали отново — каза просто Гиймо, като седна на земята.

Всички го последваха.

— Докато чакаме, дали да не изиграем една игра? — предложи Корали.

Вместо отговор другите я изгледаха сърдито. Даже Ромарик я смъмри.

— Веднъж и аз да се опитам да се пошегувам! — оплака се тя.

— Във всеки случай — отбеляза Амбър — смятам, че засега се справяме страшно добре.

— Наистина — каза одобрително Ромарик. — Като истински шампиони!

— Освен това, ако кориганите бяха почтени — добави Гонтран, — щяхме да си тръгнем с един чувал, пълен със злато!

— Да, приятели, всичко се разви много добре — съгласи се сериозно Бертрам. — Жалко! Що се отнася до мен, аз замалко да...

Добре че милата Агата беше тук, за да поправи моето жалко изпълнение!

— Хайде, Бертрам! — успокои го Ромарик. — Аз не бях по-добър! Единствената, която можеше да спечели състезанието, бе Амбър, ако кориганите не бяха изшмекерували.

— Колкото до моето изпълнение — намеси се Агата със смутено изражение на лицето, — хваща ме срам само като си помисля за него. Ако Гиймо не беше тук...

— Ние всички трябва да благодарим на Гиймо, който ни избави! — възкликна Гонтран.

— Напълно споделям твоето мнение! — възкликна ентузиазирано Бертрам. — Предлагам да извикаме едно „ура“ в чест на нашия спасител!

— Ммм... но не много силно, ясно ли е? — каза Гиймо, като леко се изчерви. — Все пак не би трябвало кориганите да ни...

— За нашия герой, приятели! — продължи Бертрам, без да го послуша. — Хип, хип, хип!...

— Ура! — извикаха всички.

— Хип, хип, хип!...

— Ура!

Гиймо изведнъж вдигна ръка, за да помоли за тишина, затвори очи и се съсредоточи.

— Готово — каза той. — *Пертро* се появи! Няма съмнение: трябва да поемем по средния коридор.

Гонтран и Агата, които биха тръгнали — единият надясно, другият наляво, се спогледаха и се почувстваха неудобно.

— Бързо! — нареди Ромарик. — Кориганите са може би вече по следите ни.

Те тръгнаха веднага по средния коридор и се движеха колкото може по-бързо. Скоро срещнаха друго разклонение, но водени от графемата, веднага поеа във върнатата посока.

Най-накрая стигнаха в подножието на стълбището, водещо до долмена. Проходът беше останал отворен, така че изкачиха набързо каменните стъпала.

* * *

— Уф! — възкликна Амбър, като вдиша жадно нощния въздух, изпълнен с различни аромати. — Никога не съм си представяла, че един ден въздухът ще ми липсва толкова много!

— Аз пък съм доволен, че отново виждам звездите — призна си Гиймо, като се спогледа съучастнически с Бертрам.

— Съжалявам, че ще прекъсна радостта ви — съобщи Ромарик, — но по-добре да не се бавим. Чувам нещо като викове под земята.

— Прав си — извика Гиймо. — Да тръгваме!

Те препуснаха през ландите в посока към Даштиказар.

— Кориганът бяга ли бързо? — попита разтревожено Корали.

— Около два пъти по-бързо от човек, хубавице — отговори Бертрам.

— Мислиш ли, че ще стигнем в Даштиказар, преди да са ни хванали отново?

— Не, ако това, което преди малко е чул Ромарик, са били те.

— Да побързаме тогава — разтревожи се Агата, като се обърна с безпокойство назад.

Зад тях ландите бяха огласени от шума на хиляди стъпки.

Седмината приятели тичаха сред изтравничетата и храстите, притеснени от странните сенки, които луната хвърляше по земята.

— По-бързо! По-бързо! — изрева Ромарик, останал отзад, за да накара последните да засилят темпото.

Корали нададе вик. В своя бяг тя се бе блъснала в Агата и двете се търколиха на земята. Ромарик се втурна да им помага да станат.

Другите се спряха, за да ги изчакат.

— Какво да правим?! — попита Бертрам, който се беше приближил до Гиймо.

— Струва ми се, че нищо не може да се направи! — съобщи Гонтран. — Кориганите ни настигат...

В същия миг хиляди котешки лапи обвиха ръцете и краката на бегълците. За няколко секунди седмината приятели се озоваха отново в плен.

34. ПО-СИЛЕН ОТ МАГИЯТА

— Какво да ви правя! Какво да ви правя! — вайкаше се Кор Озик — младият кориган, който бе начело на преследвачите. — Сега крал наистина разгневен!

Пленниците бяха наредени в редица един до друг. Дори не им бяха вързали ръцете. Кориганите бяха сигурни в себе си.

При странния звук на тромпет, изработен от корен, Кор Мехтар се появи, носен с паланкин^[1]. Веднага щом беше поставен на земята от шестте коригани, които го носеха на раменете си, кралят подскочи и направи един пирует.

*— Ядосан съм и страшно оскърбен
от опита ви да избягате от мен.
Затуй за бягството ви смехотворно
наказанието ще е десеторно.*

Той наистина имаше разярен вид и не преставаше да се премята, докато говореше.

*— Съжаляваме безкрайно,
господарю на...*

Опита се да обясни Гиймо, преди да бъде прекъснат от краля, който вдигна към него заплашително ръка.

*— Тишина!
Щастлив си ти безмерно,*

*че твоето нахалство прекомерно
днеска да накажа здраво
нямат никак право.*

Кор Мехтар даде знак на двама коригани да хванат Гиймо.

*— Жив ми трябваш само ти
е приятелите свои се прости.
Кориганите ми верни начаса
ще им покажат път към вечността.
Не ти завиждам днес за твоята съдба,
защото тя ще бъде по-лоша от смъртта.*

Гиймо пребледня. Другите чувстваха, че земята пропада под краката им. Съобщението на краля бе прието е радостни възгласи от кориганите. Мнозина от тях се спуснаха към Корали, Агата, Бертрам, Гонтран, Амбър и Ромарик.

*— И спести на твоите приятели бедите,
не търси отново помощ от звездите!*

Каза заплашително Кор Мехтар, като впери мрачен поглед в зелените очи на Гиймо.

После се отправи към своя паланкин. Кориганите, които здраво държаха Гиймо, поведоха момчето през ландите.

— Гиймо! Не! — изкрещя Амбър, като се опитваше да се освободи.

— Престани, Амбър — опита се да я успокои Ромарик. — Нищо не можеш да направиш за него.

Но девойката като че ли бе обхваната от някаква лудост и продължаваше да се мята. Очите ѝ се обърнаха и побеляха. От гърлото ѝ се изтръгна ужасяващо ръмжене.

— Амбър! Какво ти става? — извика Ромарик, обзет от паника.

— Уверявам те, че нищо не се е случило в стаята на Гиймо в Трой! — възкликна ужасена Агата.

Но Амбър, безразлична към тревожните викове на своите приятели, изглежда, се интересуваеше единствено от Гиймо, когото отвеждаха. Изведнъж, обладана от някаква титанична сила, с единствен жест тя запрати далеч коригана, който я държеше за ръката. След това удари на този, който я бе сграбчил за крака, такава силна плесница, че го уби на място. После с походка на робот се насочи право към Гиймо и неговите похитители.

Един кориган се опита да я спре. Но здраво си изпати: Амбър го стисна за гърлото и го метна в един храст.

Смут настана сред колоната от коригани.

— По дяволите! Често ли ѝ се случва това? — попита Бертрам, като разтвори широко очи.

— Мисля, че ѝ се случва за първи път — призна Ромарик.

— Кълна... кълна се — смотолеви Агата, преглъщайки, — тържествено обещавам пред всички, че никога повече няма да заставам на пътя ѝ.

— В неин стил е да шамароса някой кориган — отбеляза Корали, — но не мислех, че е толкова силна!

— Хаминджа — прошепна Бертрам.

— Какво казваш? — попита Ромарик.

— Казвам, че нейното поведение не е естествено и има само едно обяснение: омагьосване.

— Обясни...

— Това е нещо, което са правили някога — продължи Бертрам. — Обуславяли са поведението на хората, като им правели магия, за да ги принудят да реагират по определен начин при определени обстоятелства. Без да го знаят и без да си дават сметка за това! Това се е наричало хаминджа. Но днес подобни практики са забранени.

— Някой да е омагьосал сестра ми? — учудено каза Корали. — Невъзможно! Изобщо не си романтичен, Бертрам, не виждаш ли, че любовта е тази, която я прави способна на всичко това!

— Според мен — каза Гонтран, като направи гримаса на съмнение — Амбър изпадна в криза на лудост. Тя не понесе отвличането на Гиймо. Всички знаят, че лудите са по-силни от нормалните хора.

— Мислете каквото искате — каза сърдито Бертрам, обиден, че не му вярват повече. — Виждам добре какво е и знам какво е.

През това време Кор Мехтар се беше покачил на покрива на паланкина си и извикваше, танцувайки, силата на магията огам. Той я насочи към Амбър, която напредваше все така с походка на робот към Гиймо. Огамът достигна момичето със сноп червени искри.

Амбър се свлече на земята.

— Амбър! — изрева Ромарик.

*— Да не би да сте във цирка,
уморен съм аз от тази сбирка,
уморен
от бягствата ви неуспели
и от триковете остарели,
уморен
от клоунадите ви смешни
и постъпките ви грешни!*

Изсъска Кор Мехтар.

Без да обръща внимание на заплахите на краля, Корали се спусна към сестра си. Амбър лежеше в безсъзнание, но, изглежда, не беше ранена. Тя погали нежно косите ѝ, не се сдържа и една сълза се отрони по бузата ѝ. Какво я беше прихванало да се притече така на помощ на Гиймо? До такава степен ли го обичаше? Почувства малко завист в сърцето си. А тя кога щеше да изживее една истинска любов? Този глупак Ромарик ще ѝ се обясни ли някога?

Корали беше грубо откъсната от сестра си от двама коригани. Тя опита да се отскубне, но един от нападателите ѝ удари силна плесница. Ромарик изрева от гняв и понечи да ѝ се притече на помощ, но тутакси беше обезвреден. Агата и Гонтран изпъшкаха тревожно. Положението им се изплъзваше от контрол.

„Това е прекалено! — каза си Бертрам. — Приятелю, трябва този път да оставиш гордостта си на магьосник и да действаш! Кажи си, че това е единственото решение, макар и то да е малко грозно! И много незаконно... Да ядем отвратителна храна може, да играем на идиотски

игри — в краен случай. Но това, това наистина преминава всякакви граници! Откога започнаха да бият и момичетата?“

Той събра цялата си смелост, въздъхна дълбоко и бръкна с трепереща ръка в магьосническата си торбичка. Оттам извади странен къс метален предмет, който насочи право към краля.

Чу се общ вик на ужас. Кориганите гледаха уплашено младия магьосник, който заплашваше с оръжие Кор Мехтар.

*— Казвам ти направо,
нарушаваш здраво
юридическото право!*

Извика последният, като се клатеше от крак на крак.

*— А пък аз ти казвам, сир,
съвета ми да чуеш най-подир:
отвори ушите си широко,
ако ли не, ще се каеш ти дълбоко.
За да не стрелям в теб веднага,
всички нас да пуснеш се налага!
Бандата си коригани ти събирай
и крушите веднага си обирай!*

Отговори Бертрам, като направи крачка към него.

— Какво е това? — попита Гонтран, който не различаваше добре предмета, който Бертрам насочваше.

— Мисля, че... че е пистолет! — отговори Ромарик с опулени очи. — Във всеки случай прилича на пистолет — такъв, какъвто сме гледали по филмите!

— Но това е строго забранено в Ис! — възмути се Корали. — *Никакви огнестрелни оръжия в нашия свят*, това е един от първостепенните закони!

— Може би — каза Агата, като повдигна рамене, — но най-малко аз ще се оплача за нарушението му днес!

Прав върху паланкина, Кор Мехтар, изглежда, се чувстваше особено неудобно.

При тази нерешителност, която сякаш бе сковала краля, Бертрам отново извика към него на коригански:

— *Решавай бързо,
по-добре е пленниците да презалиш,
отколкото костите си тука да оставиш!*

Пред смаяните погледи на присъстващите коригани и приятелите му Бертрам стреля във въздуха така, сякаш бе правил това през целия си живот. Гръмотевица не би причинила по-голям трясък. Един ужасяващ рев се извиси над ландите. Бертрам зареди пистолета втори път и го насочи към краля и неговите сподвижници. Той се обърна към преводача Кор Озик:

— Никак не ми е забавно да говоря вашия сложен език. Кажете на твоя владетел, че в негов интерес е да ни остави да си тръгнем. Иначе не ще се поколебая да си послужа с това оръжие.

Кориганът преведе думите на Бертрам. Кралят дълго време гледа групата, която от полунощ насам му се съпротивляваше. След това даде редица заповеди. Веднага кориганите се пръснаха из ландите, а похитителите на Гиймо го изоставиха направо на земята с вързани крака и ръце. Кор Мехтар се настани после в паланкина си, прошепна няколко думи на Кор Озик, след това си тръгна толкова бързо, колкото краката на неговите носачи позволяваха.

— Мой крал уморен — обясни преводачът. — Вие сигурно много силни. И освен това зора настъпи и коригани не обича слънце.

Наистина на изток хоризонтът започваше да бледнее и в далечината се различаваха къщите на Даштиказар.

Преди да тръгне по следите на своя господар, Кор Озик се обърна за последен път към тях и махна с шапка:

— *Довиждане, довиждане!*

— *Надявам се повече да не те видя — измърмори Гонтран.*

Тревите и храстите трепнаха за сетен път. После нищо: сякаш изведнъж се събуждаха от лош сън и се озоваха сами сред ландите.

Агата и Гонтран отидоха да освободят Гиймо от връзките и от парцала, които му пречеха. След това малката група се събра до неподвижната, но жива Амбър.

С появата на зората те почувстваха едно огромно облекчение и всеки се поздрави вътрешно за щастливия изход от това невероятно приключение.

[1] Вид покрита носилка или стол за пренасяне на пътници. —
Б.р. ↑

35.

ТАЙНАТА НА БЕРТРАМ

Агата и Корали начело, следвани от Ромарик и Гонтран, които поддържаха Амбър, идваща постепенно в съзнание, и накрая Гиймо и Бертрам — така седмината стигнаха Даштиказар, когато първите слънчеви лъчи огряха ландите.

Улиците бяха пуссти, но в това нямаше нищо необичайно след празничния ден. Без да срещнат жива душа, те стигнаха до апартамента на Утигерн Кракал.

Като се заключиха отвътре, те се свлякоха на паркета в хола.

— Уф! Не издържам повече! — каза Гонтран, като се просна по гръб.

— Нито пък аз — призна Корали. — Мисля, че бих могла да спя часове наред!

— Амбър, как се чувстваш ти? — попита Гиймо, като хвана ръката ѝ.

Девојката направи усилие и се усмихна.

— Сега се чувствам по-добре.

— Така се изплашихме за теб! — каза Ромарик. — Все пак... Какво те прихвана, та започна да избиваш кориганите и искаше на всяка цена да стигнеш до Гиймо?

— Аз... Не зная — призна Амбър, като сведе поглед. — Не си спомням нищо.

— Типичен признак на омагьосване — повтори Бертрам. — Но вие не искате да ми повярвате!

— Омагьосване? — учудено попита Гиймо.

— Бертрам мисли, че поведението на Амбър е било повлияно от някаква магия. Това обяснява факта, че тя си изгуби напълно ума, когато видя да те отвеждат кориганите — предаде накратко Гонтран.

— Тя има всички симптоми на омагьосана — поде Бертрам. — Обърнати очи, механични движения, липса на какъвто и да било спомен и главоболие.

— Омагьосване ли? — каза Гиймо, замислен. — Защо не, в края на краищата... Но не, не се връзва! Първо, кой би го направил? Кога? И защо?

— Добре — измърмори недоволно Бертрам, — не задължавам никого да ми вярва! Свободни сте да смятате, че странното поведение на вашата приятелка е резултат от голяма любов или е причинено от лудост.

— Как така познаваш толкова добре омагьосванията? — попита го Корали с подозрителен тон.

— Очарователно девойче — отговори Бертрам с нотка на самодоволство в гласа си, — напомням ти, че аз съм магьосник!

— А пистолетите, това част от обичайните аксесоари на магьосниците ли са? — каза рязко Ромарик.

Последните думи на кандидат-рицаря вледениха всички. Настана потискаща тишина. Всички погледи се насочиха към Бертрам.

По лицето му се изписа упорство и той скръсти ръце.

Гиймо се приближи до него и сложи ръка на рамото му в знак на обич.

— Бертрам — каза той спокойно, — може би не бие на очи, но ние наистина сме твои приятели. Аз и ти смесихме знаците на приятелството, които ти самият нарисова на дланите ни с парче въглен! Всички тук те обичаме много. Дори и Ромарик зад привидната си спрямо теб грубост. Гонтран също, въпреки високомерния си вид. И даже Амбър, която невинаги е такава фурия...

— И аз също те харесвам! — побърза да каже Корали.

— Виждаш ли? Корали — също — продължи Гиймо, докато Ромарик гледаше сърдито момичето. — Повярвай ми, аз ги познавам! Но приятелството се подхранва с едно много съществено нещо: доверието. И така, припомни си: доверие за доверие!

Бертрам погледна Гиймо право в очите, после се предаде:

— Добре. Ще ви се доверя, защото нямам достатъчно приятели, за да си позволя да ги загубя! Моята история е твърде дълга и малко тъжна.

Той млъкна за миг.

Срещу него приятелите му, въпреки изтощението им, очакваха с внимание той да продължи да говори.

— Един ден — започна младият магьосник — ти се учуди на акцента ми и ме попита откъде идвам. Спомняш ли си? Тогава ти отговорих, че съм родом от Жагар, махалата в Златистите планини, която беше унищожена от армиите на Сянката.

— Да, спомням си — кимна утвърдително Гиймо.

— Отговорих ти така, за да не ми задаваш други неудобни въпроси. Истината е, че съм роден в Сигурния свят!

Ако някой гомон беше нахълтал в стаята, би предизвикал по-малко учудване.

— Как така си роден в Сигурния свят? — попита Гиймо. — Ти говориш за Реалния свят отвъд Първата врата?

— Да — потвърди Бертрам. — Там съм роден и там съм живял до единадесетгодишна възраст. Това обяснява моя акцент и моя вид, понякога малко странен за реалностите на страната Ис. Има навици, които не се губят лесно.

— Всички деца от Сигурния свят ли имат пистолети? — попита Ромарик.

— Не, разбира се! Баща ми беше военен. Той имаше служебно оръжие, пистолет. Баща ми ме научи твърде рано да внимавам с него и в същото време да си служа с него!

— Говориш в минало време — забеляза Агата. — Баща ти... мъртъв ли е?

— Умряха и той, и майка ми при катастрофа с кола — довери Бертрам с едва доловим глас.

— Наистина тъжна история! — каза развълнувано Корали.

— И каква случайност те доведе в Ис? — попита учудено Гонтран. — Това е невероятно! За първи път чувам някой да казва, че му е било разрешено да дойде от Сигурния свят в страната Ис!

— Моят случай е малко по-особен — призна Бертрам. — Моят баща беше един от Отстъпниците... Както ми се струва, и твоят баща, Гиймо! Някога неговата мечта била да стане рицар, като теб Ромарик. Той бил приет за кандидат-рицар в Братството, но не успял да постигне посвещаване в рицарството. Разочарованието му било огромно. Ето защо напуснал Ис и станал военен в Сигурния свят, където срещнал майка ми. Когато осиротях, моят кръстник, който беше приятел от дете на баща ми, успя да получи изключителното разрешение да ме доведе в страната Ис и да се грижи за мен. Взех

пистолета като спомен от баща ми. Скрих го и никой не знае, че го нося.

— Твоята история е не само тъжна, но и трагична! — възкликна отново Корали. — Човек би казал, че е извадена от книга с приказки!

— Това все пак е чистата истина и ти можеш да ми вярваш — отговори Бертрам.

— Значи твоят кръстник е някой от страната Ис! Познаваме ли го? — попита Ромарик.

— Вие не, но Гиймо — да — отвърна Бертрам, като се обърна към чирака магьосник.

— Жералд! — каза сподавено Гиймо, все още развълнуван от признанието на Бертрам, което току-що бе направил, че баща му е Отстъпник, както и неговият може би.

— Точно така — потвърди Бертрам: — Жералд, учителят магьосник от Гилдията. Той е бил чирак магьосник, когато баща ми е бил кандидат-рицар. Страдал много от раздялата и винаги се е опитвал да запази контакта въпреки отдалечеността на световите. За мой късмет... После той ми беше като втори баща. Жералд е наистина един много добър човек. Обичам го безкрайно.

— И така си се озовал чирак в Гилдията — продължи Гиймо.

— Така станах също и магьосник, без наистина да съм го заслужил. Или по-скоро, без да имам особена дарба за магия, въпреки моето перчене!

Признанията на Бертрам бяха последвани от пълна тишина. След това Гиймо каза с много сериозен глас:

— В крайна сметка всичко става ясно! Благодаря за твоята откровеност, Бертрам! Горд съм да имам такъв приятел.

— Аз също — каза Ромарик, като стисна здраво ръката на магьосника. — И благодаря, че ни отърва от затрудненото положение в ландите!

— Да, ти беше невероятен — потвърди Корали, като го целуна по бузата.

— След като сега знаем защо си толкова странен — каза подигравателно Гонтран, — ще чакаме да видим дали се шегуваш или не, преди да те натупаме!

— Какво ще правиш с пистолета? — попита изведнъж Амбър.

— Ще го хвърля в морето от високите скали — заяви Бертрам без сянка на колебание. — Ис стана моята единствена родина. И аз съм длъжен да спазвам законите! А един от тях е: *Никакви огнестрелни оръжия в света на Ис!* Мисля, че такава щеше да бъде и желанието на баща ми.

— Мисля, че това е една много добра идея — каза Агата, като видя с притеснение с какво желание Амбър гледаше оръжието на Бертрам.

36. СРЕЩА

Амбър и Корали се завърнаха в Кракал, Гонтран се отби през Грюм, преди да замине за Музикалната академия в Тантревал, Агата се прибра в къщата си в Даштиказар, Ромарик замине направо за Бромотул, а Бертрам — за манастира Гифду.

Всички бяха обещали да не продумват нито дума на никого за тяхното приключение и дори бяха се заклели да пазят тайна над чирашкия бележник на Гиймо — най-святото нещо, което имаха подръка. Гиймо се завърна вкъщи, в Трой, и прекара остатъка от деня в състояние на сънливост, което му коства от страна на майка му доста подигравателни забележки за младежи, които празнуват прекалено много. Веднага след като завърши вечерята, той се прибра в стаята си.

На другия ден се събуди още по-уморен. Направи си топла баня и най-после отдели време, за да помисли за невероятното приключение, което беше преживял с кориганите.

Въпреки нечестните постъпки на малките същества, чиракът магьосник не можеше да им се ядоса. Начинът им на мислене и на поведение беше твърде различен от неговия, за да може да ги съди с човешкия си разум! За сметка на това му се искаше да узнае много повече за техните загадъчни магически огами.

Що се отнася до този „някой“, на когото Кор Мехтар искаше да го предаде... *Някой, на когото не мога нищо да откажа...* — беше признал кралят. Дали не ставаше дума за Сянката?

След това, като се изтри и си облече чисти дрехи, Гиймо помисли за магията, на която Амбър може би беше жертва. Разбира се, той не беше видял Амбър да изпада в транс, но във всеки случай поведението на неговата приятелка не беше нормално. Имаше ли това някаква връзка със странните сънища, които му беше описала?

Той разтърси глава: никакъв отговор не му идваше наум. Излезе от банята и реши да се разтуши с една хубава книга.

* * *

Беше на последната глава на *Капитан Фракас*^[1] — една от любимите му книги, която четеше за трети път — когато долови нещо странно в главата си. Най-напред помисли, че е замайване, дължащо се без съмнение на недоспиването последните нощи. Но усещането му за световъртеж стана по-ясно. Тогава Гиймо разпозна същите признаци, както когато учителят Кадехар се беше обърнал към него мислено!

Той въздъхна с облекчение. От завръщането им от ландите нямаше никакви новини от Кадехар и това го притесняваше. Той направи усилие да диша спокойно и започна напрегнато да мисли:

„Учителю? Вие ли сте, учителю?“

Дочу нещо като далечен шепот. Пресипнал говор.

„Учителю?“

Гиймо започна да се тревожи и се питаше какво трябва да прави, когато един глас, който би разпознал между хиляди, отекна в съзнанието му:

„Гиймо... Чуй ме. Нямам много време“.

„По... Повелителят Ша!“

„Да, аз съм. Не ще мога дълго да ти говоря. На всяка цена трябва да те видя“.

Паника обзе момчето. Повелителят Ша продължи:

„Трябва да ми се довериш. Следвай буквално указанията ми и всичко ще мине добре. Чуй ме: мини през Вратата на Сигурния свят и ела при мен този следобед в един магазин, наречен «Златото на световете». И най-вече — не казвай за това на никого. На никого.“

Гласът се изгуби, преди Гиймо да успее да попита нещо. Сърцето на момчето биеше до пръсване. Ето че повелителят Ша, след като го преследва в подземията на Гифду, му определяше среща някъде в Сигурния свят... Това беше напълно лишено от смисъл! Той разтърси глава няколко пъти, за да се увери, че не е сънувал.

И най-малкото чувство за предпазливост би му повелило да предупреди незабавно Гилдията и да поиска от нея защита. Но в очите на Гиймо всемогъществото на магьосниците беше значително накърнено от известно време, както и тяхното виждане за справедливост. В манастира Гифду повелителят Ша не беше се опитал

да му стори зло. Той не се поколеба: щеше да поеме риска да отиде на срещата сам.

Дълбоко в себе си момчето пламенно желаше човекът в червено, когото не можеше да мрази, въпреки че беше откраднал от Гилдията *Книгата на звездите*, да му даде някои отговори, от които то непременно се нуждаеше.

В случай че повелителят Ша му устройваше капан, щеше да напише едно кратко писмо за своя учител и щеше да го пъхне под възглавницата си.

Гиймо каза на майка си, че отива да се разхожда, след това тръгна към Даштиказар, подмина го и се насочи към хълма, където бяха построени Портите на двата свята.

* * *

Портите на двата свята, които изглеждаха като истински врати, но бяха много по-големи, позволяваха да се стигне от едната до Несигурния свят, а от другата — до Сигурния свят.

Тези две врати от дъбово дърво, по които бяха издълбани многобройни графеми, действаха само за излизане, с цел да се предпази Ис от другите светове. Но в случай на извънредна нужда можеха да бъдат използвани и в двете посоки.

Престъпниците от страната Ис бяха изпращани на вечно заточение в Несигурния свят и ставаха Скиталци, но магьосниците и рицарите Преследвачи, които извършваха мисии, можеха да се завърнат в страната Ис. По същия начин можеха да напуснат страната Ис хора, които желаеха да живеят в Реалния свят, така както беше направил бащата на Бертрам и може би този на Гиймо, и те ставаха завинаги Отстъпници; това обаче не пречеше учебници да стигат до Ис! Нито на един учител магьосник да върне обратно дете, останало сираче, и да го осинови.

Разбира се, за да се мине от един свят в друг, трябваше да познаваш магията за отваряне и най-вече да си способен да я използваш! Само магьосниците го можеха, и то не всички, тъй като механизмът, който свързваше световите, изискваше огромна вътрешна енергия. Гиймо вече бе успял веднъж без много трудности, когато беше

повел приятелите си към Несигурния свят. Днес той се надяваше да влезе в Сигурния свят със същата лекота.

Вратите бяха пазени само от двама Рицари на вятъра. Откакто бе станало известно, че Сянката разполага с *галдрата* на пустинята, за да преминава свободно от Несигурния свят в страната Ис без помощта на Вратите, охраната на хълма не беше толкова строга.

Чиракът магьосник знаеше как да приспи бдителността на пазачите. Стори му се дори, че в приключението му имаше нещо вече изживяно! Той повика *Дагаз*, Пясъчния часовник, който моделираше времето, и я прошепна на лекия бриз, който подухваше. Без да си дадат сметка, рицарите попаднаха под въздействието на графемата: жестовете им ставаха все по-бавни и скоро останаха неподвижни, като вкаменени. Отсега нататък времето течеше много по-бавно за двамата мъже, отколкото за Гиймо, който се промъкна пред тях, като че ли бе невидим. Отправи се без каквато и да било трудност към Вратата, водеща към Сигурния свят.

Откри бързо издълбаните знаци, които указваха с точност посоката му в пространството, и ги докосна с дясната си ръка. После се концентрира, за да състави *галдрата*, която щеше да отвори Вратата и да го отведе другаде, много далеч: *Пертро*, Водачът, за да не пропусне Главната врата на Сигурния свят; *Редху*, Колесницата; *Ейхвас*, Оста на световите. За разлика от предния път, Гиймо не трепереше. „Започвам да усвоявам занаята!“ — каза си той. Когато беше готов, прошепна заклинанието:

— *Чрез силата на Рога и на Матрицата, на Пътя, на Нертхус, на Улр, на Двойния клон, Пертро отгоре, Редху отдолу и Ейхвас отпред, отведете ме! РЕ!...*

Вратата на Сигурния свят светна за кратко време и Гиймо изчезна, погълнат от безкрая.

[1] Приключенски роман от Теофил Готие. — Б.р. ↑

37.

„ЗЛАТОТО НА СВЕТОВЕТЕ“

Няколко секунди след като бе изрекъл своето заклинание, Гиймо се появи на едно непознато място, съвсем различно от хълма, който току-що бе напуснал: намираше се в приземния етаж на стара кула с похабени от времето камъни, чиито отвори бяха преградени от скеле. През тях видях зеленина. Гора ли беше това? Той се опита да се промъкне навън.

— Ей, ти! — смърри го един мъж, облечен в синя униформа и с фуражка на главата. — Забранено е да се играе върху скелето! Не можеш ли да четеш?

Човекът дойде да му помогне да се промуши между множеството метални тръби и талпи.

— Съжалявам, господине — извини се Гиймо, като гледаше любопитно около себе си.

Кулата се намираше сред един парк в центъра на площад. По всичко изглеждаше, че бе строена през Средновековието и това обясняваше наличието на скеле за нейното реставриране.

— Не се шляй насам! И внимавай — омекна униформеният, спечелен от неотразимата усмивка на момчето, — опасно е.

— Да, господине — съгласи се Гиймо.

Той го погледна още веднъж и понеже беше гледал по телевизията, позна, че това е полицай, който в Сигурния свят изпълняваше приблизително ролята на рицарите в страната Ис, натоварени да бдят за сигурността на жителите.

— Имаш малко странен акцент! Не си ли французин?

— Да, французин съм, господине! Всъщност почти... Това е бретонски акцент — измънка Гиймо. — Кажете ми, господине... Познавате ли тук наоколо едно място, наречено „Златото на световете“?

Полицаят помисли малко.

— Да, има един магазин за антични предмети, който наистина се казва така, не е много далеч. В една улица, оттук. — И той му посочи с пръст посоката.

— Благодаря — отговори Гиймо, като махна с ръка и излезе от парка.

Като се озова на тротоара, той се смути. Това ли бяха колите! Той ги бе виждал по телевизията, разбира се, но не си представяше, че могат да бъдат толкова шумни и да миришат толкова лошо!

Инстинктивно момчето си запуши ушите и носа. След това си каза, че е по-добре да не привлича внимание и възвърна нормалното си държане.

Установи със задоволство, че облеклото в Ис и Сигурния свят, както го показваха по телевизията, беше почти еднакво: с дънки, пуловер и гуменки, той не се различаваше. Дори и торбата му на чирак магьосник приличаше на ученическа раничка.

Гиймо тръгна в посоката, която полицаят му беше показал.

Вървеше по улиците, като разглеждаше любопитно около себе си.

Всичко го учудваше! И това, което виждаше, беше много по-истинско от онова по телевизията! Асфалтът, който заменяше паветата и миришеше толкова силно. Хората, които се разминаваха, без да се поздравят. Приглушеният грохот на колите, които се движеха много силно от всички страни на сградите.

Осведоми се няколко пъти за посоката от минувачи, благоволили да спрат, и накрая намери магазина, който търсеше.

Върху една мръсна витрина се виждаше, с наполовина изтрити букви, надписът на магазина: „Златото на световите“, антични предмети“.

Един изтърган брезент, закачен зад витрината, не позволяваше да се види вътрешността на магазина.

Гиймо се поколеба, после бутна входната врата. Тя изскърца ужасно и се чу остър звън. Момчето затвори вратата зад себе си и тръгна напред през зле осветената стая. Всичко сякаш бе направено да прогони клиента!

През една завеса в дъното на магазина видя да се процежда светлина. Той се приближи до нея, като все още се колебаеше, после отмести дебелия плат.

— Влизай, Гиймо. Чакам те.

Седнал по турски на килима, повелителят Ша, облечен в кървавочервената си мантия, му направи знак да се приближи.

Гиймо хвърли любопитен поглед на стаята, чиито рафтове бяха отрупани с най-различни предмети. Сред тях с изненада откри такива, които вече беше виждал в Несигурния свят.

С възмущение забеляза, поставено високо на възглавничка, едно тамбури — пурпурното кристално цвете, което Кайл и неговият народ събираха от Хищната пустиня и продаваха във Фергана! Той овладя любопитството си и седна на килима.

— Знаех, че ще дойдеш — започна Ша, когато момчето седна срещу него. — В действителност ти не си се изплашил от мен миналия ден из коридорите на Гифду. А освен това за чирак магьосник, който е разрушил двореца на Тунку почти с едно кихане, преминаването в Сигурния свят трябва да е една чиста формалност!

Гиймо погледна за момент развеселеното лице на повелителя Ша.

— Има ли нещо, което не знаете за мен? — попита накрая той.

Ша се засмя тихо.

— О, сигурно! Искаш ли да пиеш нещо?

— Горещ шоколад, моля. Ако имате...

Повелителят Ша кимна, взе зад себе си една тенджерка, сипа в нея малко мляко, след това какао на прах. Той разбърка сместа и сложи съда да се топли на малък котлон, разположен до газената лампа, която осветяваше помещението е мека светлина.

— Харесва ми Сигурният свят — довери му се Ша. — Естествено не е така хубаво като в страната Ис, но тук е по-спокойно, отколкото в Несигурния свят. Тук прекарвам половината от времето си.

— И с какво се занимавате в Сигурния свят? — попита Гиймо, като погледна лакомо чашата, която Ша бе оставил пред него.

— Официално аз съм търговец на антични предмети. Специализиран в редки и екзотични находки. Това ми позволява да обяснявам дългото си отсъствие. А всъщност съм... Но това е тайна!

— Вие продавате предмети, които донасят от Несигурния свят? — учуди се Гиймо.

— Точно така — призна повелителят Ша с усмивка.

— Благодарение на *галдрата* на пустинята, а, така ли е? Така ли правите?

— Не. *Галдрата* на пустинята действа само между Ис и Несигурния свят. За да влизам и излизам, без да ме забележат от Сигурния свят, използвам врати, които аз самият съм си изработил. — При учудения вид на Гиймо той спря за малко. После продължи: — Изглежда, че не разбираш. Може би не знаеш, че графемите нямат магическа сила в Сигурния свят?

— Нямат сила ли? Искате да кажете... — каза, разтревожен, Гиймо. — Ако ме нападнат и аз призова *Турсаз*, нищо няма да стане?

— Абсолютно нищо. Или най-много ще успееш да изплашиш твоя нападател е виковете си!

— Не е смешно!

— Съжалявам — извини се Ша. — Само се опитвах да...

— Аз говорех за графемите, които не действат в условията на Сигурния свят! — уточни Гиймо.

— Имаш право, не е смешно — потвърди Ша и взе един чайник, от който си сипа горещ чай. — Докато другаде магията ни прави могъщи и на нея гледат с уважение, тук се чувстваме неприятно обикновени хора.

— Щом като силата на графемите не действа оттук — попита Гиймо, — как тогава се свързахте с мен?

— Когато се свързах с теб, аз се намирах в Несигурния свят. Там графемите действат, ако се постараяш да ги пригодиш! Използвах една от Вратите, позволяващи достъп до Ис, за да установя връзка с теб. За сметка на това, както ти казах, отсъствието на магия в Сигурния свят задължава да си послужим с врати за влизане или излизане! Аз притежавам една тук, в моя магазин, и една друга в Джагател. Впрочем това е причината толкова късно да се свържа с теб след нашата среща: разрушиха Вратата, която бях успял да изградя в Джагател, и трябваше да я поправя.

Гиймо се смути и дълбоко пое въздух.

— Чуйте, на всяка цена трябва да зная истината. Моят учител има много неприятности в този момент и това е много важно.

— Какво искаш да узнаеш? — попита Ша дружелюбно.

— Вие ли... Вие ли убихте магьосниците пред кулата Джагател?

Повелителят Ша впери очите си с цвят на аметист в тези на Гиймо.

— Аз ще бъда откровен с теб и всичко, което ще ти кажа, ще бъде истината. Имаш честната ми дума.

38. ПРИЗНАНИЕ

Гиймо почувства, че човекът беше откровен. Повелителят Ша се настани по-удобно върху големия килим, който покриваше пода на задната част на магазина, и продължи:

— Изобщо не съм отговорен за засадата, която е изненадала магьосниците в Джагател. В навечерието на атаката моят интендант ми предаде едно анонимно съобщение, което ме предупреждаваше, че ти ще бъдеш в Гифду сред не много силни магьосници. Моят загадъчен кореспондент в миналото ми беше доставял точна информация, така че нямах никакво основание и този път да не му повярвам! Ти беше почти сам в Гифду и сега или никога беше моментът... Когато се върнах в Джагател, открих телата на магьосниците и тези на орките, които служат на Тунку. Заварих също така кулата ми опустошена.

— Все пак — отвърна Гиймо с нотка на съмнение — командирът Тунку е ваш приятел, нали така? И по ваша заповед той изпрати гомони и орки в страната Ис, за да ме отвлекат?

По лицето на повелителя Ша се изписа смайване.

— Тунку е мой приятел, вярно е. Но той е също така приятел на много други подлеци! И по-точно — Тунку е приятел на тези, които плащат, или тези, които всяват страх у него. Що се отнася до твоето обвинение... Бога ми, не! Никога не съм се опитвал да те отвлека!

Гиймо видя, че повелителят Ша не лъжеше.

— Тогава кой друг, освен вас в Несигурния свят би бил способен да изпрати орки в страната Ис?

Ша се замисли за известно време.

— Много имена ми идват наум, но само едно би било достатъчно: Сянката.

— Знаете ли кой е Сянката?

— Никой не знае.

— Поне не сте вие! — призна с облекчение Гиймо.

Мъжът се засмя.

— Аз да бъда Сянката? Хайде де! Кой би могъл да помисли подобно нещо?

— Магьосниците, които нападнаха вашата кула — отговори спокойно Гиймо.

Ша престана да се усмихва.

— Но това е глупаво.

Гиймо му разказа надълго приключението на Гонтран в Джагател.

— И Гилдията заключи, че вероятно вие сте Сянката — завърши Гиймо.

— Сега разбирам — въздъхна Ша. — Добре, слушай ме внимателно: истинското ми име е Йорван и съм роден в страната Ис. Бях като тебе чирак магьосник и дори бях посветен за магьосник! Един ден, въпреки волята ми, повярвай ми, аз трябваше незабавно да напусна Ис, за да опазя една магическа книга — *Книгата на звездите*, за която сигурно си чувал да се говори.

— Да. Учителят Кадехар ми разказа вашата история, но той ми каза, че вие сте откраднали тази книга. Впрочем в Ис всички така мислят.

Ша въздъхна.

— Зная, че така мислят... и няма значение! Важното е, че *Книгата на звездите* беше скрита през цялото време... Но се случи нещо много сериозно и това е причината, поради която поисках да се срещнем тук... Когато проникнах в съзнанието ти в манастира Гифду, веднага видях, че ти си човек, на когото може да се разчита в случай на трудност. И аз имам нужда от теб. Имам нужда от теб, за да убедиш твоя учител да ми помогне. Някога Кадехар беше най-добрият ми приятел... И така, слушай ме добре. Ще му кажеш следното: че *Книгата на звездите*, която досега беше мое притежание, изчезна и този път наистина. Някой я е откраднал от кулата ми, докато аз те търсех в Гифду...

— Но учителят Кадехар ви мисли за крадец! Никога няма да ви повярва — прекъсна го Гиймо, като поклати глава.

Лицето на Ша помръкна.

— Именно поради тази причина имам нужда от твоята помощ, Гиймо. В онзи ден аз допуснах грешка, първата от доста години насам:

в радостта си, че ще те срещна, аз изоставих книгата, за която бях отговорен и с която до този момент никога не се бях разделял.

Гиймо трепереше.

— Вие казахте в Гифду, че сте очаквали аз да бъда някой друг.

Ша гледа дълго време момчето, което беше пребледняло.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да, искам да зная!

— Преди около четиринадесет години аз бях млад магьосник. Влюбих се лудо в една необикновена девойка, която срещнах по време на празника Самен. Тя споделяше моите чувства и ние се сгодихме. Точно преди сватбата аз трябваше внезапно да замина, като взема със себе си *Книгата на звездите*. Не питай защо, няма да ти отговоря. Знай само, че беше от жизненоважно значение за страната Ис. И така аз заминах, без да имам време да обясня постъпката си на жената, която обичах. Бях полудял от мъка. Много след това получих едно загадъчно писмо, написано от същата ръка, като това, което наскоро ме предупреди за твоето присъствие в Гифду. Това писмо ме известяваше, че моята годеница, която бях изоставил в страната Ис, е родила дете от мен... Едно дете, което *Книгата на звездите* ми беше отнела, тъй като предпочетох дълга пред любовта! — Мъжът беше развълнуван, а гласът му леко трепереше, когато завърши: — Тази жена се казваше Алисия. Алисия Трой.

Сърцето на Гиймо сякаш спря да бие в гърдите му. И той измънка неясно:

— Но тогава... Тогава вие... Вие сте...

— Би трябвало да ти бъда баща, Гиймо. Но аз прочетох истината в тебе... Съжалявам, момчето ми: ти не си мой син. Моят загадъчен кореспондент ме беше излъгал.

Гърлото на Гиймо се сви от вълнение. Вече нищо не разбираше.

И пак попита:

— Защо... защо чакахте толкова дълго, за да направите опит да ме откриете?

— Напомням ти, че твърде късно научих за твоето съществуване. И освен това, когато трябваше да напусна майка ти, нейният брат Уриен побесня от яд. Той не можеше да знае, че аз трябваше да се отдалеча от Ис поради една много важна причина. И ако зависеше само от мен, бих останал винаги при Алисия. Омразата на твоя

вуйчо, който можеше да разчита на помощта на Братството, и може би страхът да срещна погледа на майка ти след всичките тези години ми попречиха да дойда да те видя в страната Ис. Твоето присъствие в Гифду, далеч от рицарите и в отсъствието на могъщите магьосници, които биха могли да те защитят, беше първият истински случай, който ми се удаде да вляза във връзка с теб.

Но Гиймо не слушаше вече. Едно ужасно съмнение го беше обзело.

39.

ЖЕНАТА СЪС ЗЕЛЕНИТЕ ОЧИ

Гиймо се сбогува с повелителя Ша, като с мъка сдържаше сълзите си. Мъжът с червената мантия искрено съжаляваше и се опита да го утеши, като го уверяваше, че един ден истината ще излезе наяве.

Ша не можа да отговори на чирака магьосник, когато той го попита дали познава някой Отстъпник, който би могъл да е баща му. Повелителят Ша нямаше връзка с Отстъпниците. За да поразсее мъката му, той му предложи да си вземе всичко, което пожелае, от магазина, но Гиймо нямаше желание за нищо, дори и за тамбурито, което му напомняше за неговия далечен приятел Кайл.

Момчето остави зад гърба си магазина за антични предмети и побърза да напусне Реалния свят. Всичко се движеше прекалено бързо и прекалено шумно. Колите, хората, които бързаха по тротоарите, без дори да се погледнат — всичко го караше да се чувства неудобно. Но най-вече — най-вече имаше нещо много важно да свърши в Ис.

Повелителят Ша му беше обяснил, че Вратата, която се намирал в магазина, беше устроена единствено за отиване в Несигурния свят. Следователно, за да се върне в Ис, трябваше да мине по същия път, както на идване. Той изчака да остане сам на малкия площад и след това някак си се шмугна в кулата, която реставрираха.

Върху една от стените, скрити сред други знаци на каменоделците, Гиймо различи графемите, които щяха да го отведат вкъщи. Като че цял живот беше правил това, той машинално изгради *галдрата* и след кратък момент на пътуване в безкрая, с което започваше да свиква, се озова в Ис, пред Вратата на Сигурния свят.

Двамата рицари, омагьосани при неговото заминаване, все още бяха под въздействието на заклинанието. Гиймо се възползва от това и бързо напусна хълма.

* * *

Той стигна до близкия до Даштиказар долмен, където обикновено учителят Кадехар му определяше среща. Същия този долмен, край който той му беше разкрил тайните и красотата на *Книгата на звездите*.

Момчето се покатери на него и седна по турски.

Трябваше възможно най-бързо да влезе във връзка със своя учител и да му разкрие това, което беше узнал за първоначалната кражба и неотдавнашното изчезване на *Книгата на звездите*. Беше обещал на повелителя Ша да го направи. И затова трябваше да използва *лок*, който осигуряваше телепатична връзка. За първи път опитваше това. Чиракът магьосник се постара да смеси *Беркана*, графемата на брезата и на ухото, служеща за телепатично общуване, с *Елхаз*, отключваща евентуални пречки, и с *Изас*, която помагаше за концентрацията. След като изгради магията, той си помисли възможно най-силно за Кадехар и изпрати своя *лок*. Той се изгуби в безкрая. Гиймо беше обзет от съмнение. Беше ли направил това, което трябваше? Реши да опита с някой друг. Извика в съзнанието си лицето на Бертрам и изпрати енергично *лок* в неговата посока. В главата си чу някакъв отзвук и стенещия глас на младия магьосник:

„Не викай толкова силно! Кой си ти, който ме викаш?“

„Аз съм, Гиймо. Съжалявам! За първи път използвам този *лок*!“

„Гиймо! — извика приятелят му. — Много се радвам да те чуя! Мога ли да ти помогна?“

„Може би... опитвам се да се свържа с учителя Кадехар, но не успявам“.

„Нищо чудно! Жералд току-що ми каза, че Кадехар е напуснал Ис на път за Несигурния свят заедно с вуйчо ти Уриен и един друг рицар на име Валантен!“

Гиймо беше смаян.

„Това е катастрофално. Имам нещо много важно да му кажа“.

„Много важно ли? Много, много важно?“ — повтори Бертрам.

„Много, много важно. Жизненоважно дори!“

„И за какво става въпрос?“

„Моля те, Бертрам, не настоявай повече, не мога нищо да ти кажа! Това е предназначено единствено за учителя Кадехар“.

„Ами тогава какво чакаш, а не отидеш при него в Несигурния свят?“

Бертрам беше отговорил с малко раздразнен глас. Но Гиймо отвърна:

„Точно това и ще направя, имаш право“.

„Ей! Гиймо! Знаеш, че се шегувах!“

„Аз пък не, Бертрам. Това, което имам да кажа на Кадехар, е от най-голяма важност“.

„В такъв случай... в такъв случай... аз тръгвам с теб!“

Чиракът магьосник се поколеба за малко. И дума не можеше да става да поведе приятелите си в подобно опасно приключение! Но Бертрам? Дълбоко в себе си почувства облекчение, че той ще бъде край него. Бертрам настоя:

„И така, Гиймо? Съгласен си, нали?“

„Съгласен. Среща утре по обяд, у нас.“

„Гениално, гениално, супергениално! Добре, отивам да се приготвя. До утре!“

„До утре“.

Връзката прекъсна. Въпреки отчаянието, в което го бяха хвърлили признанията на повелителя Ша, Гиймо не се сдържа и се усмихна при мисълта за ентузиазма на Бертрам. Той е странно момче, но толкова, ммм... гениален!

Момчето скочи от огромната каменна плоча и тръгна към Трой. Оставаше му още нещо важно да свърши. Още по-важно, отколкото най-важното разкритие, което трябваше да направи на най-важния от магьосниците.

* * *

Гиймо пристигна вкъщи в момента, когато майка му слагаше чиниите на масата.

— Идваш точно навреме! — каза му бързо тя. — Измий си ръцете и подреди приборите, докато аз извадя печеното от фурната!

Гиймо се спусна към мивката и си изми ръцете с вода.

— Със сапун! — заповяда майка му, която беше с гръб към него.

Той въздъхна и се попита как тя виждаше всичко, без да го гледа. Ето нещо, което надхвърляше знанията на малкия чирак магьосник!

Гиймо се подчини, а след това нареди чашите, вилниците и лъжиците на масата. После седна. Алисия постави пред него димящото ястие.

— Ммм! Мирише хубаво! А за гарнитура какво има?

— Пържени картофи!

— Гениално! Мамо, обожавам те!

— Хайде, яж, докато е топло.

Гиймо отрязва няколко парчета от печеното и ги сервира на майка си, преди да сложи едно в чинията си. Той трепереше едва доловимо. Беше се зарекъл тази вечер да я пита нещо — нещо, което никога преди това не беше се осмелявал да попита. Искаше да знае. Искаше да успокои съмнението, което го измъчваше.

Погледна я и му се стори, че тя е много хубава е прекрасната си руса коса. Почувства прилив на любов към нея. Не, не можеше. И все пак...

— Мамо... — започна той със сподавен глас.

— Да, скъпи? — отговори тя и преbledня, като видя сериозното му изражение. — Какво става?

— Аз исках... Аз исках да зная дали... — Гиймо никога не беше си представял, че това може да бъде толкова трудно. — Искам да зная дали си имала друг съпруг, освен татко.

Ето. Каза го. И сега мислено се укоряваше за това. Не се осмеляваше повече да погледне майка си. Алисия дълго го наблюдава, после стана, приближи се до него и го прегърна. Гиймо веднага се скри в прегръдката ѝ.

— Скъпи мой. Бедното ми мило момче. Зная колко е трудно за тебе. Зная, повярвай ми, зная! Но чуй ме добре: никога не е имало в живота ми друг мъж, освен баща ти. И няма значение това, което направи, или смелостта, която не му достигна. Мисля, че дори и днес, въпреки всичко, не мога да престана да го обичам.

Гиймо тихо заплака. Целият товар, който тегнеше на раменете му от много дни насам, се стопи заедно със сълзите му.

— Хайде, хайде, мили мой — успокой го майка му, като го люлееше. — Имам чувството, че отново държа в ръцете си моето красиво бебе!

— Твоето... красиво... бебе? — попита Гиймо, все още хълцащ от плач, като изтриваше очите си.

— Моето толкова красиво бебе! Толкова красиво, че една медицинска сестра от болницата на Даштиказар, където ти се роди, дори се опита да те отвлече! Спомням си за нея, като че ли това беше вчера. Тя беше много хубава, с дълги светли коси и зелени очи.

Гиймо почувства, че сърцето му отново щеше да спре да бие. Една жена със зелени очи, както в сънищата на Амбър! Жена, която се бе опитала да го отвлече...

— Успокой се, скъпи — Побърза да добави Алисия пред смаяния вид на своя син, — тя не стигна много далеч, след като ти си тук с мен! Много скоро след това откриха медицинската сестра да се лута из коридорите. Изобщо не се възпротиви да върне бебето. После тя беше уволнена и не зная какво е станало по-нататък с нея.

— И... сигурна ли си, че това съм бил аз? — попита, обзет от паника, Гиймо. — Искам да кажа, бебето, което тази жена ти е върнала?

— Разбира се, мили мой! — каза учудено Алисия. — Ти носеше гривна с името си! И макар че бебетата си приличат, аз бих те разпознала сред хиляди. Кой друг мислиш, че можеш да бъдеш?

— Изобщо не знам и това е проблемът — прошепна Гиймо твърде тихо, за да го чуе майка му.

Тринадесет години на увереност бяха се срутили като пясъчен замък.

40. ЗВЕЗДИ И САМО ЗВЕЗДИ

Въпреки умората, Гиймо не успяваше да заспи. Мислите му се блъскаха в главата и това му причиняваше болка.

Когато Алисия дойде да го целуне с безкрайна нежност, той се престори, че спи. Тя му прошепна думи на успокоение и обич и дълго го гали по косите. На Гиймо му се искаше този миг да продължи вечно. Искаше му се да забрави всичко, да избяга от ужасяващите си мисли. Но през нощта съмнението не преставаше да го гложди. Сърцето му затупа по-бързо и той конвулсивно стисна отново юмруци и дълго стоя с отворени очи сред тъмнината на стаята.

* * *

По едно време стана. Прав се почувства по-добре. Облечен в светлосинята си пижама, той се отправи към прозореца и дръпна пердето. Навън на небето звездите сияеха въпреки ясната лунна светлина. Гиймо отвори прозореца и вдиша с пълни гърди свежия нощен въздух. Той потръпна. Очите му търсеха съзвездията. Не знаеше дали трябва да обича или да мрази тези звезди, които бяха разтърсили неговото съществуване и които го водеха по страшни пътища. Почувства се по-малък и по-самотен от всеки друг път пред небесния безкрай.

Като че ли да прогони това усещане, усмихнатото лице на Кадехар се появи в съзнанието му. Веднага го обзе огромно облекчение. Както и едно чувство на обич, което не можеше да потисне спрямо този, който беше заел такова важно място в живота му. Може би беше глупаво, но вътрешно беше убеден, че нищо опасно не можеше да му се случи, докато учителят Кадехар бдеше над него!

Той остана още известно време насаме със звездите, преди да си легне отново в леглото и обзет от изтощението, потъна в дълбок сън.

* * *

Огънят от сухи клони пукаше и осветяваше със слабата си трепкаща светлина разрушената наполовина стена, зад която Уриен, Валантен и Кадехар се бяха скрили от силния вятър. Тримата мъже се бяха установили на лагер в едно кътче от ландите, някъде между Вирду и Изгарящото море. Разследването, което водеха от няколко дни в Несигурния свят и което ги водеше от град на град и от село на село в търсене на точна информация за засадата край Джагател, засега не даваше очакваните резултати. Но беше много рано да се отчайват. Бяха се нахранили мълчаливо с хляб, сухо козе месо и овче сирене, след това се бяха приготвили да прекарат нощта.

Уриен, загърнат в дебел мечи кожух, вече спеше. Хъркането му накара Валантен да се усмихне и да довери на Кадехар:

— Отдавна не беше ми се налагало да понасям този невъобразим шум!

— Хайде, Валантен, спри да се оплакваш. Сигурен съм, че това ти е липсвало.

— Прав си. Боже мой, чувствам отново, че живея! Пушекът на един хубав огън е толкова опияняващ! А на теб, магьоснико, какво ти липсва?

Кадехар не отговори веднага. Той зарея поглед в звездите, толкова различни и в същото време толкова подобни на тези по небето на Ис.

— Странно е, Валантен — отговори той най-накрая, — не ми липсва нещо, а някой. Едно малко човече, което трябва да се чувства толкова самотно, изоставено на съдбата си отвъд, в страната Ис.

— Искаш да кажеш Гиймо?

— Да.

— Обикнал си това момче, нали?

— Да ти призная, днес се страхувам само от едно нещо: да не би да го изгубя.

— Но все пак го остави сам.

— Със своите приятели и под опеката на един млад магьосник. Но преди всичко имам доверие в него. Гиймо с чирак с големи способности.

Валантен се поколеба, после се отказа да продължи разговора. Скоро почувства, че умората го надвива. Той се прозя, мушна се под вълнената си завивка и се унесе от лекия пукот на пламъците.

Докато Кадехар седя дълго време с поглед, зареян из небесната шир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.